

Giới thiệu Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!

Cô là một ma cà rồng kiêu hãnh, là tiểu thư của tộc ma cà rồng Hắc. Cô sống dưới lốt một sinh viên đại học thế kỷ 21 để có cơ hội quyến rũ hút máu các nam sinh. Dưới sắc đẹp, có vô số nam sinh đã quỵ rạp trước cô, nhưng gần đây lại chuyển tới một thầy giáo nghe nói rất đẹp trai, là một soái ca dịu dàng như mặt trời. Ai mà biết dưới vẻ dịu dàng đó là một bộ mặt hồ ly, thích đùa giỡn người khác. Anh vì bị cha mẹ biến thái chèn ép xuống nhân gian thời hiện đại cai quản để hai người có thể đi du ngoạn nên uất ức làm đủ nghề trên nhân gian đi chinh người, bây giờ tới lượt nghề thầy giáo. Cô gặp anh đã bị mùi máu thơm phức dụ dỗ, muốn hút cho bằng được, còn anh sau khi biết được suy nghĩ của cô cũng bắt đầu dụ hoặc cô từ từ tới gần mình. Hai người từ hai thế giới khác nhau, chuyện gì sẽ diễn ra? Liệu tình yêu có xảy ra giữa họ không...

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Mẹ nói cái gì, con xuống nhân gian cai quản, vì sao?"

"Lăng nhi, con chịu khó giúp mẹ già, mẹ muốn đi chơi".

"Lão đại, mẹ mà già thì ai còn trẻ được với mẹ, nhưng sao không phải là Mạn nhi mà là con?"

"Mạn nhi nó phải cưới chồng, thời gian đâu mà xuống, con ngoan giúp mẹ".

"Hừ".

...

"Yên nhi, làm như vậy được sao?"

"Chàng cứ yên tâm, mọi chuyện đã nằm trong kế hoạch của ta. Phàm, bây giờ việc cần làm là đi du ngoạn thôi, tới khi kịch hay sẽ thưởng thức".

"Nếu Lăng nhi biết nàng tính kế nó thì nó sẽ giận đó".

"Hừ, người ta kiếm vợ giúp nó còn không mừng mà ở đó giận".

...

Đại học A là đại học dạy giỏi ở thành phố J, tuy đầu vào cao nhưng số lượng sinh viên vào hàng năm rất nhiều. Và đó cũng là lý do cô ở đây.

"Thiên Thiên, mau dậy đi học".

Một người bạn cùng phòng với cô - Trần Tư Kỳ đánh thức cô dậy.

"Tớ biết rồi", Thiên Thiên lặn qua lặn lại mới đứng dậy đi rửa mặt.

Thiên Thiên là ma cà rồng thuần chủng, vì vậy cô có thể ra ngoài cả ngày lẫn đêm, chỉ là ban ngày sức mạnh yếu hơn ban đêm. Luôn là vậy, ma cà rồng là các sinh vật bóng đêm, chỉ có ban đêm chúng mới là bá vương.

"Thiên Thiên, trễ rồi đó, hôm nay là tiết học Ngoại ngữ, nghe nói có giáo viên mới tới dạy đó".

Thi Dương - một người khác ở chung phòng cũng lên tiếng, "Là thật đó, tớ đã thấy rồi, thầy ấy rất đẹp trai, khi cười lên chói lọi như mặt trời vậy".

"Dương Dương, cậu có nói quá không vậy, hot boy trường mình cũng không thiếu đâu", Hàn Tiên - người còn lại trong phòng bắt bình đáp.

"Tiên Tiên, tớ không có nói quá đâu, tớ hôm qua đi ngang phòng giáo viên tình cờ thấy được, thầy ấy được quá trời các bà cô hoan nghênh, là soái ca chính hiệu đó".

Thiên Thiên sau khi thay đồ xong cũng chuẩn bị xách cặp ra khỏi phòng, "Được rồi, soái ca thì kệ đi, sắp trễ rồi đó mấy nàng".

"Aa, đúng rồi, mau".

Bốn người nhanh chóng vào giáo đường giảng dạy, thu hút không ít ánh nhìn. Phòng của cô có Hàn Tiên là đại mỹ nữ, Trần Tư Kỳ thanh tú dịu dàng, Thi Dương xinh đẹp, còn cô thì xinh xắn, đáng yêu như búp bê, toàn là người đẹp nên đi đâu cũng được hoan nghênh.

Thi Dương đã nhờ người dành chỗ ngồi tốt, là bàn đầu để được ngắm thầy mới.

"Mau tới, còn ngóng gì nữa mấy cô nương, tớ đã giành trước chỗ rồi".

Ba người lắc đầu ngán ngẩm, Thi Dương đã có bạn trai rồi nhưng vẫn mê trai, cái tật ấy làm bạn trai Thi Dương không ít lần ghen tuông.

"Thiên Thiên, đừng nói tớ không thương cậu, phòng ta chỉ còn mình cậu là cô đơn, tớ đây có ý sắp xếp chỗ này cho cậu để có cơ hội đấy".

Thiên Thiên mỉm cười xinh đẹp, cô tuy không phải con người, nhưng những người bạn cùng phòng này thực sự rất tốt, không giống vẻ ngoài của họ mà cho là kiêu ngạo.

"Tớ biết, cậu thương tớ, nhưng cứ để mọi việc tự nhiên đi".

Hàn Tiên đang ngồi giữa móng cũng gật đầu, "Dương Dương, cậu khỏi lấy cớ là để ngắm soái ca, tụi tớ biết tông rồi, còn bày đặt nói thương yêu Thiên Thiên của tụi tớ".

Nói xong ba người ngồi cười, để cho Thi Dương trừng mắt nhìn.

"Suýt, vô lớp rồi kìa", vẫn là Trần Tư Kỳ sáng suốt.

Mấy tụi con gái ngồi ngoài gần cửa suýt thét lên vì thấy thầy ngoài xa đi tới, tụi con trai thì tỏ ra ghen ghét khi nhìn thấy.

Kinh Thương Lăng bước vào trước mọi con mắt hâm mộ, ghen ghét của mọi người, anh cười thầm, đúng là con nít ở nhân gian.

"Xin chào các em, tôi là Kinh Thương Lăng, người sẽ chịu trách nhiệm môn Ngoại ngữ năm nay của các em".

Một tràn vỗ tay nồng nhiệt đến từ phía các sinh viên nữ, sinh viên nam thì vỗ tay hờ hững, chỉ có duy nhất một người không vỗ, là Thiên Thiên.

Anh nheo mắt nhìn cô, thấy cô nhìn chằm chằm anh mà mặt không đỏ, chỉ lộ ra ánh mắt thèm khát. Chính xác là ánh mắt thèm khát, Thiên Thiên ngồi đây mà lòng không ngừng vận vẹo, mùi máu thơm tỏa ra từ anh khiến cô chỉ muốn cắn cho một cái. Nhưng đây là lớp học, cô không ra tay được.

Thấy cô cứ vận tay vào áo, Hàn Tiên thấy lạ huyếch cô một cái.

"Thiên Thiên, cậu sao vậy, khó chịu à?".

Thiên Thiên gật mình rời ánh mắt từ anh về Hàn Tiên, "Không sao, chỉ là hơi đói bụng tý".

"Ồ, nói cũng phải, tý nữa chúng ta đi ăn".

"Ừ".

Kinh Thương Lăng thấy ánh mắt cô rời khỏi anh, anh dùng ánh mắt dò xét cô. Thân hình cao khoảng 1m65, hơi gầy, làn da trắng như em bé, khuôn mặt nhỏ xinh xắn như búp bê. Nói tóm lại nếu ở thời cổ đại, cô đã là một tiểu mỹ nhân nhu nhược khuynh nước khuynh thành rồi.

Bất chợt Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn anh, anh vội vàng cup mắt ho khan, "Tôi không thích điểm danh, nhưng theo nguyên tắc thì hôm nay sẽ là buổi điểm danh đầu tiên và cuối cùng".

Thiên Thiên hơi buồn cười, vừa nãy bắt gặp ánh mắt anh dò xét cô rồi vội vã đổi chủ đề, anh là con mồi ngon nhất cô từng thấy, cô nhất định sẽ làm mọi cách để hút được nguồn máu đó.

"Trần Tư Kỳ".

"Có".

"Hàn Tiên".

"Có".

"Thi Dương".

"Có em thầy ơi", cả bốn người cùng cười với giọng điệu của Thi Dương.

"Thiên Thiên".

Cô dùng ánh mắt to tròn chống với ánh mắt của hắn, "Có em".

Giọng nói nhỏ nhẹ làm rung động lòng anh, thì ra cô tên Thiên Thiên. Anh dùng bút khoanh tròn tên cô trong danh sách, "Được rồi, ta bắt đầu học".

Cứ tưởng cô không sao, nhưng đến giữa buổi học cảm thấy khát vô cùng. Bình thường đều không như vậy, hôm nay vì máu của anh quá thơm khiến cô khát vô cùng, đến răng nanh cũng lộ ra ngoài. Cô cảm thấy không ổn liền cúi đầu ôm bụng.

"Thầy, em ra ngoài một chút".

Khinh Thương Lãng nhìn cô, gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của hắn, cô chạy ra ngoài, thở hắt hắt, điều tiết lại cơn khát của cô nhưng chỉ cảm thấy đỡ hơn một chút, chợt có người gọi cô.

"Thiên Thiên".

Thiên Thiên nhìn qua, là Mạnh Nguyên, mắt cô nhìn chăm chăm vào cổ anh, trong mắt có tính toán.

"Mạnh Nguyên, tớ cảm thấy không ổn, cậu đưa tớ đến phòng y tế đi".

"Được rồi, Thiên Thiên cậu đứng cho vững, tớ đỡ cậu đi".

Nếu cô đoán không lầm thì Mạnh Nguyên này là người thích cô, anh là một trong những cơn mồi của cô.

Đến phòng y tế, không có ai trong phòng, cô càng có cơ hội ra tay.

"Mạnh Nguyên, cậu đỡ tớ đến bên giường đi".

"Được".

Sau khi ngồi trên giường, Thiên Thiên vòng tay qua cổ Mạnh Nguyên làm khuôn mặt anh tuấn đỏ lên, "Thiên Thiên, cậu làm sao vậy?".

Cô dùng ánh mắt hấp dẫn Mạnh Nguyên, đây là một trong những sức mạnh của ma cà rồng.

"Mau, hạ cổ xuống một chút".

Mạnh Nguyên đang chìm trong thôi miên, bất tri bất giác hạ cổ xuống cho Thiên Thiên, cô dùng răng nanh cắn cổ anh, một luồng máu chảy xuống, cổ dùng miệng lưỡi hút sạch. Cơn khát đã vơi đi, nhưng sâu thẳm bên trong vẫn đang gào thét máu của Khinh Thương Lãng.

Cô đặt Mạnh Nguyên xuống giường, bên cổ là dấu cắn nhưng từ từ khép lại, không dấu vết. Đây chính là điểm mạnh của tộc thuần chủng.

Cô vuốt vuốt vấy trên người, liếm khước miệng, sau đó quay về lớp.

Cô đi từ cửa phía sau vào, ngồi vào chỗ.

Trần Tư Kỳ lo lắng hỏi, "Sao vậy Thiên Thiên?".

Cô cười xòa, "Không sao".

Khinh Thương Lãng đang giảng bài nhưng khước mắt anh vẫn thấy cô vào, khác với vẻ mặt trắng bệch lúc nãy, bây giờ mặt cô hồng hào đầy sức sống.

"Hôm nay tới đây thôi, chúng ta tan học".

Vừa dứt lời, các sinh viên nữ ào ào lên hỏi bài, chủ yếu là muốn có được số điện thoại của anh nhưng anh lắc đầu mỉm cười, vì vậy đa phần đều bị mê hoặc mà không hỏi nữa.

Thiên Thiên mỉm cười, nhìn thấy anh ra khỏi lớp cô liền xách cặp đứng lên, "Mấy cậu ra căn tin chờ tớ, gọi một phần giùm tớ luôn nha, tớ đi đây một chút".

Thiên Thiên đi theo anh nãy giờ, quan sát một lúc không có người liền lập tức nhào ra.

"Thầy Lãng", giọng nói như trẻ con vang lên.

Khinh Thương Lãng nãy giờ đều biết cô đi sau anh, nhưng giả vờ không biết để xem cô giờ trò gì.

"Bạn học Thiên Thiên, có chuyện gì không?".

Cô ngước lên nhìn anh, khuôn mặt đẹp trai được nắng chiếu vào có hơi chói, anh cao khoảng 1m8, như vậy khiến cô ngước lên có chút chật vật.

"Thầy Lãng, em có một chút vấn đề khi nãy vắng mặt không hiểu, liệu thầy có thể cho em số để liên lạc không?".

Vẫn là câu hỏi đó được đồng đạo người hỏi nhưng anh không tiếc từ chối, nhưng bây giờ từ cái miệng nhỏ của cô hỏi anh lại thấy hài lòng.

"Được, số ở văn phòng, em đi theo tôi".

Khoé mắt Thiên Thiên lóe lên, mừng rỡ đi sau anh, cô tính sẽ vào văn phòng hấp dẫn anh mà hút máu.

Vừa vào phòng, Thiên Thiên đóng cửa lại, anh nghe tiếng khoá cửa thì khoé miệng bỗng nhếch lên.

Thiên Thiên vòng tay qua cổ anh, nhìn vào mắt anh, "Thầy Lãng".

Về mặt này, không đúng, anh không giống như bị cô thôi miên, cô rùng mình, không lẽ thôi miên bị mất tác dụng.

Vừa lúc này, Kinh Thương Lãng lên tiếng, "Thiên Thiên, em định làm gì tôi? Dụ dỗ tôi?".

Cô đỏ mặt buông tay ra, ấp úng nói, "Thầy đừng hiểu lầm, em, em chào thầy".

Nói xong, cô mở cửa chạy vội ra ngoài. Kinh Thương Lãng nhìn bóng của cô chạy thì mỉm cười, vừa nãy chắc chắn cô dùng thôi miên với anh, nhưng anh đã chống lại, khiến cô không thể hành động tiếp theo. Anh chắc chắn một điều rằng cô không phải con người, ít nhất là vậy.

Ánh mắt hồ ly khế tính toán, búp bê xinh xắn như vậy lại là hoa hồng có gai, anh rất mong chờ cô sẽ làm gì kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

"Thiên Thiên, ở đây nè", Hàn Tiên vẫy tay với cô trong căn tin, cô gật đầu rồi nhanh chóng đi tới.

"Cậu không sao chứ, sao mặt cậu trắng bệch vậy?".

Cô nhanh chóng chỉnh sửa sắc mặt, sau đó cười nói không sao. Trong khi mọi người đang nói chuyện, thì Thiên Thiên bấm tin nhắn với nội dung: Điều tra Kinh Thương Lãng, thầy giáo mới vào trường.

Hiệu suất làm việc rất nhanh, sau khi cô quay về phòng thì nhận được tin hồi báo: Kinh Thương Lãng, nam 25 tuổi, giảng viên đại học, trước đó từng làm đạo diễn, hiện đang làm chủ tập đoàn Kinh gia, sống tại căn hộ chung cư hoàng gia khu D, số nhà 50.

Biến thái hết sức! Đã là ông chủ giàu có vậy mà còn bày đặt đi làm giảng viên, đã vậy trước kia còn là đạo diễn, đùa với ai vậy. Nhưng vấn đề cô quan tâm là tại sao anh lại không bị thôi miên, nếu như vậy hẳn năng lực không phải tầm thường, lẽ nào là thợ săn?!

Thiên Thiên rùng mình, nếu là thợ săn thì cô chắc chắn phải tránh xa không thể để anh phát hiện, nhưng mùi máu đó rất thơm, cô không nỡ bỏ. Hai chibi thiên thần, ác quỷ đang tranh cãi nhau trên vai cô về vấn đề hút hay không hút, cuối cùng thiên thần thắng, cô tốt nhất nên tránh xa những người nguy hiểm.

Ác quỷ lại hiện lên, "Tránh xa thì tránh xa, nhưng phải hưởng thụ một lần chứ".

Thiên thần lắc đầu, "Không thể, vì gia tộc, Thiên Thiên quay đầu đi".

Ác quỷ cười gian, "Tôi nhà anh ta hút trộm, có ai bảo cô công khai đâu".

Thiên Thiên gật đầu, đúng, có thể hút trộm mà. Thế là chung cuộc, ác quỷ cười hà hà chiến thắng.

10 giờ đêm, khu ký túc xá tắt đèn, mọi người trong phòng dần dần lên giường đi ngủ, cô cũng giả vờ đắp chăn đi ngủ.

11 giờ đêm, sau khi đã chắc chắn tất cả mọi người trong phòng đã ngủ say, cô vội vàng thay đồ rồi xuống giường, trên giường còn nguy trang một cái gối ôm phồng lên để đi quản lý kiểm tra.

Đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì nghe tiếng rầm rì, "A, đừng chạy".

Cô hết hồn quay lại, không thấy ai, chắc là bạn cùng phòng cô nói mớ, liền khoá cửa đi ra.

Cô thay một bộ đồ màu đen ôm sát người nên dễ dàng hành động, leo xuống khỏi mấy tầng lầu thoăn thoắt, thành công đi lên chiếc xe taxi ngoài cổng trường.

"Chú làm ơn đến chung cư hoàng gia khu D".

Chú lái xe liếc thấy Thiên Thiên xinh xắn mà nửa đêm chạy ra ngoài, thở dài lắc đầu, "Bọn trẻ bây giờ, nửa đêm chạy đi ở với bạn trai".

Thiên Thiên đen mặt, cô chỉ là đi hút trộm thôi mà, ở đâu mà có bạn trai chứ.

Sau khi bước xuống xe, cô đi vào cổng chung cư, bảo vệ thấy thì chặn lại, "Cô bé, nửa đêm chạy tới đây làm gì, khuya rồi mau về đi".

Cô hừ một tiếng, rồi ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt chú bảo vệ, "Chú ơi, nhà người thân cháu ở đây, là anh họ cháu, chú cho vô đi mà".

Bảo vệ bị thôi miên lập tức mở cửa cho cô vào, còn toe toét cười chào cô, sau khi Thiên Thiên biến mất sau cánh cửa thang máy thì bảo vệ chợt tỉnh lại, "Sao mình lại mở cửa nhỉ, lạ thật".

Khu chung cư này dành cho người có tiền ở, mỗi tầng có 2 hộ, vì cô muốn lên căn hộ 50 nên bấm thang máy tầng 25.

Đến nơi, cô bấm chuông căn hộ 49. Bên trong vang ra tiếng kêu, "Đến ngay đây, là ai vậy". Là đàn ông! Vậy có thể thôi miên.

Mở cửa là một chàng trai cao lớn, tuấn tú, trong tay đang cầm giá nấu cơm, mang tạp dề, nhìn rất buồn cười. Anh chàng này thấy bên ngoài là một cô gái xinh xắn, cực đáng yêu nhưng lại không hề quen biết, vì vậy anh ta nói trước.

"Cô là...?".

Mùi máu anh ta khá thơm, trong nhà cũng truyền ra mùi thức ăn thơm ngon, cô liếm miệng, hình như cô đói rồi, phải mau lên. Thiên Thiên ngược nhìn anh chàng kia, mắt to tròn nhìn thẳng anh ta.

"Anh ơi, em có thể vào nhà không?".

Chàng trai kia gật đầu, mở cửa cho cô vào. Cô nhanh chóng quan sát xung quanh, liền chạy ra ban công. Tốt! Hai ban công cách nhau một khoảng trống lớn, ở dưới là lỗ hổng, có thể nhìn thấy xe cộ đi trên đường, không ai đại mà nhảy qua cả. Nhưng những thứ này đâu thể làm khó cô, vì vậy liền nhảy qua. Chàng trai kia cũng hết bị thôi miên, liền lầm bầm, "Sao mình lại mở cửa, lạ thật, có ai đâu. Á, cá cháy rồi".

Hên cho cô là Khinh Thương Lăng chưa đóng cửa sổ, cô lên vào phòng ngủ của anh, mùi hương thơm ngát trong phòng khiến cô nhớ lại mùi hương trên người của anh, vỗ mặt bẹp bẹp cho tỉnh táo rồi đi tìm anh. Anh chưa ngủ, vậy đi đâu chứ?

Tiếng rào rào trong phòng tắm truyền đến khiến cô quay người, thì ra là đang tắm. Cô liếc mắt xung quanh, liền trốn dưới gầm chiếc giường King size kia của anh.

Khinh Thương Lăng tắm xong liền quấn khăn ngang hông đi ra, vừa đi vừa lau tóc khô. Anh xem đồng hồ, rồi bước tới tủ lấy đồ thay. Thiên Thiên vội thở ra, lúc này cô còn định trốn ở đây. Khăn tắm ngang hông thả xuống đất, cô bặm miệng tròng mắt. Tuy cô hút máu rất nhiều nam nhân, nhưng đây là lần đầu thấy thân thể đàn ông đấy. Trời ạ, thân hình anh tuyệt quá, làn da hơi ngăm, các cơ bắp cũng tuyệt, không to nhưng nhìn rất đẹp, bụng sáu múi, ánh mắt Thiên Thiên lướt xuống chút nữa nhưng hình như Khinh Thương Lăng biết vậy, anh nhanh chóng đến bên giường, cắt đứt cảnh đẹp đang xem của cô.

Khinh Thương Lăng sau khi ngồi trên giường liền nhoẻn miệng cười, cô vào được nhà của anh coi như cô lợi hại, nhưng làm sao qua nổi mắt anh, vậy nên lúc này mới cố tình không cho cô thấy hết, anh đợi xem cô muốn giở trò gì với anh, liền đặt lưng xuống giường nhắm mắt.

Thiên Thiên chờ mãi mới nghe thấy tiếng thở đều của anh, biết anh đã ngủ liền vật vờ bò ra. Cô căng cơ tay, chân vì trốn lâu nên bị tê. Liếc qua miếng mồi thơm ngon trước mắt, cô liền nhào qua. Khẽ trèo lên giường anh, bên giường lún xuống chứng tỏ cô đã lên, Khinh Thương Lăng càng mong chờ hơn.

Anh đột nhiên cảm thấy run lên, ra là cô thở vào cổ hần, còn lớn mật hơn là le chiếc lưới nhỏ ra liếm cổ anh. Khinh Thương Lăng sắp nhịn không nổi, nắm chặt tay trong chăn, mở mắt nhìn cô đang mở cái miệng nhỏ, lộ hai chiếc răng nanh đang chuẩn bị cắm vào cổ anh.

"Thầy... thầy Lăng".

Thiên Thiên giật mình, không phải anh đã ngủ rồi à!!! Xong rồi, xong rồi, ít nhất cũng phải cho cô hút chút ít trước khi bị bắt quả tang chứ.

Khinh Thương Lăng lạnh lùng nhìn cô, giờ tay nắm cầm cô, cảm đau nên cô bị bắt mở miệng, lộ hai chiếc răng nanh sắc nhọn.

"Ma cà rồng? Bạn học Thiên Thiên, em thật là đáng sợ đó".

Anh cũng biết tộc ma cà rồng này, chúng luôn tồn tại trong bóng tối. Từ thời cổ đại vì chưa lớn mạnh nên không dám lộ diện, chỉ dám hút máu động vật, anh cũng chưa từng gặp. Vậy mà cô gái nhỏ này lại là ma cà rồng đang nằm bên gối anh lăm le hút máu.

"A, đau, thầy buông em ra", vừa nói, Thiên Thiên đánh lên tay hần. Nhưng cô thấy tay hần ngay trước mắt, liền muốn cắn một cái, nhưng anh nhanh tay nên giật lại, tay vì sượt qua răng cô nên chảy một ít máu.

"A, thơm quá, thầy cho em hút tý đi mà".

Thiên Thiên đã quên mất việc bị lộ thân phận, cô chỉ quan tâm tới chỗ cánh tay đang chảy máu kia.

Khinh Thương Lãng nhìn cô, mắt đỏ cô đỏ lên nhìn anh chăm chăm như muốn ăn luôn anh, bỗng nhiên cảm thấy việc này rất thú vị, vốn tưởng tới trường sẽ nhàm chán. Ánh mắt gian xảo lại khẽ chuyển.

Anh đưa tay ra trước mắt cô, "Em muốn hút nó?".

Cô nắm lấy cánh tay hấn gật đầu, như một con cún con đang lắc đuôi mừng chủ vậy.

"Vây được, nhưng phải đồng ý với điều kiện tôi đưa ra, vậy tôi sẽ cho em hút máu của tôi".

Thiên Thiên giờ này còn lo tính toán gì nữa, gật đầu đồng ý. Cô liền được toại nguyện, lấy cái lưỡi liếm máu chảy ra, hút chùn chụt. Quả thực rất ngon!

Khinh Thương Lãng nhìn cảnh này mà cả người nóng lên, chỉ là một bé con mà cũng có thể làm anh như vậy. Anh rút tay trước khi Thiên Thiên kịp cắn thêm một cái, cô uất ức khẽ chu môi quay qua nhìn anh.

"Thầy, chưa đủ mà".

"Vây là đủ".

"Hừ".

Mặc kệ, máu của anh đúng thật là ngon, mới uống có một chút, cô cảm thấy no và thỏa mãn vô cùng. Bất chợt bị tiếng của anh đánh vỡ suy nghĩ.

"Bây giờ thì em hãy nói cho tôi biết tất cả", anh nhìn miệng vết thương dần dần khép lại.

Thiên Thiên kể tất cả cho anh, không hiểu sao anh nói gì cô đều nghe cả. Cô bực lắm, nhưng vì máu ngon, cô nhịn!

"Thầy, cho em hút tý máu nữa đi", cô dùng ánh mắt quyến rũ hàng ngàn người, nhưng cô quên mất đối với anh không có tác dụng.

"Không, hôm nay thế là đủ. Trời khuya rồi, ký túc của em chắc giờ cũng đóng cửa. Ngủ ở đây một đêm đi".

Cô mừng còn không được ý chứ, "Vâng", nói xong cời phăng giấy chui vào mền ấm nằm.

"Tôi nói em ra ngoài mà nằm, không phải ở đây".

Cô ra vẻ đáng thương, "Nhưng mà trời lạnh lắm, ở phòng khách sẽ rất lạnh".

"Nhà tôi có phòng ngủ cho khách, mau qua đó mà ngủ".

Thế là cô không cam tâm qua phòng khách ngủ, đáng về này làm cho anh bật cười không thôi.

Anh nằm xuống, nghĩ dạo này anh cười hơi nhiều, đặc biệt là nhiều hơn ở đây. Anh cũng chỉ đặc biệt cười lúc tiểu muội muội chọc anh cười, giờ đây thì là cô. Anh lúc này đây không ghét việc mình bị cô coi là thức ăn, ngược lại, cô không biết rằng máu thần tiên càng uống càng nghiện, sẽ trở nên nghe lời anh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Con gái, con thật đáng yêu, sau này hãy là con dâu ta nhé".

"Hãy là con dâu ta nhé".

...

Thiên Thiên giật mình tỉnh dậy, lại là giấc mơ ấy, thiếu nữ xinh đẹp nhìn ngang tuổi với cô thôi vậy mà nói cô hãy là con dâu của cô ấy. Đừng thấy cô nhỏ con mà tới ăn hiếp chứ. Nam Yên có nằm mơ cũng không ngờ rằng lúc ấy nàng đang mang dáng vẻ của thiếu nữ 18 tuổi, nói vậy ai mà tin nổi.

Lấy tay lau mồ hôi, Thiên Thiên mới nhìn xung quanh. Là nhà của Khinh Thương Lãng, cô nhớ cô đã đột nhập vào đây, đã hút máu thầy ấy như thế nào. Cô còn không quên đã kể với anh mình là người như thế nào, nhưng chưa thật sự kể hết, ít nhất là về gia tộc.

Day day trán một chút, tại sao hôm qua lại ngán ngờ nghe lời anh ta như vậy, còn mang dáng vẻ một con cún trung thành với chủ bảo gì nghe nấy, đáng

chết, Thiên Thiên mày thật là.

Cô xúc chén lên, xếp ngay ngắn lại rồi ra phòng khách. Đồng hồ chỉ 5h30 sáng, vẫn còn sớm quá. Nhìn về phía phòng của anh, cô đi tới mở cửa. Khóa rồi! Hừ, làm như cô thêm vào vậy đó.

Dù sao thì người ta cũng cho cô hút một chút máu, cũng nên trả lễ. Tuy cô không ăn thức ăn cho người, nhưng cũng biết nấu vài món, là quản gia dặn phải biết nấu ăn cho giống người bình thường.

Cô chiên một trái trứng ốp la, một cây xúc xích, nướng bánh mì, pha nước trái cây cho anh. Xong xuôi mọi chuyện cũng đã 6h. Lúc ấy cửa mở ra, Khinh Thương Lăng mặc áo thun, quần dài ở nhà trông thật đẹp trai. Thiên Thiên công nhận anh rất soái, hơn hẳn những thanh niên trong trường.

"Thầy, chào buổi sáng".

Anh gật đầu đi tới bàn ăn, "Em nấu?".

"Đúng vậy, thầy ăn đi".

Không ngờ mà cà rồng cũng biết nấu ăn, anh ngồi xuống ăn, tiện thể lịch sự hỏi cô, "Em không ăn à?".

Thiên Thiên cười hi hi nhìn anh, "Thầy đã quên em ăn gì rồi sao?", nói xong cũng chớp chớp mắt nhìn anh với vẻ thèm khát.

Anh phát tay, "Chỉ có một lần, không có lần sau. Còn nữa, sau này không được trèo vào nhà tôi", ý nói sẽ không cho cô thêm một giọt nào nữa.

"Á, thầy, đừng mà", giỡn sao, cô lỡ ghiền máu của anh rồi.

Cứ dùng dằng như vậy cho tới khi cô ngồi trong phòng ký túc xá mà uất ức. Hàn Tiên thấy lạ hỏi cô.

"Thiên Thiên, tối qua ngủ không được sao, sắc mặt xấu vậy?".

"Ừ".

Thi Dương tốt bụng mát xa dùm cô, "Cậu đó, con gái phải biết dưỡng da chứ, ngủ vậy không tốt".

Thiên Thiên ôm Thi Dương để cô mát xa dùm, trong lòng không ngừng oán Khinh Thương Lăng.

Đang học trên giảng đường, bỗng có điện thoại, Thiên Thiên nhìn số một hồi mới xin ra ngoài nghe điện thoại.

"Alo".

"Thiên Thiên, có nhớ anh không?".

Thiên Thiên trầm ngâm một hồi mới thờ dãi ra, "Anh Vũ".

"Thiên Thiên, anh sẽ không mất em nữa đâu, chờ anh".

Cúp điện thoại, Thiên Thiên khẽ dựa vào tường, nhắm mắt lại, hình ảnh về quá khứ ủa về.

"Anh Vũ, Thiên Thiên thích anh, anh có thích Thiên Thiên không?", lúc đó cô năm tuổi, một cô bé ngây thơ đu cỏ của một thiếu niên mười hai tuổi.

"Ừ, anh thích Thiên Thiên nhất".

"Oa, Thiên Thiên cũng thích anh Vũ nhất".

Khi cô lớn rồi, mới biết cái thích mà Hắc Vũ nói không phải là nam nữ, khi cô thấy Hắc Vũ ôm hôn một cô gái khác, cô gái mới lớn cứ vậy mà thất tình.

Khi đó cô kích động khóc lóc với anh, trách mắng anh hồi nhỏ đã nói thích cô, tại sao bây giờ lại có người khác, anh cũng trả lời chỉ coi cô là em gái, lòng cô chết từ đó, trốn ra nước ngoài.

Tộc ma cà rồng ở Anh, cô trốn ra nước ngoài chính là Trung Quốc này, học đại học ở đây, gia đình cô cũng giấu tung tích của cô, ai ngờ anh lại tìm thấy được, còn nói anh yêu cô, cô không tin vào điều đó nữa đâu.

Bỗng nhiên có tiếng nói êm tai bên cạnh, đánh tan hồi tưởng của cô.

"Thiên Thiên, em trốn học à?".

Sao lại là thầy ấy! Khinh Thương Lăng đẹp trai ngồi ngồi đứng bên cạnh cô, mờ ám nghiêng bên người cô nói nhỏ bên lỗ tai.

Cô không khách khí, ôm lấy cổ anh đưa tới, "Thầy Lăng, em cảm thấy rất mệt nha".

Anh lấy tay búng trán của cô, khiến cô đau mà buông tay ra ôm trán, "Không lo học hành, vậy em tới đây làm gì?".

"Hừ, còn không phải ở đây rất nhiều người, ngu gì không đến chứ".

Thì ra đây chính là mục đích của cô, trong lòng khó chịu, cô vậy mà dám đi làm chuyện hút máu cổ thân mật như vậy với người khác. Anh cau mày bước về văn phòng của anh, Thiên Thiên cũng lơ đãng theo anh.

"Em vào đây làm gì?", Kinh Thương Lăng không biết tâm trạng anh làm sao lạ, nên bực bội mắng cô.

"Em đói lắm thầy", nếu đã không thôi miên được anh ta, vậy chỉ có biện pháp cầu xin.

"Vậy thì sao?".

"Cho em hút tý máu đi", cô sáp lại gần anh, lắc cánh tay làm nũng.

"Không".

"Aa, đừng mà, cho một chút thôi".

"...Không".

Aa, người keo kiệt. Tức giận thả cánh tay của anh ra, bước ra ngoài.

"Đi đâu?", không phải nói đang đói sao.

"Đi tìm người khác".

Còn muốn đi tìm người khác, đáng chết, "Đứng lại", anh tức giận nên phát tay một cái, cửa phòng cứ vậy mà đóng lại không thể mở ra.

Di, sao đây, sao cửa tự nhiên đóng, còn bị khóa. Cô kinh ngạc nhìn anh, "Thầy biết ảo thuật sao, lợi hại. A, không phải, mở cửa cho em, em đói lắm rồi, sắp lộ răng rồi".

Kinh Thương Lăng thờ dài, bước chân đến kéo Thiên Thiên về, giơ tay ra cho cô, "Em hút đi".

Oa, đáng yêu quá, còn đỏ mặt nữa. Cô phát hiện anh đỏ mặt như phát hiện một lục địa mới vậy, cười xấu xa hôn lên cánh tay anh.

"Thầy Lăng, không phải thầy chưa từng có bạn gái đó chứ, sao lại ngượng như vậy?".

Bị nói trúng tim đen, anh ở cổ đại vừa mới trưởng thành liền bị mẫu thân đại nhân lừa tới đây, có thời gian đâu mà nói chuyện yêu đương, chưa bao giờ gần gũi với nữ nhân nào khác ngoài tiểu muội và mẹ, chỉ bị một đồng tiền nữ nói lời yêu thương. Chính sắc mặt lại, khẽ ho khan, anh giả vờ rút tay lại, "Không cần nữa phải không?".

Ấy da, mặt mày lại mông như vậy, "Đầu có, thầy bớt giận, em chỉ đùa thôi".

Thiên Thiên đã lầm, mặc dù anh chưa yêu đương bao giờ, nhưng công phu mặt dày được truyền lại từ cha, sao có thể da mặt mông được. Anh tiện thể ôm eo nhỏ của cô, vì cô chăm chú hút máu nên không để ý.

Thiên Thiên cảm thấy thân thể ấm áp của anh ngay gần đây, nhịp tim nhanh hơn khi bị cô hút máu. Sau khi ngẩng đầu lên, đã bị một cánh tay mạnh mẽ quay cầm cô sang hôn lên môi cô.

Kinh Thương Lăng hôn cô, liếm máu của anh trên môi cô, nhìn cô ngẩn ra mà buồn cười, vuốt vuốt mái tóc suôn của cô.

Thiên Thiên giật mình, gì đây, anh ta lại đi hôn cô, còn liếm máu trên môi cô để dành tý liếm mà.

"Sao thầy lại hôn em?".

"Tôi chẳng qua muốn thử máu mình có vị gì thôi", anh mặt dày mà trả lời.

Hừ, không thèm chấp với anh, cô cúi xuống liếm vết thương, sau đó nó lành lặn lại không một dấu vết. Kinh Thương Lăng nhìn mà đen mặt.

"Em đều làm vậy với người khác sao?".

"Đương nhiên, nếu không thì sao vết cắn sao có thể lành".

Cô khó hiểu nhìn anh, không phải điều này rất bình thường sao.

"Sau này không được hút máu người khác nữa".

"Này, thầy thật quá đáng, em không hút lấy gì sống đây".

Có người như thế này sao, nói không có một chút đạo lý nào cả.

"Có tôi là được".

Cô nửa tin nửa ngờ nhìn anh, "Thật không? Ngày nào cũng cho em?".

"Ừ".

"Oa, thầy thật tốt".

Cô mừng rỡ nên thuận theo ông ấy, sau đó mới nhận ra người này đã ôm eo cô từ lâu, liền đỏ mặt nhưng không tránh ra, họa có ngu mới tránh.

"Nhưng với một điều kiện".

"Ừ, thầy cứ nói đi".

"Nấu cơm ngày ba bữa cho tôi", anh từ nhỏ được người khác hầu hạ, nào biết bếp núc. Trước giờ toàn là có đầu bếp nấu sẵn nên thấy ngán, nay cô gái nhỏ này lại biết nấu ăn, anh đương nhiên bắt cô nhận nhiệm vụ này rồi.

"Được thôi".

Sau đó cô chìa tay ra, "Chìa khóa".

"Không có chìa khóa, mật mã là 1234".

"Mật mã gì, đơn giản quá, để ngày mai em đổi cho thầy".

"Ừ".

Mật mã chỉ là đồ tượng trưng, nhà anh đã được giăng kết giới, ngoài cô ra ai còn vào được chứ.

Điện thoại Thiên Thiên vang lên, cô khẽ lắc mình tránh cái ôm của anh.

"Alo?".

"Thiên Thiên, cậu đi đâu vậy, tớ tìm cậu này giờ".

"Ừ, cậu chờ mình chút, tớ liền".

"Ok, nhanh nha".

Là Trần Tư Kỳ tìm cô, cô đã quên là có hẹn đi shopping cùng với cô ấy.

"Thầy, em phải đi rồi".

Anh không nói gì mà giật lấy điện thoại của cô, nhập dãy số của mình rồi lưu, sau đó quăng lại cho cô.

"Số của tôi".

Cô cười mỉm rồi chạy ra khỏi phòng, để lại anh ngồi ở một mình trong phòng, thả người vào ghế, anh cười thỏa mãn, cô gái nhỏ thật dễ lừa gạt.

Bỗng chốc trong phòng phát ra tiếng cười, hình ảnh của một thiếu nữ xinh đẹp hiện ra.

"Lăng nhi, thế nào, con dâu mẹ chọn không tồi chứ?".

Anh không ngồi dậy mà trả lời, "Mẹ, người thật nhân rồi, đã chọn trước rồi cơ đấy".

"Haha, quá khen. Ta đây sẽ ngồi chờ con bắt cóc con bé quay về gặp ta", Nam Yên cười xinh đẹp nhìn theo bóng dáng Thiên Thiên, sau đó khẽ nhún người biến mất.

Kính Thương Lăng bây giờ đã xác định, lần đầu bắt gặp ánh mắt thèm khát khác thường của cô anh đã thương thức, sau đó là sự kiện trèo vào nhà hôm qua và cả hôm nay, anh thích Thiên Thiên, thích cô nhóc mà cả rông ấy. Theo như lời Nam Yên nói thì, cảnh con dâu xấu gặp mẹ chồng sẽ không xa, bởi vì nàng biết con trai nàng âm hiểm như thế nào.

...

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tĩ Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thiên Thiên chạy đến cổng trường, nơi đó đã có tổ hợp ba người đẹp đứng sẵn.

Thi Dương cóc đầu cô, trách mắng "Cậu đi đâu thế hả, có biết chúng tớ đợi lâu lắm rồi không?".

Thiên Thiên lè lưỡi, cô cười, "Tớ đi ăn".

"Này, cậu xạo quá, nãy tớ xuống căn tin làm gì thấy cậu hả?". Lúc này đi kiếm Thiên Thiên, Trần Tư Kỳ có xuống căn tin tìm nhưng cũng không thấy.

"Có người cho tớ ăn".

"Oa, là anh chàng nào thế, bạn trai mới hả?", cả ba cô xúm đầu vào nghe.

Thiên Thiên giả vờ thẹn thùng, gật đầu, cứ coi như anh là bạn trai cô đi, đỡ sau này mất công lấy cớ.

"Thế này không được, cậu dám lên sau lưng bọn tớ có bạn trai, còn không mau khai báo là ai hả?".

Thiên Thiên gãi đầu, "Anh ấy không muốn tiết lộ quá sớm, sau này tớ sẽ nói cho các cậu".

"Ai da, tui thân quá, ngay cả Thiên Thiên không thích con trai nay đã có bạn trai, tớ biết sao đây", Hàn Tiên đại mỹ nữ than thở.

"Cậu còn nói, không phải đã có một tên vị hôn phu đang chờ đó sao?".

Bị nói trúng, Hàn Tiên tức giận đánh Trần Tư Kỳ, các cô vui vẻ như vậy nên dắt tay nhau đi mua sắm, vì Thi Dương nói là phải mua quà tặng bạn trai vì lễ giáng sinh sắp đến.

Đúng là rất mau, mới đó thôi mà còn một tuần nữa là tới lễ giáng sinh, thời tiết đã chuyển lạnh, cô cũng cần đi mua áo lạnh, không phải vì cô lạnh mà nếu thử nghĩ coi trời đổ tuyết lạnh mà chỉ có cô không mặc -.- cô không muốn làm người nổi bật đâu.

Đến siêu thị, các cô vào khu quần áo, Thi Dương mua hai bộ áo khoác lông tình nhân, là đồ đôi đó. Cô xì một tiếng, sau đó tới khu áo lạnh, chọn cho mình một cái áo bông màu hồng, mũ có lông, rất xinh xắn.

Hàn Tiên khẽ đụng tay cô, thì thầm nói, "Này, cậu không mua quà giáng sinh cho bạn trai sao?".

Chết rồi, sao cô quên mất vụ này, biết vậy đã chối rồi. Cô lúng túng trả lời: "À ờ, tại tui tớ mới xác định quan hệ, không biết tặng gì cho anh ấy nữa".

"Chuyện này cứ giao cho tớ, qua đây", Hàn Tiên kéo tay cô qua hàng khăn choàng cổ, "Mới xác định quan hệ thì phải bám chặt anh ta, khăn choàng cổ là hợp nhất".

"...Cái này, ơ"

"Còn ơ gì nữa, mau chọn đi, tớ đi qua đây một tý".

Để cô lại với vấn đề khó như vậy mà đi à, cô cảm thấy đau đầu, chưa bao giờ đi mua quà cho người khác giới cả, cô đành lựa chọn theo sở thích, lấy một cái khăn mềm mại màu hồng phấn. Haha, cho anh ta khỏi đeo ra đường, như vậy cũng sẽ không ai phát hiện ra.

Lén lút đi tính tiền, coi dặn người bán bỏ vào hộp quà, đỡ cho tui Thi Dương khỏi phải cười nhạo cô.

Điện thoại kêu lên hai tiếng, Thiên Thiên lấy ra, là tin nhắn của Khinh Thương Lãng, cô đọc mà thờ dài, đành phải qua hàng thực phẩm mua đồ. Vì tin nhắn của anh: Thiên Thiên, 11 giờ trưa, ở nhà tui.

Cô mua thịt bò, heo và gà, vài bó rau, nấm, hoa quả ra tính tiền làm Hàn Tiên nghi ngờ.

"Thiên Thiên, cậu mua mấy thứ này làm gì, ký túc xá không cho nấu ăn mà".

"À ờ, là bạn trai tớ kêu mua giùm anh ấy".

Thi Dương òa lên một tiếng, cô còn chưa bao giờ giúp bạn trai mua đồ ăn đâu nha, "Thiên Thiên, cậu đúng là mẫu bạn gái tốt nha, thật nhìn không ra đó",

còn nháy mắt cô nữa.

Thiên Thiên nổi da gà, làm ơn đi, chỉ vì tờ tham máu của người ta nên giờ thành osin của anh đây.

Tạm biệt bạn bè, Thiên Thiên leo lên taxi tới nhà của anh. Lần này bảo vệ cũng chặn cửa cô, nhưng cô không cần dùng đến thôi miên, vì Khinh Thương Lãng đã đưa giấy thông cửa cho cô rồi. Bạn hỏi tại sao à, đương nhiên là vì Thiên Thiên nói khi đến đây đã phải thôi miên bảo vệ, rất phiền phức, nên yêu cầu anh làm cho cô tờ giấy này.

Cô thành thực mở cửa bằng mật khẩu vô cùng đơn giản của anh. Khinh Thương Lãng đang cau mày nhìn cô, trách móc.

"Em trễ mười phút".

Làm ơn đi, có ai đi siêu thị mà không tốn thời gian chứ, không thêm cái với anh, cô định lách vào nhà nhưng bị anh giữ tay lại.

"Không thay giày mà đòi vào nhà tôi? Lần sau tự nhớ lấy".

Anh lôi ra đôi dép đi trong nhà, cởi đôi giày cô ra, rất tự nhiên mang dép vào chân cô. Cô ngượng nên khi hất mang xong cô lập tức chạy trốn chết.

Chân trắng nõn, mềm mại, rất tốt, dường như từ trên xuống dưới của cô đều rất tốt. Khinh Thương Lãng nhìn cô chạy vào bếp, sau đó anh cũng ra phòng khách ngồi coi TV.

Thiên Thiên chạy vào nhà bếp, tay đặt trên tủ, tủ vẫn còn đập bùm bùm đây. Chắc chắn là cô chạy mệt quá nên mới đập nhanh, không sao cả, tuyệt đối không phải vì hành động của anh mà như vậy.

"A, Thiên Thiên mày điên rồi".

Bình tĩnh, bình tĩnh. Nấu cơm thôi.

Khinh Thương Lãng coi TV nhưng đôi tai vẫn động lên nghe động tĩnh trong bếp, nghe thấy cô gái nhỏ tự mắng bản thân mình, anh mỉm cười. Anh trúng độc nặng quá rồi, cũng có thể vì hành động của cô mà cười. Tiếng điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh.

"Alo?"

"Thương Lãng, anh thế nào rồi?", trong điện thoại là một giọng nói cực kì ngọt ngào.

Thương Lãng?! Cô gái này điên rồi, lại dám gọi thân mật với anh, "Không có gì, đề nghị cô sửa cách xưng hô, gọi là Khinh tổng, hoặc Khinh tiên sinh. Nếu không, từ nay đừng có mà mở miệng gọi tôi".

Biết anh tức giận nên cô gái bên kia thức thời sửa, "Được, coi như em nói sai, Khinh tổng. Như vậy được chứ, em có thể báo cáo chưa?".

"Nói".

Trong bếp ló đầu ra, Thiên Thiên tò mò ai gọi cho anh vậy kia, làm cho anh ta nói giọng lạnh lẽo thấy ón.

"Công ty tháng này làm ăn rất tốt, nhưng đối tác bên Mỹ lần này muốn gặp trực tiếp anh thì mới ký hợp đồng, anh sắp xếp được không?".

"Báo với thư ký của tôi là được, còn gì nữa?".

"À, em gọi chỉ như vậy, còn có anh đạo này có khỏe không, em nhớ anh lắm".

Hừ, "Nhớ tôi?".

Bên kia có vẻ như đang đỏ mặt, dịu dàng nói, "Vâng, em luôn yêu anh mà".

Khinh Thương Lãng không nói gì mà đột nhiên đứng dậy, đi về phía phòng bếp. Thiên Thiên đang nấu ăn nên không biết anh đang tới, anh mở loa điện thoại, đặt trên bếp, sau đó dang tay ôm cô vào lòng. Thiên Thiên bị bất ngờ quăng luôn cả đĩa, mở to mắt nhìn anh xoay đầu cô lại mà hôn lên.

"Ừm, thầy... Lãng... buông".

Vệ Nhã không ngờ đang nói yêu anh mà trong điện thoại lại phát ra tiếng con gái. Cô ta tưởng nghe lầm, liền lập tức nói, "Alo, Thương Lãng, anh có nghe em nói không, tiếng của ai vậy?".

Khinh Thương Lãng không quan tâm, chỉ biết anh đang chìm đắm trong nụ hôn này, anh bá đạo cạy răng cô ra, đưa lưỡi vào quần lấy lưỡi cô, phát ra âm thanh chụt chụt khiến người bên kia điện thoại phải đỏ mặt, sau đó tức giận mà cúp máy.

Anh ép cô vào góc bếp mà hôn, hai bàn tay không an phận tháo tạp dề của cô, luồn vào áo len của cô mà vuốt ve.

"Ừm, đừng mà".

Cô ngăn bàn tay anh lên trên cao hơn, mặt khác dùng tay còn lại đánh anh. Cuối cùng, anh thỏa mãn mà thả môi cô ra, nhìn cô thở hồng hộc trong ngực anh, anh cảm thấy thật tự hào.

Thiên Thiên tức giận đánh anh, "Anh điên sao, tại sao lại hôn tôi?".

"Em dám nói ngang với tôi sao?".

"Thì sao chứ, hừ, anh chỉ hơn tôi có 6 tuổi. Nay anh chưa trả lời tôi tại sao hả?".

Khinh Thương Lăng nhìn về phía điện thoại, lúc này cô ấy không nghe bên kia la lên sao, thật là cô bé ngốc.

Anh vuốt môi cô, "Tôi đền cho em là được rồi?".

"Anh có gì hay ho mà đền chứ!", cô lầm bầm, vẫn đang còn giận anh vì vụ vừa rồi tập kích cô.

"Em chê tôi sao, được thôi, là em tự nói đó".

Cô kéo tay anh lại mà năn nỉ, "Áy, đừng mà, hi hi, đâu có, thầy là tốt nhất, nhớ đền cho em đó".

"Miệng thật ngọt, lúc này là ai không gọi tôi là thầy?".

"Ai da, ai nói, em không biết".

Anh nhéo mũi cô rồi ra ngoài, để cô ở lại trong bếp cắn góc áo mà hậm hực.

Sau khi anh ăn xong, Thiên Thiên dọn dẹp xong xách cặp chuẩn bị đi thì bị anh giữ lại.

"Sao vậy?".

"Tôi đã nói là đền cho em, lại đây".

Hai mắt cô liền sáng lên, liền vút cặp đó lại chỗ anh. Sau đó cô chợt nhớ ra, nên lấy gói quà trong túi xách đưa cho anh.

"Là quà giáng sinh, bọn Thi Dương bắt em mua, cũng không có ai để tặng, coi như cho thầy đi".

"Nhưng tại sao họ lại muốn em mua quà cho tôi?".

"À, ờ, là em lỡ lời nói với mọi người là em có bạn trai nên họ mới bắt mua".

"Bạn trai? Không tệ".

"A, thầy nói gì vậy, chỉ là giả thôi, đừng làm như thật vậy".

Được voi đòi tiên là đặc thù của Thiên Thiên, thế nên cô bạo gan nói, "Thầy, có thể cắn ở cổ không?".

Anh khó hiểu nhìn cô, "Tại sao, không phải máu chỗ nào cũng như nhau sao?".

"Ồ không, ở cổ máu ra tương đối nhiều, lại là chỗ nhạy cảm, mùi rất thích đó".

Nhận được cái gật đầu của anh, cô liền hướng tới cổ mà cắn, không để ý tới anh cũng gục đầu lên cổ cô cắn.

"A, sao thầy lại cắn em?", cô khó tin với tay chùi lấy cổ, thấy chảy máu thì bắt đầu mếu máo làm nũng.

"Bé con, không phải chỉ cắn em một cái thôi sao, em cắn tôi bao nhiêu tôi còn chưa nói gì đây", Khinh Thương Lăng đau lòng cho cô, nhìn thấy cổ của cô chảy máu đã dứt nhưng để lại dấu.

"Tuy em là ma cà rồng nhưng cũng biết đau đấy, thầy cũng là ma cà rồng à, sao mà cắn đau thế, hừ".

"Được, là tôi sai. Em không phải nói có tiết sao, mau về đi".

"A", cô lật đật nhớ nên vọt lẹ ra cửa.

Thế nào Thiên Thiên cũng không nghĩ ra là sẽ gặp Hắc Vũ tại đây.

Hắc Vũ cũng kinh ngạc nhìn Thiên Thiên, đặc biệt là vết cắn trên cổ cô làm anh ta tức giận.

"Thiên Thiên, tại sao em lại ở đây?".

"Thiên Thiên, em đừng quên giỏ xách".

Khinh Thương Lãng cầm giỏ xách màu hồng ra cho cô, bắt gặp một khuôn mặt tuấn tú giận dữ nhìn chăm chăm Thiên Thiên, sau đó ngược lại nhìn anh với vẻ không tin nổi.

Hắc Vũ nắm lấy tay cô gắng hỏi, "Anh ta là ai?".

Cô cũng đang ngỡ ngàng không biết phải giải thích thế nào thì bên cạnh có tiếng mở cửa cùng một tiếng nói, "Vũ, cậu tới rồi".

Là anh chàng mặc tạp dề hàng xóm, anh ta là bạn của Hắc Vũ, sao lại có thể trùng hợp như vậy, cô lại bị bắt quả tang tại trận như vậy, tâm trạng bây giờ thật phức tạp.

Khinh Thương Lãng kéo tay cô lại, lạnh lùng mở ra vài tiếng, "Cô ấy là bạn gái tôi".

Hắc Vũ trừng mắt nhìn anh, đương nhiên Khinh Thương Lãng cũng không chịu thua.

Thiên Thiên mắt thấy không ổn, liền lên chuồn êm trong khi hai người kia đang liếc mắt xẹt xẹt, lúc Hắc Vũ định lôi cô về thì cô đã chạy mất.

"Cô ấy là của tôi, anh hãy cẩn thận", Hắc Vũ nói xong câu này thì vào cửa đang mở bên cạnh, đóng sầm cửa lại, để mặc anh chàng tạp dề ở ngoài cửa kêu cửa.

Khinh Thương Lãng cũng kịp nói với Hắc Vũ một câu, "Cứ đợi xem", rồi xoay người quay vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tĩ Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Quả nhiên như Thiên Thiên nghĩ, Hắc Vũ gọi cho cô ngay sau khi cô chuồn khỏi đó. Buồn bực tắt máy, làm cho Hắc Vũ bên kia tức điên suýt đập vỡ máy, may nhờ có bạn thân ngăn lại.

"Vũ, cậu làm sao thế, về mặt khi này của cậu thiệt dọa tớ".

"Hừ, là cô ấy chọc tức mình, cô ấy thế mà lại bước ra từ ngôi nhà của một người đàn ông".

"Đừng nói cô ấy là cô gái mà cậu hay kể, là cô gái cậu yêu đó ư?".

"Ừ, cô ấy là người tớ yêu, cũng đã từng yêu tớ nhưng tớ lại phản bội cô ấy. Cậu nói tớ còn xứng với cô ấy nữa không?".

Cậu bạn vỗ vỗ vai bạn thân, "Vũ, đừng suy nghĩ nhiều, tình yêu không có tội, cứ cố gắng hết mình. Nhưng mà nói đi nói lại, tớ cảm thấy cô ấy quen quen thế nào ấy, hình như có ấn tượng thế nào ấy", nói xong liền lắc đầu không nhớ nổi cô là ai.

Thiên Thiên đã về tới ký túc xá, vứt hết đồ chui vào nhà tắm. Sau khi tắm xong, thoải mái đi ra, bật laptop lên chơi game. Cô chơi vờng du, tâm trạng đang không tốt vào chém Boss xả stress. Nhân vật cô chơi là nữ ma đầu, cấp độ 125. Nhân vật cô chơi cũng được nhiều người biết tới vì cấp độ cao, và đứng thứ 10 trong bảng xếp hạng.

Bởi vì ba con bạn cùng phòng rủ cô chơi nên cô mới chơi, ai mà ngờ được cô lại là người có cấp độ cao nhất phòng, làm cho ba người còn lại ganh tị không thôi, Thiên Thiên chơi sau nhưng lại cao cấp nhất.

Đang đánh Boss thì Thiên Thiên nghe tiếng gọi của Thi Dương.

"Thiên Thiên, có điện thoại tìm cậu nè".

Là điện thoại bàn của phòng, không biết ai gọi cô nhỉ, treo máy cô bước tới nghe điện thoại.

"Alo?".

"Em mau mở máy cho tôi".

"Hả?".

"Hả cái gì, mau mở điện thoại".

"À vâng".

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của anh, cô đột nhiên ý thức được người bên kia là Khinh Thương Lăng.

Cô đập máy rồi chạy lại mở cái điện thoại tắt máy nãy giờ, hiện lên cả chục cuộc gọi nhờ của Hắc Vũ, và hai cuộc của anh. Cô nhớ ra hôm nay anh đã bấm số của anh cho cô.

Màn hình hiện lên số của anh đang gọi tới, cô vội vàng tiếp.

"Vâng".

"Tại sao tắt máy?".

"À, là do em lỡ tay thôi".

"Ừ".

Nhiều đó thôi sao, vậy anh ta gọi cho cô làm gì?.

"À, thầy gọi cho em làm gì?".

"Không có gì, chỉ là chán nên gọi".

Gi! Anh ta xác định không có giỡn mặt với cô đó chứ.

"A ha, thầy vui tính quá, vậy thôi cúp nha".

Không nói nhiều, cô cúp điện thoại, rảnh quá, đang đánh Boss, ở đâu chạy ra một tên chỉ vì chán mới gọi cho mình chứ. Thiên Thiên bực mình sửa tên trong danh bạ thành "Lăng thú".

Người kia bị cúp điện thoại, thú vị nhìn màn hình cười.

Quay trở về với game, cô hăng say chơi. Thiên Thiên đang làm nhiệm vụ đánh Boss bị xổng, ngàn năm có một, đánh tới khi vạch máu chỉ còn một chút thì ở đâu ra một người khác chen vào đánh cho nó chết, rốt cuộc bao nhiêu đồ tốt đều bị hắn ta cướp mất.

Thiên Thiên điên người, mở cửa sổ chat ra nói chuyện.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Này, người là ai, tại sao lại giành Boss với bốn cô nương.

Nhân vật nam kia tiêu sái tuấn đạt, một thân trường bào cười rỗng uy nghi vô cùng, vậy mà đi tranh với cô.

Người kia cũng không nói gì, càng làm Thiên Thiên bực hơn.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Này, người bị sao vậy, không lên tiếng đừng có trách ta.

Nói xong cô cầm kiếm đánh chém hắn, nhưng đánh được một chút thì hệ thống thông báo người chơi "Thương Trần Phong Lăng" chuyển cho bạn vật phẩm

Cô kinh ngạc dừng tay, mở danh sách đồ ra, toàn bộ đều là đồ lúc nãy Boss thả ra, còn có nhiều đồ tốt khác nữa. Cô khó hiểu.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Coi như người biết điều, tạm biệt, sau này tốt nhất đừng gặp ta.

Bỗng người bên kia lên tiếng.

[Khinh Trần Phong Lăng]: Thiên Thiên Ác Quỷ, em đứng lại.

Thiên Thiên bị gọi lại nên cũng dừng lại.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: ?

[Khinh Trần Phong Lăng]: Sính lễ đã đưa, em còn dám chạy?

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Anh nói cái gì? Điên khùng.

Cô sợ gặp người điên, nên chỉnh toạ độ khác chạy lẹ. Gì thế này, thời buổi này chơi game cũng bị quấy rối nữa.

Khinh Thương Lăng nhìn cô chạy mà buồn cười, anh cũng không ngờ cô chơi cái game này, trò này công ty anh đang tài trợ, người làm Tổng giám đốc là

anh cũng phải chơi. Trong sever, anh là người đứng đầu bảng xếp hạng, cũng không có gì lạ, đập trang bị vào, với tài chơi của anh đứng nhất cũng bình thường.

Cũng đã lâu không chơi lại, đang đi một vòng thì đột nhiên hệ thống thông báo có Boss xổng chuông, anh cũng hiếu kỳ qua coi, lại thấy một game thủ giành trước. Là nhân vật nữ có tên "Thiên Thiên Ác Quỷ", cũng không hiểu sao sau khi thấy cái tên anh liền khẳng định người kia là Thiên Thiên.

Vậy là mấy ngày sau đó, bất cứ chỗ nào nhân vật Thiên Thiên Ác Quỷ xuất hiện ở đâu thì ở đó có đệ nhất sever Khinh Trần Phong Lăng, điều này làm kênh thế giới bùng nổ.

[Thế giới]

[Ta là mỹ nữ]: Trời ạ, đại thần lại theo đuôi Thiên Thiên Ác Quỷ, chắc ta xui.

[Mặc Quần Đi Chơi]: Đại thần không lẽ đang bị hack acc!!!

[Tiểu muội muội]: Aaa, không muốn, đại thần *bị rìn*.

Ở khu rừng phía Nam, đang có một nhóm người đang nói chuyện.

[Đội ngũ]

[Thi Thi Dương Dương]: Yaa, tiểu quỷ kia, mấy ngày ta không online người liền bầy được đại thần. Đại thần *chảy nước miếng*.

[Kỳ Kỳ Là Ta]: Tại hạ bái phục, đại thần, khi nào PK thử đi *ánh mắt long lanh*.

[Hàn Băng Tiên]: *phát tóc* cũng thường thôi, Thiên Thiên xinh đẹp được nhiều người theo đuổi không phải là chuyện lạ.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Dừng lại! Các người đừng bàn chuyện của hần nữa >.< Người im miệng.

Thiên Thiên nhăn nhó đi học, mấy ngày nay bị cái người kia quấy rối trong vòng du, làm hại nàng đánh Boss cũng không thấy thoải mái. Nói quấy rối thì hơi nặng, bởi vì hần chỉ đứng một bên nhìn cô, lâu lâu gọi lão bà này nọ chứ không quá đáng gì, nhưng sao phải là cái tên Lăng đó chứ, làm cô nhớ tới tên thầy kia, bởi vậy mới bực mình lên người trong game kia.

"Uy, Thiên Thiên, Thiên Thiên".

Cô giật mình, nhìn xung quanh sao ai cũng nhìn mình vậy, cô quay qua thấy mấy cô bạn đang nhăn nhó chỉ chỉ phía trên cô.

"Thiên Thiên, em lên đây".

Đánh chết cô đi, vì mãi suy nghĩ về vòng du nên mới ngăn người không nghe bài, bị kêu lên bảng. Mọi người nhìn cô bùm miệng cười, Thiên Thiên cảm thấy xấu hổ.

Lên tới bục giảng, Thiên Thiên trừng mắt với anh, anh vẫn vô tư như thường, nhìn cô mở miệng.

"Em hãy dịch lại đoạn văn lúc tôi vừa đọc".

Cái gì?!! Giết người à, cô căn bản không có nghe. Cô âm thầm đứng gần anh, với tay ra nhéo anh, miệng nói thầm

"Thầy, cứu em".

Anh cười nham hiểm nhìn cô.

"Vậy em đền cho tôi cái gì?".

"Cái gì em cũng đồng ý".

"Là em nói đó".

Anh ngược đầu lên nhìn cả trăm con mắt đang nhìn chăm chăm tình hình trên bảng, âm thầm búng tay một cái, chuông tan lớp bỗng reo lên "Reng".

"Được rồi, tan lớp, Thiên Thiên em về chỗ đi, lần sau nhớ chú ý nghe".

"Vâng", cô lí nhí đáp sau đó chuồn về chỗ thở phào, nói vậy là chuông tan lớp cứu cô chứ không phải anh ta, chắc không cần giữ lời hứa đâu nhì.

Thi Dương chọc cánh tay cô, "Tương tư bạn trai à, sao ngồi gần người ra thế?".

Bạn trai? Cái này nói là cô đang nhớ Khinh Thương Lăng, buồn cười, cô lắc đầu.

"Thôi tớ đi nha".

"Ai, lại đi chơi với bạn trai cậu à, sao cậuỡ bỏ tớ hả?".

Thiên Thiên cốc đầu các cô mấy cái, sau đó le lưỡi chạy đi.

Bấm mật khẩu vào nhà anh, anh ta còn chưa về nữa, xem ra cô tới sớm rồi.

Cắt thịt, rửa rau nấu ăn nên cô không để ý có người nhìn cô từ cửa bếp mà cửa.

"Em tới sớm nhỉ?".

"Aiz, mất hồn, thầy không thể nào bình thường hơn một chút à", cô vuốt vuốt lồng ngực, dường như lúc nào cô nấu ăn cũng bị anh hù. Lần trước là bị hôn trộm, nhớ tới đó cô lại lườm anh.

"Không phải tại tôi, là tại em nấu ăn quá mức chăm chú".

"Dạ vâng, tất cả đều tại em. Bây giờ món ăn đã sẵn sàng rồi, có thể ra ăn".

Cô cứ tưởng hết bị anh làm cho giật mình, ai ngờ lại bị một câu nói của anh giáng xuống làm cô phụt ra cả cơm.

"Cái gì? Kêu em đi Bắc Kinh với thầy, tại sao chứ? Em không muốn".

Anh không vui trước phản ứng của cô, lẽ nào cô không muốn đi với anh như vậy sao.

"Em đừng quên đã hứa với tôi khi nãy".

"Đúng là em hứa với thầy, nhưng là do chuông báo cứu em, không phải là thầy. Vì vậy không tính".

Anh đặt chén cơm xuống cái cách, bước ra khỏi ghế đến chỗ ngồi đối diện anh là cô, nâng cằm cô lên gằng từng tiếng.

"Em không nghĩ tại sao mới được một nửa tiết học đã reo chuông, còn không phải là do tôi làm. Em có tin tôi cắt nguồn máu của em không?".

Chỉ có như vậy mới dọa được cô, quả nhiên nghe tới máu đã nhảy cẫng lên, cầm tay anh vuốt ve.

"Cái người này, em chỉ là nói giỡn, giỡn đó, thầy không cần phải nghiêm túc như vậy, em nhận lời là được rồi".

Đối với hành động làm nũng của cô anh luôn không kiềm chế nổi mà gật đầu cho qua, nhưng tình cảm càng lớn càng làm cho người ta không nhịn nổi mà muốn nhiều hơn. Nếu không mau chóng chiếm cô vậy tên nhà kế bên kia không phải càng nhiều cơ hội hơn sao.

Nghĩ là làm, anh bế cô lên làm cô thét lên bắt đắ dĩ phải ôm cổ anh để khỏi bị ngã.

"Thầy, làm sao vậy, bỏ em xuống đi".

Tới ghế sofa anh nằm đè lên cô, thấy gương mặt Kinh Thương Lăng dần dần áp sát, hơi thở nam tính cực nóng phả vào khuôn mặt trắng nõn non nê, cô bất chợt hét lên.

"Dừng lại, em, em hôm trước mới bị thầy đoạt mất nư hôn đầu, thầy lại muốn làm gì nữa".

Trong đầu Thiên Thiên trống rỗng, trong lúc ấp úng lại nói ra chuyện cô chưa có nư hôn đầu đời, lại bị anh cướp, bất giác cảm thấy ngại ngùng. Trên mặt nóng như có lửa thiêu, Kinh Thương Lăng cũng không vì những lời nói này của cô mà dừng lại, chẳng những thế còn ngày càng áp sát hơn vào thân thể cô. Giọng nói trầm thấp có chút nghi ngờ phát ra.

"Như vậy thì có liên quan gì đến tôi sắp làm với em".

Bỗng nhiên, Kinh Thương Lăng cúi đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Thiên kéo qua đầu, môi của hai người chạm vào nhau. Lưỡi dài mò hàm răng của Thiên Thiên ra nhẹ nhàng mà ôn nhu quét tới mọi ngóc ngách trong khoang miệng của cô. Thiên Thiên thờ gáp, cảm giác hít thở không thông, cô không tự chủ được mà tiếp nhận nư hôn vốn nhẹ nhàng đã chuyển sang mãnh liệt của anh. Bộ ngực vì thở dốc dồn dập mà phập phồng lên xuống, cái lưỡi nóng ẩm của Kinh Thương Lăng lui ra khỏi đôi môi mềm mại của Thiên Thiên, chạm rầy liếm láp đôi môi mềm mại ướt át. Một vòng rồi một vòng, cái lưỡi nhanh nhẹn linh hoạt giống như rất quen thuộc, hơi thở hỗn hển của Thiên Thiên cũng theo đó mà dần dần ổn định. Đến khi phát hiện hai cánh tay lúc này bị giữ cứng đang chặt chẽ ôm lấy cô của anh trong nháy mắt hai mắt cô tròn to. Cô sao lại có phản ứng này đây?

Thẹn quá hoá giận, cô kéo cổ của anh xuống, mở miệng ra cắn anh một cái, dòng máu thơm tinh khiết ấy tràn vào cổ họng cô, khiến cô phát ra tiếng rên sung sướng.

Hai người ôm nhau chặt chẽ trên ghế, đợi đến khi cô phát tiết xong trên cổ anh thì anh mới lên tiếng.

"Thiên Thiên, làm bạn gái tôi đi".

Hơi thở ấm áp phả vào mặt Thiên Thiên, trái tim cô bang bang đập loạn xạ, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật như thế với một người đàn ông trưởng thành, những người khác chỉ dừng lại ở việc cắn cổ, ngay cả Hắc Vũ cô còn chưa ôm qua đâu.

Bị anh ôm, bị anh hôn, cô bị anh chiếm hết tiện nghi nhưng lại không có chán ghét, cô thích anh rồi ư? Có lẽ vậy. Nếu không với việc anh làm như thế với cô, cô đã cắn chết anh rồi.

"Tại sao?", cô có chút nghi ngờ, hai người quen nhau chưa tới một tháng, vậy mà anh đã đề nghị với cô.

"Chỉ bởi vì tôi thích em, nói như vậy em hài lòng chưa?".

Cô đỏ mặt, một lúc sau mới gật đầu, quá xấu hổ nên cô chôn đầu vào ngực anh, không dám ra.

Được sự đồng ý của cô, anh cũng rất vui, cứ thế ôm cô cho tới khi cô dùng dằng ra khỏi ngực anh, anh mới ôm cô dậy ngồi trên đùi anh, thân thiết vuốt tóc.

"Còn em thì sao?".

"Hả?".

"Em có thích tôi không?".

"Đáng ghét, em không thích sao có thể đồng ý làm bạn gái anh".

Biết là cô thích anh, nhưng nghe chính miệng cô nói mới ấm áp làm sao.

"Anh đó, nói cho em biết, hôn lợi hại như vậy, đã hôn qua bao nhiêu cô gái rồi hả?", cô bắt đầu lên tiếng, vì được thăng chức làm bạn gái ai đó, nên lá gan cũng lớn hơn.

Anh nhéo mũi cô, "Không cần lo, em là người đầu tiên".

Không ngờ anh lớn lên đẹp trai như vậy mà chưa từng hôn ai cả, cô có chút nghi ngờ nhưng anh cũng đã nói, thôi thì cô lờ vậy.

"Bỏ em ra đi, không phải anh nói ngày mai sẽ đi sao, em về sắp xếp đồ".

"Không cần vội, đồ của em tôi sẽ lấy, em hôm nay ở đây đi".

"Sao có thể chứ, ký túc xá nữ không cho phép đàn ông đi lên, vẫn là em nên về thôi".

Cô muốn đi xuống nhưng anh không cho, cánh tay ôm eo cô vẫn cứng rắn như trước, cô bắt đầu kêu lên, "Khinh Thương Lãng".

Đột nhiên trước mắt cô có một hiện tượng lạ xảy ra, cái bàn ở trước mắt trống nhưng nháy mắt một cái nó đã xuất hiện một cái vali.

"Đây, đây là vali của em mà. Aa, có ma".

Quá hoảng sợ nên cô ôm chặt Khinh Thương Lãng, còn miệng thì cứ hét làm anh chịu không nổi đánh mông cô một cái, "Im lặng".

"Huhu, cứu em, em sợ ma".

"Em là ma cà rồng cơ mà, sao lại sợ ma khác".

"Không biết, huhu".

"Nín đi, là tôi biến ra đây, không có ma cỏ nào cả".

"A...".

Như vậy còn kinh khủng hơn, cô nhìn người bạn trai mới nhậm chức của mình, cảm thấy kinh sợ.

"Không cần sợ tôi", anh thở dài xoa mặt cô, nếu cô đã được anh định là vợ sau này, thì anh cũng nói bí mật cho cô nghe.

"Thiên Thiên, em nghe tôi nói, tôi không phải là người của thời đại này, tôi là thần tiên".

"A..., anh nói cái gì, thần tiên?".

"Đúng, tôi tới từ thời cổ đại".

"Cổ đại?".

"Đúng".

Haha, đánh cô đi, có chuyện cổ tích xảy ra ở đây nè. Anh thế mà là thần tiên, hơn nữa còn là từ cổ đại tới. Nhưng mà cô tin, bằng chứng không phải là cô ở đây sao, nếu đã có ma cà rồng thì tại sao lại không có những thứ khác.

"Nhưng tại sao anh lại nói với em?"

"Em là bạn gái tôi, là vợ tương lai của tôi, mọi bí mật tôi sẽ kể em nghe".

"Giữ chứ, ai là vợ tương lai của anh", cô đánh anh một cái, anh ta quá nhanh rồi phải không

Anh chụp tay cô đưa lên môi đặt một nụ hôn, "Không cần hoài nghi, Kinh Thương Lăng này nói cái gì sẽ thực hiện, em đã định là vợ của tôi".

Tối đó cô bị ép buộc ở lại, ngay cả đồ cũng được đưa tới rồi, còn lý do nào mà về đây. Bất đắc dĩ cô phải gọi về cho mấy con bạn cùng phòng báo cô không về, làm náo loạn bên kia điện thoại, còn nói cô sắc lang, nhanh như vậy đã muốn ăn thịt rồi. Cô nhắm mắt chịu tội, thôi vậy, ngày mai cô phải moi hết thông tin từ anh, hừ, ai bảo lúc đầu bắt ép cô kể hết chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Uy, uy, anh này, tỉnh đi".

Thiên Thiên búng búng ngón tay *bạch bạch* trước mặt Kinh Thương Lăng mấy cái, mới thấy khuôn mặt hạnh phúc của anh sực tỉnh lại, cô nhú mày, thoát khỏi bàn tay hắn.

"Anh lại dám cưỡng hôn tôi lần thứ hai, thật quá đáng. Đừng tưởng anh có máu ngon thì có thể làm như vậy, hừ, tôi đây không thềm".

Nói xong cô chạy đi trước sự bất ngờ của Kinh Thương Lăng, thấy anh ghen hòng không nói được câu nào nên cô khoái trá chạy mất.

Anh vẫn ngồi ở đó, thì ra này giờ toàn là anh tưởng tượng trước mà thôi, anh thở dài, còn tưởng bây giờ anh đã được ôm mỹ nhân về, nói hết bí mật của anh.

Thiên Thiên đang ngồi trên xe bus về nhà thì điện thoại rung lên, lấy ra thì thấy tin nhắn từ Lăng thú vị gửi tới với nội dung: "Em đừng nghĩ có thể trốn, ngày mai vẫn phải cùng tôi đi, nếu không ngày nào em cũng sẽ được lên bục trả lời".

Thật bức mình, anh ta lại dám uy hiếp bằng cách này. Cô bất chợt nhớ lại nụ hôn cuồng nhiệt lúc nãy, vô thức lấy tay chạm vào, sâu trong suy nghĩ, cô không ghét nụ hôn này, còn có xu hướng thích nữa. Nhớ lại lúc nãy anh hôn cô xong lại ngồi nghĩ gì đó, trên mặt hiện ra nét hạnh phúc, khiến cô tức giận. Anh ta hôn cô xong lại nghĩ đến người khác mà mặt đầy hạnh phúc vậy, bảo cô làm sao đây.

Vẫn là nên kiềm chế lại Thiên Thiên. Mày không được yêu anh ta hơn nữa. Tự đáy lòng Thiên Thiên thầm vang lên câu này, cô không muốn cô làm vật thể thân.

Kinh Thương Lăng vẫn không biết do lúc nãy anh đờ người một đoạn làm cô cự tuyệt anh, nếu vậy anh tự đầu đập mình đi là vừa.

"Ý, Thiên Thiên, môi cậu sao mà sưng vậy, muỗi cắn à?"

"Haha, Kỳ Kỳ, cậu bật quá, còn giả vờ hỏi, không phải là do bạn trai hôn đến sưng cả môi sao?"

Thiên Thiên xấu hổ đi vào phòng tắm ngắm môi của mình, ai da, sưng thiệt rồi, cũng tại tên kia. Aiz, làm sao ngày mai đối mặt với anh ta đây, xuy, thôi tới đâu hay tới đó.

Thiên Thiên lặng lẽ thu dọn mấy bộ đồ vào vali, thấy vậy mấy đứa bạn cùng thấy lạ nên hỏi.

"Ừa, cậu đi đâu vậy?"

"À, thầy Kinh Thương Lăng đi công tác ở Bắc Kinh, muốn tớ cùng đi phụ thầy ấy".

"Ùuuuuuuu".

Quả nhiên, phòng cô náo loạn.

"Khai thật đi, hai người có gian tình phải không?".

"Chọn ai không chọn, lại chọn ngay cậu chứ?".

"Hai người đi lần này là bồi đắp tình cảm chứ gì, đúng không?".

Thiên Thiên giật mí mắt, không thể tin nổi trí tưởng tượng bay xa của mấy con nhỏ này, cóc đầu mấy cô một cái rồi không nói gì tiếp tục xếp đồ.

"Cậu rõ ràng có tật giật mình, nói đi Thiên Thiên, không thì chuẩn bị chịu đòn".

Cô nổi nóng vút áo xuống, quay qua làm mặt lạnh với mọi người, "Mấy cậu thôi đi, đã nói tớ không có gì cả, với lại thầy ấy cũng đã có người yêu rồi", cô cho là vậy.

Hàn Tiên này giờ chơi game cũng có nghe qua đám kia nói chuyện, hiếm khi Thiên Thiên bực mình, Hàn Tiên đành phải đứng ra giải vây.

"Được rồi, các cậu ai về ở nấy nhanh đi, cậu ấy hôm nay tâm trạng không tốt, đừng chọc cậu ấy, Thiên Thiên, stress lên vớng du, tớ đang chờ cậu".

Hai con người nhiều chuyện là Trần Tư Kỳ và Thi Dương biết điều xin lỗi cô rồi bỏ về ở nằm chơi.

"OK".

Sắp xếp những thứ đồ cần thiết xong xuôi, cô mở laptop ra chơi game. Cô nhanh chóng nhập đội ngũ cùng với Hàn Tiên đi đánh Boss, nhưng hôm nay cô không may thì phải, vào game cũng đụng phải tên rắc rối này.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Làm sao mà đi đâu cũng gặp anh thế này?

[Khinh Trần Phong Lăng]: Không liên quan, Boss là của chung.

Ý, hôm nay hấn không mặn mà với cô, nhưng mà con tức giận hồi chiều vẫn còn, sẵn có thùng rác để xả giận rồi.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Nếu không chúng ta PK đi?

[Khinh Trần Phong Lăng]: PK không rất chán, nếu không thì ra điều kiện thắng đi?

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Được, người muốn điều kiện gì, bốn cô nương ta hôm nay tốt tính sẽ chấp nhận hết.

[Khinh Trần Phong Lăng]: *cười nham hiểm* nếu em thua phải làm lão bà của tôi, OK?

Cái tên biến thái này, mãi vẫn là câu đó, nhưng cô đã trót hứa rồi, nên cũng đành đồng ý.

Đại thần quả nhiên là đại thần, cột máu nhiều khiến người ta dễ hận, giáp, binh khí cũng là loại tốt nhất, thế này thật bất công cho cô. Hình như bên kia nghe được cô oán nên tháo tất cả trang bị ra, đổi thành binh khí loại thường, tính năng chiến đấu giảm xuống rất nhiều.

[Thiên Thiên Ác Quỷ]: Không cần nhường tôi.

[Khinh Trần Phong Lăng]: Em không cần lo, tôi chỉ là muốn đấu công bằng nên mới tháo trang bị ra.

Công bằng ở đâu ra, rõ ràng anh ta đang chê bai cô trang bị thấp đây mà, cô nhin.

Trận đấu lịch sử giữa các game thủ trong bảng xếp hạng làm thu hút nhiều người đến coi, cả phòng của Thiên Thiên cũng xem, đều cổ vũ cho cô, còn lại đa số là theo phe đại thần.

Thiên Thiên nặng nề đóng laptop, thở dài, sao cô lại phải thách đấu hấn chứ, thật nhục nhã.

Hàn Tiên vỗ vỗ vai Thiên Thiên an ủi, "Cậu đã cố gắng hết sức, nhưng đại thần quá mạnh".

Cuộc chiến lúc này diễn ra quyết liệt, Thiên Thiên di chuyển bàn phím liên tục đánh cùng với Khinh Thương Lăng, hai bên kỹ thuật tốt, nhưng Khinh Thương Lăng lại là tổng tài, game do anh đầu tư tạo ra, có ai đánh lại anh chứ, mặc dù anh đã tháo trang bị. Kết quả cuối cùng là Thiên Thiên thua, thua thảm hại khi Khinh Thương Lăng chỉ mất nửa bình máu.

Cô bị bắt buộc đến đền Nguyệt Lão làm thủ tục, hôn lễ không báo trước này làm kênh Thế Giới bùng nổ, nhưng vì lúc này có nhiều người xem PK xong qua dự lễ cưới nên hiện tại có rất nhiều người chứng kiến cho họ. Cô, thế mà lên chức lão bà đại thần.

Quá xấu hổ vì thua cuộc, Thiên Thiên nhanh chóng thoát game, vui mặt vào gối đi ngủ.

Khinh Thương Lăng bên này đang vui vẻ vì trên mạng đã lừa được cô, nhưng cũng nhanh chóng thở dài vì cô quá bướng bỉnh, anh phải làm thế nào mới đúng với giấc mơ ban nãy đây.

"Reng, reng..."

"Alo?", Thiên Thiên mắt vẫn còn nhắm trả lời điện thoại.

"Còn đang ngủ? Em biết mấy giờ chưa?"

Tên đáng ghét nào đây, cô nhìn màn hình thấy cái tên khó ưa kia liền nhăn mày trả lời.

"Gi chứ, mới có 7 giờ".

"Em còn nói, hôm qua tôi đã đưa về tàu cho em rồi, em chưa coi phải không. 8 giờ tàu chạy, em nhanh chóng một chút, đứng dưới ký túc xá đi, tôi qua đón em".

"Aiz", cô đá cái mền qua một bên, rồi mắt nhắm mắt mở đi vệ sinh cá nhân.

7 giờ 30 cô xách vali xuống dưới lầu. Từ xa đã thấy chiếc xe thể thao màu đen, còn anh thì đứng vắt chân bên cạnh, nhìn rất đẹp trai nhưng cô muốn chửi, đây là ký túc xá nữ, anh ta nghĩ đang làm trò gì vậy, thu hút nữ sinh sao. Cô nhin.

Đang lái xe, bỗng Kinh Thương Lăng hỏi cô, "Vì sao thích đi tàu lửa?"

Cô không nhìn anh, vẫn đang ngắm phong cảnh ngoài cửa, trả lời, "Đi máy bay nhiều rồi, đổi cái khác cho mới mẻ".

Từ đây đi Bắc Kinh nếu đi máy bay thì nửa ngày là tới, còn đi tàu lửa thì phải hơn một ngày, nhưng cô thích vậy.

Anh nhìn cô đắm chiều, "Vậy cũng tốt, ở trên tàu riêng tư hơn".

Đến nơi thì Thiên Thiên mới hiểu tại sao Kinh Thương Lăng lại nói riêng tư, vì căn bản anh ta mua vé nguyên một phòng riêng cho hai người, rất tiện nghi.

"Em muốn đổi phòng".

"Em đừng lộn xộn, toa này chỉ có phòng này mà thôi".

"Hừ, ai biết anh có nổi máu hão sắc không chứ?", cô nghi ngờ nhìn anh.

"Cũng có thể", sau đó anh đưa mắt đánh giá thân hình của cô, "Nhưng tôi chưa tới mức đó".

Cô lấy tay che ngực lại, nổi giận nhìn anh, "Anh nói cái gì, thân hình chữ S tôi đây mà anh không thèm á, có mà thèm muốn chết".

Anh nằm vắt chân trên giường nhìn cô che ngực bảo vệ, giống như hấn là sói đói ngàn năm vậy.

"Ngoan một chút, đừng làm ồn nữa, tôi đi ngủ".

Thiên Thiên xác định anh đã ngủ rồi mới thở ra, ngắm cách trang trí trong phòng. Phòng này hai giường không rộng lắm, trang trí rất khá, kiểu châu Âu cổ điển vậy, nhìn rất đẹp, màu sắc phòng ấm áp, lò sưởi cũng bật nên phòng ấm lên nhiều, Thiên Thiên cầm lấy quần áo thay đồ ra.

Nhưng mà cô có một tật xấu, đó là thay đồ không đóng cửa, vì điều này mà bị bọn Hàn Tiên cười suốt nhưng dù sao cũng là phòng con gái nên không sao, còn ở đây chỉ có anh ta. Cô bất an quay lưng lại thay đồ, thầm nghĩ anh ta đừng có mà mở mắt, nếu không cô đảm cho tím mắt.

Động tác thay đồ nhanh nhẹn, cởi áo ngoài rồi cởi luôn cả áo ngực màu đỏ quyến rũ, thay bằng bra thoải mái mặc ở nhà và áo thun rộng, quần dài được cởi bỏ thay bằng quần đùi ngắn, lộ ra hai chân dài thon trắng.

Thiên Thiên cũng không ngờ cô bị nhìn lén, nhưng nói chính xác hơn là thoải mái nhìn. Giường đối diện kia, Kinh Thương Lăng không có ngủ mà mở mắt nhìn mỹ nhân thay đồ mà cảm thấy nóng cả người, thân hình kia quyến rũ xinh đẹp, eo nhỏ thon, chân thon dài, ngực thì anh chưa thấy vì cô xoay lưng lại với anh nhưng khẳng định là không nhỏ.

Lúc cô thay đồ xong thì nằm trên giường, quay đầu lại xác định người bên kia vẫn đang nhắm mắt thì yên tâm, lôi laptop ra chơi.

Kỳ lạ, sao hôm nay "lão công" của cô không online, thường thì cô lên thì cũng phải có mặt hấn chứ. Có chút buồn bực nên đánh không lâu thì cô không chơi nữa, lôi điện thoại ra chơi.

Tàu chạy rất êm nên không lâu sau cô cũng chìm vào giấc ngủ. Lúc này thì Kinh Thương Lăng mở mắt, anh ngoác tay thân hình cô liền bay bổng đến bên giường của anh, anh giang tay ra ôm cô vào lòng, hít mùi hương của cô, quả nhiên như anh đoán, vì mặc áo rộng nên khi nằm ngực cô lộ ra, khe rãnh ản hiện trước ngực Thiên Thiên.

Kinh Thương Lăng thầm rủa, đúng là tự hại mình. Anh tự nhận mình rất kiềm chế, nhưng thân hình của người anh yêu thích đang bên cạnh, kiềm chế không phải là đàn ông, nhưng lại không muốn cô hận anh, vì vậy đành phải ôm cô qua giường bên kia, còn anh vào tắm nước lạnh.

"Com trưa của ngài đây, chúc quý khách ngon miệng".

"Cảm ơn".

Thiên Thiên nghe loáng thoáng có người tới, nên mở mắt, thấy anh đang nhàn hạ ăn cơm mà không có ý định gọi cô dậy, cô bủn rủn bước qua giường anh ngồi nhìn anh.

"Em nhìn tôi làm gì?".

"Chuẩn bị ăn trưa", cô liếm cái lưỡi của mình nhìn anh.

"Hôm nay em không nấu ăn cho tôi mà đòi ăn?".

"Nhưng mà hôm nay đã đi cùng anh rồi còn gì? Thôi được rồi, nói lệ điều kiện của anh đi".

Anh nhìn cô, sau đó tiếp tục ăn, trong đầu đang suy nghĩ. Ăn xong anh gọi nhân viên vào dọn, xong xuôi căn phòng chỉ còn lại hai người.

Cô đói quá nên to gan bò lại gần anh, ôm cổ ghé vào cổ anh cắn nhưng do anh nghiêng người nên cắn hụt. Cô mếu máo nhìn anh.

"Hôn tôi, tôi sẽ cho em".

Anh ra điều kiện làm cho cô giật mình, cái này nhất định là cố ý, nhưng sao cứ bắt cô phải hôn anh chứ, anh cứ coi cô là vật thể thân sao?

"Không cần", nói xong cô chạy về giường nằm, kiểm chế cơn khát máu lên não.

Khinh Thương Lăng không cần vội, từ sáng tới giờ cô chưa uống máu, khẳng định là đang đói.

Anh mở laptop lên mạng, coi phim nhàn nhã, không như ai kia đang vật lộn trong đồng chấn, rốt cuộc chịu không được liền bò qua ôm chân anh.

"Lăng, cho em đi mà".

Một tiếng Lăng này đánh bay toàn bộ nội dung bộ phim trước mắt của anh, anh gấp laptop lại, để qua một bên, kéo cô lên hôn cô nhưng cô tránh né.

"Em đói quá".

"Em thật là, được rồi".

Cô hí hửng cắn cổ anh, mút chùn chụt. Xong xuôi cô chùi miệng, định bụng chạy về giường thất hứa nhưng Khinh Thương Lăng là ai chứ, liếc mắt một cái cũng biết cô định làm gì, nên trước khi cô chuồn thì anh đã bắt được tay cô đè ra hung hăng hôn.

Thiên Thiên được thả về giường nằm ngủ, hôm nay cô ngủ ít quá rồi, năng lượng dần cạn kiệt. Khinh Thương Lăng đêm đó không dám ôm cô ngủ, đã thử qua một lần, tướng ngủ cô quá xấu, đập lung tung cả lên.

Sáng sớm hôm sau, bên ngoài cửa sổ những tia nắng chiếu qua màn cửa chiếu lên mặt cô, làm cô khó chịu chui đầu vào mền, sau đó ngủ không được nữa mới lờ mờ tỉnh dậy.

"Khinh Thương Lăng, anh làm gì vậy, đóng rèm cửa lại đi, chói quá".

Không ai trả lời.

"Uy, có nghe tôi nói không?".

Vẫn không ai trả lời.

"Aiz, anh ta vẫn chưa dậy".

Cô nổi cơn nghịch, đi qua ngắm anh. Đúng là đẹp trai chết người mà, lúc anh ta ngủ trông đỡ lạnh lùng bá đạo hơn. Coi đi, lông mi dài hơn cô, lông mày rậm đẹp, mũi cao, môi mỏng này, chắc, sao cô cảm thấy phải ganh tị với đàn ông là anh ta cơ chứ.

Bực mình nên cô tát má hấn một cái *bẹp*, chính cô cũng không biết mình đang làm gì, chỉ là muốn tát cái gương mặt đáng ghét này.

Anh bị đau nên tỉnh dậy, nhìn thấy hung thủ đang trơ mắt nhìn anh, tay của cô vẫn đang nằm trên mặt anh.

Anh nheo mắt nhìn cô, "Mới sáng sớm nghịch gì hả?".

Cô lật đật giấu bàn tay phạm tội sau lưng, ngẩng mặt nhìn anh.

"À, tôi tốt bụng đập dùm anh con muỗi, thế nào, còn không mau cảm kích đi".

Nhân viên gõ cửa phòng đánh bay không khí ngưng ngừng này, "Tàu sắp cập bến tàu Bắc Kinh trong vòng nửa tiếng nữa, mong quý khách sớm chuẩn bị để xuống tàu kịp thời".

Cô ho khan rồi trả lời "Cảm ơn", nhân viên đi rồi cô mới cảm đồ chuẩn bị thay đồ, sức nhớ ai kia đang nhìn cô, vội vàng mắng

"Anh, nhắm mắt lại".

"Tại sao, em cứ việc vào phòng tắm mà thay".

"Đơn giản là tôi không thích, anh mau nhắm mắt lại, không thì mau bước vào phòng tắm đi".

Anh ta vẫn bất động, cô không còn cách nào khác nên kéo anh ta dậy, lôi đến phòng tắm đóng cửa lại, còn mình thì thay đồ.

Sau khi xuống tàu thì anh ta thuê phòng khách sạn năm sao, là một phòng hai người

"Không được, thuê hai phòng".

"Thật xin lỗi quý khách, khách sạn mùa này đông khách, nên đã hết phòng rồi, xin quý khách thông cảm".

Khinh Thương Lăng thấy cô tranh cãi nhiều với nhân viên liền ôm eo cô thân mật nói

"Em yêu, đừng giận dỗi nữa!", sau đó quay sang gạt đầu với cô lễ tân và kiểm chặt cô đi về thang máy.

"Thì ra là vợ chồng son cãi nhau", cô tiếp tân chặc lưỡi sau đó tiếp tục đón chào khách khác.

Hoá ra là anh ta có việc cần làm ở đây thật, cô nghĩ anh chỉ lấy cớ đi chơi lần này thôi. Nhưng mà công việc thật sự lại là đi ký hợp đồng với một công ty lớn ở đây chứ không phải là đi dự giảng như cô nghĩ, lúc này cô có cái nhìn khác về anh, thì ra cũng có lúc anh ta nghiêm túc làm việc như vậy.

Nói thật ra ở chung phòng với anh cô rất thích, nhưng sợ ở chung phòng với anh sẽ bộc lộ tình cảm của cô ra nên Thiên Thiên luôn tránh né anh, không muốn tiếp xúc với anh nhiều dù ở chung phòng.

Còn Khinh Thương Lăng thì tưởng cô không thích anh, trừ những lúc hút máu ra thì hầu như cô không nói chuyện với anh, kiểu này thì làm sao anh chịu được.

"Thiên Thiên, chúng ta nói chuyện đi".

"Ừm, chuyện gì, tôi đang ngủ mà".

"Chuyện nghiêm túc".

"Được rồi, đây là được rồi", cô ngáp một cái, chỉnh đầu tóc rồi rồi ra hiệu anh cứ nói.

Bỗng nhiên cô được ôm làm tỉnh cả ngủ, giọng anh khàn khàn bên tai.

"Đến với anh nhé?".

Lần này anh khẳng định không phải là mơ, không phải là tưởng tượng, mà là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tỉ Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Đến với anh đi, Thiên Thiên".

Đánh chết Khinh Thương Lăng cũng không tin có ngày anh lại hạ giọng năn nỉ người khác như thế này, chuyện này đồn ra rất mất mặt, nhưng mà muốn đánh nhanh thắng nhanh nên đành mất mặt một lần.

Cùng suy nghĩ với anh là Thiên Thiên cũng không thể nào tin tên thầy giáo cầm thú này được. Anh ta muốn cô làm bạn gái anh? Được rồi, tuy hôn cũng đã hôn, ôm cũng đã ôm nhưng mà làm ơn đi, không phải anh coi cô như vật thể thân sao, không thể chấp nhận được.

"Anh đi chết đi, nhất định là tôi ngủ nhiều quá nên nằm mơ rồi".

Cô tiếp tục diễn kịch một mình rồi đắp mền đi ngủ, nhưng tên kia không cho cô ngủ, lôi cô ra từ trong mền, còn liên tiếp nói nhảm.

"Thiên Thiên, Thiên Thiên, không phải mơ, là thật, em mau ngồi dậy".

"Aa, được rồi, phiền chết đi được. Anh đó có biết mình rất phiền không, anh định giỡn với tôi à, một mặt nói muốn tôi làm bạn gái, mặt kia lại coi tôi là vật thể thân chỉ để nhớ đến người khác, anh, anh có muốn tôi cắn chết anh không anh mới vừa lòng hả?".

Bao nhiêu bức dọc trong lòng đã được Thiên Thiên xả ra một lần, đúng thật rất thoải mái. Thấy anh nhăn mặt càng ngày càng lợi hại thì cô nhin không được lên tiếng.

"Sao hả, tôi nói không đúng sao?".

"Ai nói với em anh coi em là vật thể thân hả?".

Giọng anh trầm thấp một cách đáng sợ, làm cô run lên, không dám nhìn anh nữa, vò vò góc áo ấp úng nói

"À thì hôm bữa anh hôn tôi xong lại ngẩn người mỉm cười gì đó, không phải là nhớ người anh yêu sao?".

Nghe cô nói xong anh có cảm giác muốn bóp chết cô, muốn xem trong đầu cô chứa gì mà tưởng tượng phong phú như thế.

"Thiên Thiên!".

Anh gầm lên làm cô điếc hết cả tai.

"Anh chỉ nói một lần, em nhớ cho kỹ".

Cô lơ mơ gật đầu.

"Anh thích em, muốn em làm bạn gái anh, OK?".

Cô lại gật đầu, xong lại lắc đầu.

"Tại sao lắc đầu?".

"Chúng ta là thầy trò a".

"Anh không đề ý".

"Nhưng em đề ý".

"Như vậy em muốn sao?".

"Ừmmmm, em cần suy nghĩ".

"Được, nhưng chỉ được phép suy nghĩ trong một ngày".

Cô trợn mắt nhìn anh, "Một ngày mà nghĩ cái gì chứ, phải là một tuần, còn không thì dẹp, dẹp hết".

"3 ngày".

"Một tuần".

"4 ngày".

"Một tuần".

"5 ngày".

"Hừ".

"Thôi được, một tuần thì một tuần".

Thiên Thiên, em sẽ phải hối hận vì điều em vừa nói. Câu nói trong đầu của Kinh Thương Lăng vang lên, anh đương nhiên có biện pháp khiến cô gật đầu đồng ý ngay hôm nay.

Đàm phán như thế là xong, ai làm việc này, Kinh Thương Lăng có vài buổi diễn thuyết quan trọng nên cần đi làm ngay, còn cô thì tiếp tục lăn ra ngủ vì

cô bị ép phải tới mà.

Đang ngủ mơ màng thì bị ai đó gọi.

"Thiên Thiên, lấy dùm anh bộ đồ".

Tuy bất mãn nhưng cô vẫn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của anh, lấy bộ đồ trong vali của anh ra tới trước cửa phòng tắm thì gọi vào

"Đồ của anh".

Thiên Thiên không ngờ tới là cũng bị anh kéo vào trong phòng tắm, nhìn thân hình trần như nhộng của anh ngoại trừ phía dưới có quần tắm khấn khiến cô đỏ mặt.

"Aaa, biến thái, mau thả em ra".

Bộ đồ sớm rớt dưới đất dưới sự giãy dụa của Thiên Thiên, Khinh Thương Lãng ôm chặt cô ghì vào tường cười nham hiểm.

"Em cũng ngủ cả ngày rồi, chẳng lẽ không tắm?".

"À, ờ thì tỷ nữa em tắm, anh thả em ra".

"Tỷ nữa tắm không bằng bây giờ cùng tắm chung, được không?".

"Á, thả em ra, em không thích, này, em còn chưa đồng ý làm bạn gái anh đâu".

Khinh Thương Lãng bỏ ngoài tai câu nói của Thiên Thiên, xách cô tới bồn tắm thả xuống, từ trên xuống dưới người cô đều ướt hết. Bởi vì đang ngủ nên Thiên Thiên mặc đồ thoải mái, áo thun quần ngắn, nên khi ướt đồ cũng dính vào khắp người gây khó chịu.

"Anh, anh thật quá đáng".

"Ngaoan, anh tắm cùng em".

"Á, không được, không được bỏ cái khăn tắm kia ra".

Tay của Khinh Thương Lãng cũng dừng lại bên hông khăn tắm, nhìn cô bằng ánh mắt thú vị.

"Làm sao hả, em sợ cái gì, thân hình anh rất được đó, có muốn kiểm tra không?".

"Không muốn, tuyệt đối không".

Giống với cô hả, cô đang còn là sinh viên đó, đầu óc người khác quá đi, nhưng mà cũng phải công nhận thân hình anh ta quá đẹp, trắng trẻo, sáu múi, không gầy như tượng tượng mà còn săn chắc, cô bất giác nuốt nước bọt nhìn xuống phía dưới, mặc dù che lại nhưng có thể tưởng tượng được...

"Thiên Thiên, em có vừa lòng không hả, chảy cả nước miếng rồi kìa".

Ày, cô bất giác chùi mép nhưng không có gì cả, lờm mắt nhìn anh ta. Cô vịn bồn tắm muốn đứng dậy thì bị anh kìm xuống.

"Anh muốn tắm yên ương".

Cô trừng mắt nhìn anh, "Yên ương cái đầu anh, mau thả em ra, bằng không hện hò gì đó vút hết đi".

"Em nghĩ bây giờ em có quyền lựa chọn sao", anh cúi xuống sát mặt nhìn cô cười, "Bây giờ người ra điều kiện hẳn phải là anh mới đúng".

Giãy dụa này giờ với anh cũng khiến cô mệt lả, đành phải giảng hoà cùng anh.

"Được rồi, vậy anh muốn gì?".

"Nhận lời làm bạn gái anh, nếu không tại chỗ này anh sẽ muốn em".

Khinh Thương Lãng bình tĩnh phun ra câu nói đó làm Thiên Thiên chết đứng tại chỗ, anh ta quá vô sỉ.

Cô không thể tin nổi người ngày ngày đứng trên bục giảng đáng vẻ nghiêm túc thư sinh hoá ra lại là một con sói háo sắc không hơn không kém.

"Vô sỉ".

"Ừ, anh vô sỉ, anh sẽ cho em thấy anh vô sỉ hơn".

Anh bắt cánh tay cô đến chỗ vật nam tính của mình, thông minh như cô làm sao không biết anh định làm cái gì, nhất thời rút tay lại lùi ra sau bồn tắm.

"Đừng mà, em nhận lời là được chứ gì, em không muốn".

Nhận được câu trả lời mong muốn, anh gạt đầu cầm quần áo đi ra ngoài, trước khi ra còn vọng lại một câu cho cô

"Em như vậy không phải sớm xong chuyện rồi sao, mau tắm đi bé con, anh để đồ ở phía ngoài cho em".

Thiên Thiên tức giận nắm cục xà phòng bên cạnh quăng anh, nhưng tiếc rằng anh đã sớm đóng cánh cửa lại nên không trúng. Cô thở phì phò trong phòng tắm, nghĩ ngợi lại bị anh lừa vào tròng, buổi chiều vừa nói sẽ cho cô suy nghĩ một tuần, tối thì uy hiếp cô. Có kiểu bạn trai như thế sao??

Thiên Thiên nhanh chóng tắm rửa, cô cẩn thận hé cửa nhìn có anh không rồi thò tay ra lấy quần áo với tốc độ nhanh chóng mặc vào. Ở trong phòng tắm nhìn dáng vẻ của mình, mặt đỏ như trái gấc, vậy sao dám gặp anh đây, đã vậy còn đói bụng nữa. Không sao, Thiên Thiên bây giờ mày đã là bạn gái chính thức của anh, mày có quyền uống máu mà không cần anh cho phép rồi, ừ vậy đi.

Thiên Thiên bước ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa lau đầu cho khô, con mắt láo liên nhìn anh đang nhàn nhã coi TV. Rất tự nhiên đưa khăn cho anh, "Lau đầu cho em".

Anh cười mà không nói gì, kéo cô ngồi xuống lau đầu cho cô, bàn tay anh lau nhẹ nhàng mà có lực, rất mau đã khô, còn hơn cả máy sấy, cô kinh ngạc nhìn tóc sau hai phút đã khô rồi. Thực ra là do anh dùng phép cả thôi, sau đó anh với tay lấy lược chải đầu cho cô.

Đang làm một nửa thì bỗng nhiên cô gạt tay anh ra, quay người lại ôm anh, không nói gì cả cắn phập một cái ở cổ anh uống máu.

Woa, cảm giác không cần xin phép mà uống tự do thế này thật quá đã, hí hí làm bạn gái anh cũng không tệ.

Anh không có vẻ ngạc nhiên gì ôm cô trong ngực, chờ cô uống xong thì anh đã ôm cô nằm đè trên giường rồi.

"Uy, anh làm gì vậy, sao lại nằm đè lên em?".

"Thiên Thiên, anh chưa nói sao, kể từ bây giờ em làm bạn gái anh có thể tùy ý uống máu anh, nhưng đổi lại anh cũng có thể tùy ý ăn em".

"Cái gì, anh muốn ăn thịt em? Em cũng chỉ rút đi một ít máu của anh thôi mà".

"Đồ ngốc, là anh muốn em".

Nói xong không để cô suy nghĩ nhiều liền đè cô ra mà hôn, anh tách môi cô ra, lưỡi càn quét trong miệng cô, khiến cô trở tay không kịp, đành phải thuận theo anh mà hôn đáp trả.

Tay Kinh Thương Lăng cũng mon men theo vào trong áo ngủ của cô xoa bóp nơi mềm mại kia, khiến cô kêu lên một tiếng, Thiên Thiên lấy tay ngăn cản lại, nhưng tay cô chỉ kịp cầm cánh tay của anh thì anh nhanh chóng kéo áo cô lên phủ môi xuống hôn ngực cô.

"Á, Kinh Thương Lăng anh thả em ra".

"Cái này là ăn miếng trả miếng, em cắn anh bao nhiêu lần anh sẽ trả lại tất cả".

Trời ơi, có phải mỗi lần cô hút máu anh, anh đều đếm không vậy, làm sao anh có thể để lại một đồng dâu tây trên ngực cô như thế này.

Nhìn thành quả của mình, anh gạt đầu kéo áo cô xuống nằm bên cạnh cô, nhưng cũng không để cô yên mà còn kéo cô vào trong lòng mà ôm.

"Anh rất muốn em, muốn phát điên rồi".

Cô có thể cảm nhận được phía dưới của anh bùng nổ như thế nào, cô đỏ mặt không nói gì.

"Tha cho em hôm nay, vì hôm nay em đã là bạn gái của anh".

Nghe như cô tình nguyện không bằng ấy, đều do anh uy hiếp cả thôi. Hai người cứ im lặng đi vào giấc ngủ, nhịp tim đập chung một chỗ.

Sáng hôm sau Kinh Thương Lăng thức dậy, nhìn thấy người đẹp còn đang say ngủ thì không nỡ đánh thức, hôn cô một cái rồi thay đồ đi làm. Lúc Thiên Thiên dậy thì bên cạnh đã trống không, cô thấy tờ giấy của anh để lại, "Tối nữa sẽ dẫn em đi chơi, ngoan".

Nói không cảm thấy hạnh phúc là giả, Thiên Thiên thừa nhận cô có thích anh, chắc là thích muốn chết rồi mà còn giả bộ như bị anh bắt ép.

Tối giữa trưa, anh gọi cô xuống lầu, cô thay đồ rồi lật đật chạy xuống. Kinh Thương Lăng ở sảnh khách sạn mặc đồ vest trông rất lịch lãm, rất đẹp trai, hấp dẫn rất nhiều cô gái có mặt trong sảnh, có nhiều cô rất gan dạ tới xin làm quen, nhưng anh đều lạnh lùng không thèm nhìn họ, anh thấy cô xuống liền vẫy tay với cô.

Thiên Thiên thấy cảnh này cũng có tức bực trong lòng, nhưng thấy anh không đếm xỉa gì tới bọn họ liền vui vẻ chạy tới, ôm eo anh lập chủ quyền, mấy cô gái kia thấy Thiên Thiên ôm ấp soái ca như vậy liền vỡ lẽ tụt ra hết.

"Hừ, chỉ biết kêu gọi ông bướm".

"Không phải tại anh", anh ôm eo cô ra taxi, nói tên địa chỉ một nơi nào đó.

"Không phải tại anh chẳng lẽ tại em, xì".

Khi tới công viên rồi cô liền reo hò như con nít, bởi lẽ anh biết cô làm ma cà rồng, có khi nào mà hứng thú với công viên mà đi.

Nhưng khi bước vào rồi anh mới hối hận khi dẫn cô vào nơi đông người như vậy, ở đây toàn là sói đói, nhìn chăm chăm vào cô. Anh bám eo cô rõ đau, "Ai cho em ăn mặc kiểu này hả?".

Lúc này được cô ôm vui quá nên không để ý bộ đồ cô mặc, váy màu đen có tay ngắn ôm sát người làm nổi bật dáng người chữ S của cô, váy chỉ ngắn tới đùi, chân mang giày cao gót sang trọng, tóc cũng được uốn gọn sóng xinh đẹp, rõ ràng là không thích hợp tới những nơi như thế này.

"Ai da, đau quá, anh cũng đâu có nói cho em biết là sẽ đi đâu đâu, em cũng chỉ mới đi mua khi này", cô chu môi đỏ hồng lên trả lời, vốn dĩ bị bắt ép tới Bắc Kinh này thì làm gì có chuẩn bị đồ đẹp để đi hẹn hò, cô cũng chỉ là mới đi mua và làm tóc khi này, còn tưởng anh mang cô tới nơi nào đó sang trọng, ai ngờ đâu là công viên.

"Thật hết cách với em", anh cởi áo vest bên ngoài ra bắt cô mặc vào, sau khi cài nút rồi anh mới gạt đầu, "Sau này chỉ được phép mặc cho anh xem, em mặc thế này rất đẹp, đương nhiên, em không mặc gì là đẹp nhất,... á, đau quá".

Đáng đời tên vô sỉ anh đi, cô đi giày cao gót gãi vào chân anh.

Rất rõ ràng cô thích chơi những trò kích thích, vì vậy lựa toàn những trò như tàu lượn siêu tốc, đu quay cảm giác mạnh, vượt thác, tháp rơi tự do, ...

Khinh Thương Lăng chiều cô, nên trò nào anh cũng chơi với cô, kể cả có chóng mặt cũng không nói ra mà nhin xuống, từ nhỏ đến lớn đây cũng là lần thử thách nhất với anh, bởi lẽ ở cổ đại làm gì có những thứ này, nhưng phải nói chơi rất vui, lần sau có dịp anh sẽ dẫn em gái Tiểu Mạn đi cùng.

"Mệt không bé con?", anh lau mồ hôi cho cô, cũng mở bớt mấy cái nút áo ra cho cô mát.

"Mệt nhưng rất vui, lần này tha cho anh".

"Tha cho anh cái gì, hử?".

"Tha cho anh vì lừa em làm bạn gái".

"À, thì ra em nghĩ đó là trò lừa, anh nói thật đó, anh rất muốn em", anh cố ý nói vào tai cô những lời đáng xấu hổ này.

"Không giống với anh nữa, em mệt rồi, công em về đi".

Cô hất chân đá văng giày cao gót xinh đẹp qua một bên, sau đó đu cổ anh. Khinh Thương Lăng cúi xuống nhặt giày cho cô rồi công cô đi ra khỏi cửa công viên.

Dọc đường đi có rất nhiều người ngưỡng mộ cặp đôi tuấn nam mỹ nữ này, từng hành động chăm sóc của anh được người ta chụp lại, đăng lên mạng xã hội rất nhiều. Bấy giờ ngập tràn mạng xã hội là hình ảnh của Khinh Thương Lăng và Thiên Thiên, thậm chí có công ty ngôi sao nào đó muốn mời hai người làm quảng cáo sản phẩm nhưng không thể nào biết cách liên lạc được.

Tại thành phố J, phòng ký túc xá.

Hàn Tiên vừa về là tắm rửa mở laptop lên chơi võng du, hôm nay có bản cập nhật mới, có nhiệm vụ mới, cô lên diễn đàn coi, là nhiệm vụ phụ thê, còn đề hình Khinh Thương Lăng công Thiên Thiên rất thân thiết. Hàn Tiên nhìn chăm chăm bức hình, còn tưởng cô nhìn nhầm, quay qua kéo Trần Tư Kỳ và Thi Dương.

"Các cậu, mắt tớ có vấn đề hay là do máy tính có vấn đề vậy, sao tớ thấy ở đây là hình thầy Khinh Thương Lăng công Thiên Thiên của chúng ta thế này!!!!".

"Cậu không nhìn lầm, tớ cũng thấy rõ ràng, Thiên Thiên còn mặc áo khoác của đàn ông này, rõ ràng là của thầy ấy".

"Xong rồi, Thiên Thiên, cậu tốt nhất là trốn luôn đi, dám nói là đi công việc, thì ra là đi hẹn hò riêng, tớ giết cậu, aaa".

Tối đó, phòng ký túc xá lợi hại rỗng ra toàn tiếng chém giết.

"Hắt xì".

"Em sao vậy, cảm lạnh à?".

"Không có, ai nhắc tới em thì phải".

Ngay cả Khanh Thương Lăng cũng không biết bộ phận phát triển game ở công ty của mình lại lấy hình ảnh của ông chủ họ đi phát tán. Cũng là vì trường bộ phận này là bạn bè của Khanh Thương Lăng, thấy anh ngàn năm lạnh lùng không bao giờ có nổi bạn gái mà nay ở nơi nào đó bị chụp hình đăng lên thế này thật gây sốc, liền tức tốc nghỉ ra nhiệm vụ mới trong game.

Về tới khách sạn, Khanh Thương Lăng vẫn công Thiên Thiên, người ở sảnh khách sạn nhận ra họ liền chỉ trỏ thì thầm rất nhiều. Tại Thiên Thiên thính nên nghe họ nói gì mà là họ đó, cặp đôi nổi tiếng, cặp đôi thân mật, ghen tị thật,...

"Này, Khanh Thương Lăng, anh có nghe họ nói gì về mình không?".

"Ừ, kệ họ".

"Cũng phải thôi, em cũng đã quen rồi".

"Quen?".

"Ừm, ở trường cũng hay đồn đại kiểu này, kiểu như em xinh đẹp lạnh lùng khó gần".

"Về sau đã có anh, không cần lo".

Cô không trả lời mà siết chặt cánh tay ôm anh hơn.

Tối đó tại phòng đang coi TV thì cô mới biết chuyện gì đang xảy ra.

"Aa, Khanh Thương Lăng, em với anh lên TV nè".

Thì ra công ty ngôi sao đó đăng tin tìm hai người, mong hai người liên lạc với công ty để đóng quảng cáo. Cô cũng nhanh chóng lên mạng xã hội, hình ảnh hai người tràn ngập, nào là cặp đôi hoàn hảo khiến người ta ghen tị, nào là bạn trai ấm áp, chu đáo, nào là tuần nam mỹ nữ. Toàn là hình của cô từ khi bước vào công viên cho tới khi ra khỏi công viên.

Điện thoại bất ngờ reo lên, nhưng ở phía xa với lại cô đang lên mạng nên nhờ Khanh Thương Lăng nghe giùm.

"Khanh Thương Lăng, nghe giùm em thử ai vậy?".

"Ừ".

Anh bắt máy, chưa kịp alo bên kia đã rống to lên khiến anh phải để máy ra xa

"Thiên! Thiên! Cậu chết với tui tó!!!".

Đến khi tiếng rống ngừng rồi anh mới trả lời, "Alo, Thiên Thiên đang bận, các em gọi có gì không?".

Nhiều đó cũng đã đủ gây sát thương cho ba cô gái ở đầu dây bên kia, họ liền xì bong bóng nhẹ giọng trả lời, "Là thầy Khanh Thương Lăng ạ?".

"Là tôi".

"!!!".

Họ lẳng lặng cúp máy, còn anh bên kia khó hiểu lắc đầu.

"Là ai gọi vậy?", Thiên Thiên cầm đầu vào máy nên không nhìn anh mà hỏi.

"Hình như là bạn em".

"Bạn? Bạn? Á, chết người, anh nói gì với họ".

"Anh chỉ nói là em bận, thế là họ cúp máy".

"...", cô xác định ngày trở về là ngày gió tanh mưa máu.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Ti Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

"Khinh Thương Lăng, làm sao bây giờ, ảnh của em và anh đang tràn lan trên mạng nè, ở thành phố J chắc đã biết quan hệ của chúng ta rồi", cô vô cùng lo lắng, mặc dù cô không sợ gì loài người cả nhưng đề tồn tại được trong xã hội này, cần làm những gì thì cô chưa hiểu được tất cả.

Khinh Thương Lăng vỗ vỗ tay cô, "Đừng lo, anh đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra từ ban chiều chúng mình bị chụp".

"Có khi nào em hay anh bị nhà trường kỷ luật không?", nếu thế thì cô phải đòi trường, thật phức tạp.

"Không sao, em yên tâm, nói cho em biết, hiệu trưởng là chỉ là cấp dưới của anh thôi".

Thiên Thiên liền nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ, "Kiêu ngạo!".

Anh cười cười rồi cũng không nói lại cô, tay lấy điện thoại ra gọi điện, màn hình quay số hiện tên "Hiệu trưởng".

Thiên Thiên chồm qua coi anh gọi ai, thấy tên hiệu trưởng cũng nghi ngờ anh đang chọc mình sửa tên ai đó thành hiệu trưởng thôi. Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Thiên Thiên, Khinh Thương Lăng mở loa điện thoại.

"Alo, xin chào Khinh tổng".

"Chào ông, bên đó tình hình như thế nào?".

"Vâng, tin đồn lan ra rất nhanh rồi, đã vượt khỏi tầm không chế của tôi, nhưng ngài yên tâm, sẽ không có bất cứ ai dám đứng lên chỉ trích ngài hay cô bé".

"Ông nên sửa là phu nhân đi là vừa".

"-!!, vâng, ngài và phu nhân đây không cần lo, tất cả đã có tôi", hiệu trưởng thầm lau mồ hôi, vì Khinh Thương Lăng là ân nhân, vừa là nguồn tài trợ chính cho trường nên ông rất vui lòng mà làm việc cho anh.

Thiên Thiên mở to mắt nhìn anh, không tin nổi những gì cô vừa nghe, đây chính là ông già bụng bự đầu hói hay mắng xối xả trên trường đây sao?!

Khinh Thương Lăng cúp máy, hứng thú nhìn cô với vẻ "Anh đã nói rồi mà".

...

Và đương nhiên tin này cũng lọt vào tầm mắt của Hắc Vũ, anh ta tức giận và đập nát cái máy tính bảng sau khi nhìn thấy tin đó. Chưa dừng lại ở đó, anh ta đập phá hết tất cả đồ đạc xung quanh, gây ra tiếng động lớn khiến bạn thân anh hét hoảng ngăn anh ta lại.

"Bình tĩnh đã mày, có chuyện gì sao?".

Hắc Vũ không trả lời, lấy chiếc điện thoại vẫn chưa đập ra gọi cho Thiên Thiên, không may là người đáp vẫn là Khinh Thương Lăng.

"Alo, Thiên Thiên, là anh Vũ đây, em làm gì vậy, sao lại có tin đồn của em với cái thằng mà em gọi là thầy đó hả??".

Bên kia im lặng chốc lát sau đó mới trả lời, "Thiên Thiên ngủ rồi, và tôi là thằng thầy đó đây".

"Mày!".

"Có chuyện gì sao? Và tôi đề nghị anh nên ăn nói lịch sự hơn".

Hắc Vũ nắm chặt quả đấm bên kia, muốn quăng luôn cả chiếc điện thoại này nhưng thằng bạn bên cạnh ngăn anh lại, lắc đầu và nên bình tĩnh lại để nói chuyện. Hắc Vũ hít một hơi rồi mới nói tiếp.

"Anh là gì của Thiên Thiên?".

"Như anh thấy đó".

Chợt Thiên Thiên ngái ngủ, dụi mắt nhìn người bên cạnh đang nghe điện thoại, liền cất giọng khàn khàn, "Ai vậy?".

Hiển nhiên Hắc Vũ nghe được, anh ta càng thêm đau lòng, trước khi cúp máy anh ta để lại một câu và cũng nhận lại một câu.

"Tôi sẽ giành lại Thiên Thiên".

"Luôn sẵn lòng".

Bốp! Và thế là chiếc điện thoại còn lại cũng ra đi nhanh chóng, thằng bạn bên cạnh lắc đầu nhìn anh, đúng là người giàu có khác.

Hắc Vũ bỗng chìa tay ra trước mặt, "Đưa điện thoại của cậu cho tớ mượn".

Anh ta quên mất còn phải gọi cho quản gia nói chuyện này nhưng lại đập mất cái điện thoại.

...

Trở lại Bắc Kinh.

Khinh Thương Lăng bỏ điện thoại qua một bên, nằm xuống ôm Thiên Thiên vẫn còn hơi tỉnh táo nên đẩy anh ra, "Anh chưa nói ai gọi điện?".

"Anh không biết tên cậu ta, là người lúc trước gặp trước cửa nhà anh".

"Ồ".

"Hả? Anh nói gì?".

Thiên Thiên thật sự tỉnh, không lẽ là Hắc Vũ, nếu vậy cô thật sự nguy, anh ta sẽ báo lại với quản gia, cô cần phải hành động trước.

Chồm qua người anh lấy cái điện thoại, gọi cho quản gia.

"Alo, quản gia ông nghe kỹ nè, tý nữa Hắc Vũ có gọi cho ông và nói những gì ông tuyệt đối không được nói cho nhà tôi biết, hiểu chưa. Được rồi, ngày mai tôi sẽ gọi lại cho ông sau".

Quản gia bên kia không hiểu tiểu thư nói gì, vài giây sau đó thì có người gọi, quả nhiên như tiểu thư nói, Hắc Vũ thiếu gia gọi về nói với ông chuyện tiểu thư có người yêu, yêu cầu ông phải báo cho bá tước biết, chuyện này trước sau gì bá tước cũng sẽ biết, nhưng ông đã hứa với tiểu thư nên cứ được chừng nào hay chừng đó.

Ông gọi điện lại báo cho Thiên Thiên hãy cẩn thận.

Sáng hôm sau, tại sân bay, Thiên Thiên xuất hiện cùng Khinh Thương Lăng, bởi vì có chuyện gấp nên cần phải đi máy bay.

Tại toa VIP của máy bay chỉ vền vẹn sáu chiếc ghế. Thiên Thiên cùng anh ngồi ghế ở phía trong bên trái, có rèm che, tiếp viên phục vụ có hai người.

"Một ly rượu?".

"Ăn bánh chứ?".

"Xin mời dùng bữa trưa".

"Mời dùng món tráng miệng".

Thiên Thiên ngoảnh đầu nhìn cô tiếp viên hàng không xinh đẹp quyến rũ hỏi Khinh Thương Lăng, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm anh mà phát sáng. Gì đây, không lẽ cô cứ suốt ngày phải bận chiến đấu với đám người ong bướm này đây hả trời.

Thiên Thiên lạnh lùng nhìn cô ta lên tiếng, "Không cần, cảm ơn".

"À vâng", cô ta coi như cũng có chút xấu hổ không làm phiền hai người nữa.

Thiên Thiên húc cánh tay của anh, lằm bằm trong miệng, "Trêu hoa ghẹo nguyệt".

Anh xoa đầu cô, miệng còn nói câu đáng ghét, "Bình dấm chua".

Lúc tới nơi đã có người ra đón sẵn, là thư ký của anh, Phan Hùng.

"Thương tổng, Thiên Thiên tiểu thư".

Hai người gật đầu với Phan Hùng rồi đi thẳng ra ngoài nơi có chiếc xe hơi màu đen đứng đó đợi sẵn.

Trên đường đi Thiên Thiên bứt rứt không yên, liên tục xoắn ngón tay lại với nhau, nhìn rất đáng thương.

"Em làm sao vậy?", Khinh Thương Lăng không nỡ nhìn thấy cô với bộ dạng như vậy.

"À, không có gì, em không sao".

Anh nhăn mặt, cô lại dám nói dối anh, nhưng cô nói vậy rồi thì thôi, cứ để cô ấy giải quyết chuyện của mình.

Đến cổng trường, anh mở cửa cho cô, anh đòi tiễn cô vào nhưng cô giành lấy va li lắc đầu anh mới thôi, cô mỉm cười tạm biệt anh rồi bước vào cổng trường. Mọi người trên đường nhận ra cô như người nổi tiếng liền thì thầm to nhỏ, có người còn chụp hình cô, có người còn định xin chữ ký nữa.

Chạy mồ hôi, trước kia cô cũng khá nổi tiếng nhờ ngoại hình của mình, nhưng nay độ phủ sóng lan rộng, cô từ nhỏ được đào tạo trở thành tiểu thư của

gia tộc nổi tiếng nên có thể làm ngơ với mọi người, thẳng lưng kéo va li về ký túc xá.

Đứng trước căn phòng của mình, cô còn chưa kịp đẩy ra thì bên trong đã mở. Thi Dương sững sờ nhìn người phía trước, sau đó quay đầu vào hét to "kẻ phản đồ về rồi các cậu".

Thế là cả ba kéo người cùng va li vào, đóng cửa cái rầm chuẩn bị toà tuyên án ở bên trong.

Thẩm phán 1: "Nói, đã biết tội của mình chưa".

Thiên Thiên gật đầu.

Thẩm phán 2: "Cô phạm tội gì?".

Thiên Thiên nói nhỏ, "Giấu diếm sự tình".

Thẩm phán 3: "Vậy cô có giải thích gì trước tội ác này không?".

Thiên Thiên gật đầu, "Để tớ giải thích, sự việc là như thế này. Tớ cũng không có ý định giấu các cậu, chỉ là cách một ngày chúng tớ bị chụp hình tớ mới nhận lời anh ấy, định bụng về đây mới kể cho các cậu nghe. Nhưng tớ đâu biết chuyện thành ra như thế này. Tớ xin hứa điều tớ nói là sự thật", để tăng thêm tính chân thật, cô còn liên tục dùng ánh mắt đáng thương nhìn ba người kia.

Cả ba người kia chum đầu vào bàn tán, sau đó Hàn Tiên e hèm một tiếng.

Thẩm phán 1: "Xét thấy bị cáo nói sự thật, chúng tôi tuyên án bị cáo phải mua sắm đồ bồi thường tổn thất cho những tâm hồn bị lừa dối ở đây. Khâm thủ!".

"Hahahaha".

Bốn người cười ngặt nghẽo sau khi nghe xong câu đó, cả bốn nhin cười nãy giờ. Hàn Tiên chồm dậy nói với Thiên Thiên.

"Cậu biết không, hình của hai người bây giờ là đại diện phụ thể ở trong vòng du ấy, siêu nổi tiếng luôn nha, haha".

"Á, thật hả?! Ôi thanh danh của tớ".

"Tiểu thư, ngài còn thanh danh được à? Haha".

"Cậu nói bậy quá, bây giờ phải gọi là phu nhân của thầy Lăng, haha".

Thiên Thiên đỏ mặt lấy gối đánh túi bụi ba con người độc ác kia, "Các cậu dám nói bậy coi, xem tớ có xử lý các cậu không".

...

Ban đêm yên tĩnh, Thiên Thiên nhận được tin nhắn của anh: "Ngủ chưa?".

"Ủm chưa".

"Vậy thì ngủ đi, mai gặp".

Có ai như anh không, đáng lẽ người yêu phải nhắn tin tình cảm với cô mới đúng chứ. Cô nhìn tên anh trong danh bạ, ban đầu là không ư anh nên đặt là "Lăng thú", nghĩ lại còn thấy mắc cười. Lúc đó không hề nghĩ rằng người này sẽ là bạn trai của cô, đã lâu không có cái cảm giác ảm áp này rồi nhỉ, phải rồi, từ nhỏ cô chỉ đơn phương với Hắc Vũ, thật ra cô cũng không biết đối với Hắc Vũ có phải là yêu hay không, hay chỉ là cảm giác của một người em gái không muốn mất đi anh trai nên mới cố chấp như vậy.

Thôi được, từ nay cô sẽ cho Khinh Thương Lăng làm mối tình đầu của cô, vì vậy cô đổi tên anh trong danh bạ thành "Bảo bối tình đầu".

Aa, sến súa chết người, cô cũng phải nổi da gà cho việc làm này.

...

Trong khi đó, ở nhà Khinh Thương Lăng, anh đang chuẩn bị đi về cổ đại lấy một thứ quan trọng, và đương nhiên anh cũng đã chuẩn bị tinh thần cho việc bị tra hỏi của Nam Yên.

Nhưng ngạc nhiên là không thấy Nam Yên đâu cả, anh hỏi đầu trâu mặt ngựa, hai người cũng lắc đầu không biết lão đại của họ ở đâu cả.

"Ca ca!!!!".

Giọng nói trong trẻo như tiếng chuông ngân lên của Khinh Thương Mạn, xinh đẹp như thiên thần, giống hệt Nam Yên.

"Ca, mới về à?"

Nàng xách váy chạy đến ôm ca ca thân thiết của nàng. Đã lâu nàng chưa gặp anh rồi.

"Ừ, về lấy chút đồ. Ở nhà có ngoan không, Tân Phong đâu?"

"Ca này, sao nhìn mặt muội lại nhắc đến Tân Phong kia chứ. Muội ở nhà rất ngoan nha".

Anh xoa đầu nàng như một đứa trẻ, nàng nhắm mắt hưởng thụ bàn tay to lâu ngày của ca ca nàng. Sau đó anh vào phòng của mình, từ trong ngăn bí mật lấy ra một thứ, là một con trai to bằng lòng bàn tay màu trắng, đem nó cất vào sau đó đi ra định trở về.

Nhưng không may cho anh là Nam Yên vừa ló mặt ra thì thấy con trai bảo bối của nàng về, vội vã ôm nhưng chưa đụng được thì bị Khinh Duật Phàm xách về.

"Nàng đang làm gì hả, dám ôm nó ta liền đánh vào mông nàng".

"Cái gì, chàng dám! Con trai ta mà ta không được ôm sao?!".

"Không được, bất kỳ ai ngoại trừ ta".

Cũng biết thùng dấm chua Khinh Duật Phàm rất lớn, nàng cũng biết từ lâu nhưng vẫn bất bình, con nàng mà nàng lại không được ôm. Vì muốn trả thù nên Nam Yên ghé vào tai hắn nói nhỏ, "Tối nay chàng ngủ thư phòng".

Khinh Duật Phàm đương nhiên không vui khi nghe câu này, vì muốn tính phúc, hắn tối nay nhất định dạy dỗ nàng thật tốt mới được.

Nam Yên bây giờ mới có cơ hội lên tiếng hỏi con trai yêu dấu của nàng.

"Lãng nhĩ, thế nào rồi con, con dâu của ta đâu?"

Khinh Thương Mạn bên này nghe ra được manh mối "chị dâu" liền háo hức reo lên.

"Oa, chị dâu đâu? Ca ca, chị dâu đang ở đâu, muội muốn gặp".

Biết thế nào cũng phải trả lời những câu hỏi như thế này khi về nên anh cực kỳ bình tĩnh trả lời mọi người

"Mẹ yên tâm, cô ấy đã đồng ý rồi".

Khinh Thương Mạn vui mừng nhảy cẫng cả lên, "Oa, chị ấy đồng ý cưới ca rồi sao, em muốn gặp chị ấy, ca dẫn em theo đi, nha?"

"A, ta cũng muốn đi, Phàm, đi nha?", Nam Yên nháy mắt với Khinh Duật Phàm ý muốn đòi đi nhưng Khinh Duật Phàm chưa kịp đồng ý thì đã bị giọng lạnh lùng của Khinh Thương Lãng cắt ngang

"Cô ấy đồng ý làm bạn gái con thôi, con chưa cầu hôn".

Không khí đang ồn ào bỗng chốc im lặng, Nam Yên bĩu môi nhìn con trai, ý nói con quá vô dụng rồi, còn Khinh Thương Mạn vẫn còn ý nghĩ muốn gặp chị dâu cho bằng được nên mè nheo muốn đi

"Mạn nhĩ ngoan, ở nhà đi, vì ca ca còn chưa có nói chuyện của gia đình chúng ta cho cô ấy nghe, nếu muội xuất hiện bây giờ sẽ dọa cô ấy".

"Vâng", Khinh Thương Mạn ỉu xiu lên tiếng, tiếc quá.

"Vậy con về đây làm gì?", vẫn là Khinh Duật Phàm tỉnh ý nhận ra.

"Là để lấy đồ cầu hôn cô ấy!"

...

"Dậy đi, Thiên Thiên".

"Thiên Thiên!"

"A, giáo sư phu nhân!"

Biệt danh này đặc biệt hấp cảm với Thiên Thiên trong thời gian này nên cô nghe thấy liền rùng mình tỉnh dậy.

"Tớ nói này Thiên Thiên, cậu muốn nhanh chóng làm vợ thầy ấy lắm rồi đúng không?"

"Đánh chết cậu, nói bậy này, hừ".

Cô nguyệt mộng đi làm vệ sinh cá nhân, sau đó thì đoán không biết nên mặc bộ nào cho đẹp, vì hôm nay gặp lại anh ấy mà, hihi, cô đỏ mặt.

"Oa, mấy cậu nhìn mặt Thiên Thiên tự đỏ lên kìa, chưa gì đã nhớ tới người yêu rồi phải không?".

"Mấy cậu thật là, Hàn Tiên mau qua đây, giúp tớ coi nên chọn bộ nào đây?".

Hàn Tiên tròn mắt nhìn Thiên Thiên như người ngoài hành tinh, "Có phải cậu không vậy, bình thường cậu luôn quần jean áo thun đi học thôi mà, sao hôm nay lại quan trọng vấn đề này như vậy?".

Thi Dương cốc đầu Hàn Tiên một cái, mắng "Cậu ngốc quá, hôm nay có tiết của ai đó mà, đương nhiên Thiên Thiên nhà ta phải làm đẹp rồi".

Trần Tư Kỳ ôm bụng cười ngặt nghẽo, Hàn Tiên thì à một tiếng để cho Thiên Thiên xấu hổ đứng đó. Thật ra thì cô mặc gì cũng đẹp, ngay cả quần jean áo thun cũng vậy nên trước giờ cô ít khi thay đổi nhiều, không muốn gây quá nhiều chú ý. Nhưng giờ đã chính thức có người yêu rồi, cũng nên được quyền điệu đà chứ!

Trong tích tắc ba cô bạn lấy bảo bối của mình ra cho Thiên Thiên thử, thấy được một bộ ưng nhất liền gật đầu kéo cô đi học.

Hôm nay trường lại oanh liệt vì bốn đứa con gái phòng cô. Ai cũng đặc biệt xinh đẹp, và hơn hết là ngạc nhiên bởi vì Thiên Thiên, người luôn luôn mặc những bộ đồ đơn giản nhưng hôm nay lại khác. Hôm nay cô mặc một bộ váy liền màu xanh ôm toàn thân, có tay ngắn, tuy không hở hang nhưng do dáng người bốc lửa của Thiên Thiên nên nhìn vào quyền rũ chết người.

Bọn con trai trong lớp cũng há mồm khi nhìn Thiên Thiên, nhiều người muốn tới làm quen nhưng nhớ đến cô đã có chủ và người chủ đó sắp vào lớp nên thôi, đành căn răng nhìn bóng hoa xinh đẹp rơi vào tay kẻ khác.

Chuông vào lớp, cô ngồi ở vị trí bàn đầu đối diện với anh.

Khinh Thương Lăng vừa bước vào cửa đã nhận được không ít ánh mắt không mấy thiện cảm cho lắm từ mấy cậu con trai, ánh mắt đáng thương từ mấy cô con gái và ánh mắt nồng nhiệt từ người nào đó.

Anh xác định hôm nay là một trong những ngày cô xinh đẹp nhất, hôm trước cô mặc bộ đồ màu đen ở công viên đã làm anh tức giận xị khói rồi vậy mà hôm nay cô lại mặc bộ đồ, ờ, kín đáo nhưng tại sao anh lại thấy quyến rũ cơ chứ? Kim nén cơn tức giận lại, trung ra vẻ mặt lạnh như tiền nhìn cả lớp, cố ý bỏ qua ánh mắt ai đó làm cô tức giận, cô mặc đẹp như vậy mà anh lại không thèm nhìn mình, đáng ghét!

Khinh Thương Lăng tiếp tục bài giảng của anh, anh ra một câu hỏi và đề nghị bên dưới trả lời, có rất nhiều cánh tay đưa lên và anh gọi một trong số đó.

"Thưa thầy, nên gọi phụ nhân của thầy trả lời câu hỏi của thầy chứ ạ?", một cậu con trai đứng dậy hăng hái ghép đôi cho thầy của mình và người đẹp Thiên Thiên.

Cả lớp sau đó nháo nhào đồng thanh "Thiên Thiên, Thiên Thiên, Thiên Thiên".

Quê quá, ai cho cô cái lỗ chui xuống được không, cô lấy tay che mặt mình lại, nhưng không ngờ anh lại gọi tên cô lên, ba con bạn phản bội đập cô ra lên bảng.

Thiên Thiên lại xoắn các ngón tay lại với nhau, căng thẳng nhìn anh trả lời câu hỏi khi này, đừng trách cô không nghe giảng, chỉ vì anh giảng bài đẹp trai quá thôi, phải, tất cả là lỗi của anh.

Bỗng nhiên anh nắm tay cô, nói nhỏ với cô "Đừng căng thẳng", sau đó lấy áo khoác của anh khoác lên người cô, anh búng tay một cái lập tức chuông liền reo lên, hành động này bị cô bắt gặp nhưng cũng không để ý lắm nên liền quên đi, sau đó sai bước chân ra ngoài mặc cho lớp đang nháo cả lên vì hành động lãng mạn này.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9 (18+)

Hàn Tiên búng ngón tay "Bóc, bóc" trước mặt Thiên Thiên, cô phản ứng lấy gối ôm bên cạnh đánh Hàn Tiên một cái, Hàn Tiên ôm bụng cười lăn cười bò

"Ôi trời ơi, coi bộ dạng của cậu kìa, hồn đi theo thầy Lăng đẹp trai rồi phải không?".

Thiên Thiên liếc mắt nhìn cái người đang mỉa mai cô, không nói một tiếng liền mở máy chơi game.

"Á, nói mới nhớ, Thiên Thiên, bây giờ cậu vẫn còn đang kết hôn cùng ông xã trong game đấy, coi chừng thầy Lãng nổi ghen à nha", thấy Thiên Thiên căn bản không thèm để ý đến mình, Hàn Tiên bấu môi quay về ổ của cô chơi game đánh Boss.

Không phải là Thiên Thiên không thèm để ý đến Hàn Tiên mà là đang suy nghĩ về vấn đề mà lúc nãy Hàn Tiên nói tới. Đúng vậy, "ông xã" trong vòng du này phải giải quyết như thế nào đây, đại thần này rất khó tính, phỏng chừng không cho cô ly hôn.

Cô nhìn chằm chằm vào cái acc [Khinh Trần Phong Lãng] đang tối đèn bỗng nhiên sáng đèn, làm cô đột nhiên sinh ra cảm giác tránh né, không muốn gặp người kia nên qua sever khác chơi.

Tránh được một khắc không tránh được cả đời, quả nhiên người ta cũng chạy theo cô, cô thở dài chỉ còn cách im lặng, cầu mong cho Khinh Thương Lãng đừng biết việc này, với tính cách của anh cô khẳng định sẽ đánh mông cô.

Khinh Thương Lãng bên này nhìn acc của cô tránh né anh từ sever này đến sever khác nhìn thật buồn cười, anh hơi tức giận khi cô vẫn không nói gì về vấn đề ly hôn ở trong game với anh, mặc dù đây là acc của anh nhưng cô không biết mà, thế mà cô vẫn im lặng như không có gì xảy ra. Ánh mắt anh loé lên tia nguy hiểm, có phải anh quá dễ dãi cho cô rồi nên cô mới quên cô thuộc về ai.

Đang chơi vòng du thì điện thoại hiện lên tin nhắn, cô vừa uống nước vừa coi thì phụt hết nước ra trúng ngay mặt Hàn Tiên, Hàn Tiên tức giận đánh cô mấy cái rồi vào phòng vệ sinh. Phải, chính là do tin nhắn của tên tội đồ kia, là của Khinh Thương Lãng nhắn cho cô: "Thiên Thiên, em không phải quên bữa tối của anh rồi đây chứ? Qua đây".

Anh ta thật quá đáng, đã xác định hẹn hò rồi mà còn bắt cô phải làm osin cho anh ta, đáng ghét, Thiên Thiên tự dằn lòng tởm nữa quyết định lờ anh ta.

Nhưng mà bây giờ muốn cô ra hơi bị khó, bởi vì bây giờ mới 8 giờ tối, cô đi rồi về cũng phải mất ba tiếng đồng hồ, như vậy thì ký túc xá đóng cửa mất rồi, vì thế cô cầm điện thoại lên nhắn lại cho anh: "Anh ăn đại gì đi, tởm nữa em tởm, bây giờ hơi khó".

Khinh Thương Lãng không nhắn lại, làm cô có chút chột dạ, sợ anh giận. Khoan đã, không phải lúc này cô nói phải lờ anh sao, ừ, lờ đi, cô tiếp tục đánh Boss.

Cách mười phút cô lại nhìn điện thoại, không có tin nhắn nào cả, cô lại thở dài, nhàm chán đóng máy tính lại nằm xuống giả vờ đi ngủ.

Đúng mười giờ tối ký túc xá đóng cửa, quản lý ký túc xá lên kiểm tra phòng, xong xuôi thì tắt đèn đi ngủ. Thiên Thiên vì gấp rút nên mặc áo ngủ choàng thêm áo khoác chạy luôn, vì sợ anh chờ lâu mà giận. Cô thoăn thoắt trèo tường ra khỏi ký túc xá, bắt taxi chạy tới khu chung cư của anh.

Đứng trước cửa phòng anh cô như ngừng thở, nhập mặt mã cửa phòng, cô mở cửa. Phòng khách tối om, cô đoán anh đã đi ngủ. Vốn dĩ định đi về nhưng chân lại bước vào, nhìn không được đi vào phòng bếp xem thử anh đã nấu gì ăn chưa. Thiên Thiên có thể nhìn trong bóng tối nên cô không cần bật đèn mà đi thẳng vào bếp, đang định mở tủ lạnh ra xem sao thì bỗng có một lực mạnh kéo cô vào lòng người kia, cô có thể cảm thấy mạch đập của người kia, dòng máu tươi ngon cùng thân thể ấm áp, ngoài Khinh Thương Lãng thì còn ai có thể làm cô điên cuồng như vậy nữa chứ.

"Em tới trễ".

Cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng ấm thả vào tai cô, giọng của anh nghe quyến rũ vô cùng.

"Anh ăn chưa?", cô để cho anh ôm mình như vậy, cất giọng dịu dàng hỏi anh, ý định muốn lờ anh đã vọt lên tầng mây nào rồi.

"Chưa ăn".

"Sao vậy, em đã dặn anh ăn rồi mà", cô tức giận đánh tay anh ở eo cô, đòi thoát ra, "Anh tránh ra, em đi làm cái gì đó cho anh ăn".

Nhưng anh vẫn kìm cô lại, không cho cô đi về phía bếp mà kéo cô về phía phòng ngủ của anh. Thiên Thiên tròn mắt nhìn anh, "Anh kéo em vào đó làm gì?".

"Anh đói bụng".

"Đói bụng kéo em vào đó làm gì? ", cô bị đẩy ngã ở trên giường, anh nằm đè lên cô, ánh mắt anh lúc này tràn ngập khát vọng, xung quanh tất cả đều là hơi thở nóng bỏng của đàn ông.

"Em còn không hiểu sao, anh muốn ăn là em".

"Anh nói những nói cuội gì thế, còn không mau đứng dậy cho em".

Không cho cô kịp phản ứng, anh nhanh chóng phủ môi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

"Ừm, anh làm sao..." hơi nghiêng đầu tránh đi, chưa kịp nói hai chữ cảm đã bị bóp lại.

Khinh Thương Lãng khống chế cô một cách triệt để, môi mỏng hoàn toàn bao quanh môi Thiên Thiên, hết cắn lại gặm, chỉ trong chớp lát Thiên Thiên đã cảm thấy môi mình bắt đầu run lên.

Cần cần môi dưới của Thiên Thiên kéo ra bên ngoài, đợi cho đến khi nghe thấy cô mê man mà kêu "ừ..." một tiếng. Khinh Thương Lãng cười nhẹ, hôn

chậm lại, mân mê trấn an. Đầu lưỡi Khinh Thương Lăng tiến vào trong khoang miệng Thiên Thiên, chinh chiến thảo phạt, cái lưỡi nhỏ thơm tho bên trong làm sao có thể là đối thủ của anh, dù có lắt léo tròn tánh đủ kiểu cô vẫn không thoát khỏi tay anh, càng trốn tránh lại càng hứng thú. Môi lưỡi Thiên Thiên thật ngọt, hai cái lưỡi chơi đùa trong miệng thật sâu.

Cô ý thức được nơi tư mật của mình ướt át, Khinh Thương Lăng rút cuộn đã chơi đùa đủ với đôi môi mật ngọt của cô, khi buông môi cô ra thì cơ hồ cô đã mất hết không khí, thờ đốc.

Đôi môi trượt theo hướng miệng cô lên vành tai cô mà nhấm nháp, vành tai cô ít thịt, người lớn nói như vậy là có phúc. Lúc này vành tai vị Khinh Thương Lăng cắn, cô có cảm giác có một bàn tay đang chạm lên quần áo cô, miệng anh tăng thêm lực đạo, làm cho cô rên lên một tiếng.

Âm thanh tinh khiết, trên đầu Khinh Thương Lăng bắt đầu chảy mồ hôi, hai tay rút cuộc cũng rảnh rồi, kéo áo khoác của cô ra liền phát hiện cô mặc áo ngủ chạy đền đây.

"Sao lại mặc đồ như thế tới đây hả?".

"Đáng ghét, còn mắng em, anh tránh ra đi", cô làm bộ đẩy anh ra nhưng bị anh bắt lấy tay, tay kia của anh bắt đầu tháo từng hạt nút.

Trời ơi, sao áo của cô nhiều nút như vậy, Khinh Thương Lăng không kiên nhẫn, một tay xé nát cái áo ngủ kia của cô.

"Anh, sao lại xé áo của em, um...".

Chưa kịp nói cả câu thì đã bị hành động của anh làm cho điên cuồng, cả người Thiên Thiên lúc này mềm như bún, nhưng lại ngửi được một mùi máu thơm gấp hai lần bình thường cô ngửi được trên người anh, cô như có cổ muốn cắn anh một cái nhưng không có khí lực.

Lúc này cái áo ngủ đã bị anh vứt sang ghế sofa, anh thuận tay cởi luôn áo ngực màu đen.

Vứt cái áo đi, hai đỉnh đồi đồ sộ mà anh thấy trước kia của cô xuất hiện trước mặt, Khinh Thương Lăng kiềm chế tới mức sinh đau, nhưng anh vẫn phải làm từng bước. Hình dạng đồi gò bông trắng trẻo, xinh xắn, đầy đặn, đỉnh đồi màu hồng phấn nhìn thật mê người. Khinh Thương Lăng đưa ngón tay chọc vào, anh liền cảm thấy ngón tay như bị lún sâu vào.

"Bảo bối, thật là mềm nha", miệng anh kêu lên, một phát cắn lên đỉnh đồi kia, anh há to miệng, một phát này đi xuống gần như nuốt lấy toàn bộ đỉnh đồi kia. Thiên Thiên hét to một tiếng, eo nhỏ theo bản năng căng cứng lên, hai tay không tự chủ được đưa lên che ngực lại, ánh mắt nhìn anh, cảm giác trước ngực quá mãnh liệt, tê dại làm cho cô không thể chịu được.

Miệng bắt đầu kêu "a a..." hiển nhiên là cô đã thích ứng được rồi. Từng chút từng chút một, đôi bàn tay anh đặt lên ngực của cô, ngực trắng nõn đã bị đôi bàn tay to lớn của anh bao phủ.

Hai bàn tay anh xoa bóp, đôi tay ép chúng sát vào nhau, sau đó cho miệng vào, ngậm lấy nhũ hoa, Thiên Thiên bị kích thích mà thét lên.

Cô thở hắt ra, đôi chân căng dần thả lỏng, ôm lấy thắt lưng anh, vô thức nâng mông lên hướng đến chỗ cứng cáp của anh, Khinh Thương Lăng đưa tay giữ lại, không cho cô làm loạn.

"Ngoan, cởi áo giúp anh". Mặc dù anh tắt đèn nhưng cô vẫn thấy rõ anh như thế nào, đôi tay nhỏ bé bắt đầu gỡ từng nút áo của Khinh Thương Lăng, đợi đến lúc Khinh Thương Lăng thôi không chơi đùa ngực cô nữa, lúc này anh mới cười, "Tiểu đệ đệ, bây giờ mới được giải phóng". Động tác của cô không còn kiên nhẫn nữa, hơi dùng sức xé của anh rồi vứt sang một bên.

Nửa người trên của anh thật tuyệt, đường cong và cơ bắp trên cơ thể lộ ra trước mắt cô, bả vai dày rộng, đến thắt lưng thu lại, mũi nhọn chìa vào tiểu đệ đệ của anh.

"Bảo bối, sờ anh...", đây là lời của một giảng viên trên giảng đường hay nói sao?!

Anh nắm lấy tay cô kéo xuống dưới, đầu óc Thiên Thiên mơ hồ đến quên cả phản ứng, thuận theo khát vọng trong lòng, hai tay bắt đầu hoạt động.

Hai người đã thoát hết nửa quần áo, một người mềm mại, một người cường tráng, kết hợp cùng một chỗ, làm lu mờ mọi thứ xung quanh. Hai tay bắt đầu đi xuống, miệng còn hôn lên bụng, đầu lưỡi vờn ra liếm lấy rốn cô. Cách lóp quẩn, anh bóp nhẹ mông cô, cặp mông căng tròn đầy, làm anh thờ ra một ngụm khí thật dài.

Vì là quần ngủ nên anh không tốn chút sức nào kéo ra, anh đưa tay vuốt ve khắp cơ thể cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vùng đất bí ẩn của cô.

Phía dưới ướt át, hiển nhiên tiểu cô nương đã chuẩn bị sẵn sàng, nơi đó cũng ứng đỏ lên, màn đỏ kia như liều thuốc kích thích Khinh Thương Lăng. Anh mở miệng, nhấm nháp hương vị mê người của cô, hai ngón tay cũng chậm rãi đi vào, nơi đó ẩm ướt mà ấm áp, toàn là thịt mềm mịn ngon tay anh.

Một tay ôm người cô, một tay cởi quần ra, phía dưới cự long màu đen, Khinh Thương Lăng giật mình, anh nhìn đến bây giờ thật sự quá vĩ đại.

Vứt hết tất cả chương ngại vật, anh từ từ tiến vào. Vừa mới tiến vào một chút, đầu tiểu đệ đệ đã bị kẹp chặt không vào được, Thiên Thiên nói, "Anh to quá, không vào được".

"Ngoan, thả lỏng, bảo bối", Khinh Thương Lăng tà ác, dùng lực mạnh tiến vào, cùng với âm thanh kêu rên, Khinh Thương Lăng đã tiến vào một nửa.

Thiên Thiên cắn môi dưới, lần đầu tiên cô cảm thấy đau thật sự, cô nắm chặt cánh tay anh. Cô cảm thấy như bị xé rách, vốn dĩ trước giờ chưa có kinh nghiệm.

"Đau...", mồ hôi rơi xuống. Kinh Thương Lăng thật khó chịu, nhưng vẫn chờ bên trong cô thích ứng, qua một hồi lâu, anh từ từ di chuyển, móng tay Thiên Thiên cắm vào da thịt anh, không chần chừ nữa, anh động thân, găt gao tiến vào, nói "Sẽ ổn thôi, không đau nữa...", anh đưa tay xuống xoa nắn bộ ngực của cô.

Lúc này, thân thể đã thích ứng, dịch thủy cũng chậm rãi chảy ra, cảm thấy không đau lắm, cô liền nâng mông. Kinh Thương Lăng hút một ngụm khí, Thiên Thiên giật mình, cảm giác này thật dễ chịu nha, còn hơn cả được uống máu của anh, vì thế bắt đầu vận vẹo mông. Dần dần, sự tê dại tăng lên. Kinh Thương Lăng đã sớm đỏ mặt, thấy thân thể Thiên Thiên ửng hồng, thì anh đã biết cô đang từ từ thưởng thức cảm giác sung sướng này.

"A, thật thoải mái...", eo nhỏ liên tục di động, cái miệng nhỏ lại thốt lên, dường như muốn kích thích Kinh Thương Lăng.

Kinh Thương Lăng đưa tay nâng eo cô lên, sau đó đi vào thật mạnh, làm cho cô khóc thét cả lên.

"A, sâu quá, Kinh Thương Lăng", cô cảm thấy thân thể giống như bị xuyên qua.

"Kêu anh là Lăng".

"Ừm, Lăng, a, đừng...".

Kinh Thương Lăng điên cuồng, dùng sức thật mạnh, tiến vào chỗ sâu kín nhất của cô.

Dục vọng thiêu đốt, bao đêm chờ đợi, nay Kinh Thương Lăng đã tu thành chính quả, điên cuồng vận động. Nhanh, mạnh, ẩm ướt, ẩm nóng, thịt da chạm nhau, Kinh Thương Lăng tiến vào tiến ra thuần thục.

Dòng máu đỏ chảy ra, nụ hoa nở rộ, bắt đầu khoe sắc, Thiên Thiên cảm thấy đây không còn là cô nữa, cô muốn cắn anh, Thiên Thiên kéo cổ anh xuống, há miệng cắn anh, dòng máu ngọt ngào chảy xuống thân thể trắng tuyết của cô, thật là đẹp.

Trời ạ, máu của anh lúc này, phải nói là ngon nhất, ngon gấp mười lần bình thường, cô không ngờ lại phát hiện được bí mật này, trong đầu sớm tính toán.

Hồn loạn, nóng bức, một đêm kích tình đi qua, huyết mạch vẫn sôi sục, trong phòng còn lưu lại mùi vị hoan ái.

"A...", tiếng thở dốc của hai người vang lên, Kinh Thương Lăng phóng vào bên trong cô, ngã xuống người cô, kết thúc cho một màn kích tình.

Nhưng Thiên Thiên vẫn còn sức cắn anh thêm một lần nữa để chứng minh việc cô vừa phát hiện là đúng, khi này anh cao trào máu rất thơm, bây giờ càng thơm hơn, woa, có lẽ cô hạnh phúc nhất quá.

Kinh Thương Lăng thấy cô tùm tùm cười, liền hôn một cái rồi hỏi, "Cười gì thế bảo bối".

Thiên Thiên liếm vết máu ở cổ anh như đồ quý giá, ngừng đầu trả lời, "Không có gì, chỉ cảm thấy cảm giác thật khác".

Kinh Thương Lăng ngắm cô, tiểu đệ vẫn còn nằm bên trong cô chưa rút ra lại bắt đầu cứng lên, vỗ vỗ mông cô một cái rồi bắt đầu tiếp tục công việc.

...

Sáng hôm sau, khi Kinh Thương Lăng thức dậy vẫn duy trì tư thế này, anh ôm cô vào lòng không muốn ngồi dậy nhưng đồng hồ đã điểm 8 giờ, mà anh thì phải lên lớp lúc 9 giờ, đương nhiên lớp anh dạy chính là lớp cô nên mặc dù không bằng lòng cũng gọi cô dậy.

"Thiên Thiên, dậy đi em".

"Ừm, em buồn ngủ, tránh ra".

Ma cà rồng thường thích ngủ ban ngày, hưởng chi đêm qua còn cuồng nhiệt với anh như vậy, muốn cô dậy hơi bị khó, cũng may Kinh Thương Lăng đã lau người cho cô nên cô thoải mái đi ngủ.

Kinh Thương Lăng đứng dậy đi tắm, nhìn cô ánh mắt bắt đầu chuyển đổi.

"Bảo bối, em không dậy phải không? Kể cả hôm nay đi học?".

"Nghì".

"Không về ký túc xá?".

"Gọi về xin".

"Được, là do em nói đó".

Khinh Thương Lãng ôm cô vào phòng tắm, cô vẫn không hề hay biết gì, cho đến khi bị một bàn tay xấu xa xoa nắn khắp người mới rên lên vài tiếng nhưng vẫn nhắm mắt, Khinh Thương Lãng nhân cơ hội làm vậy luôn, cảm tiểu đệ đưa ngay trước huyệt động của cô đi thẳng vào.

"A, đau quá", lúc này mới thật sự tỉnh dậy, cô quay đầu nhìn người đang làm vậy kia, lấy tay đánh anh nhưng anh xấu xa bắt đầu động nên cô không còn khí lực nào đánh nữa, chỉ có thể nắm lấy bồn tắm giữ thăng bằng cho anh đi vào.

Một màn kịch tình lại diễn ra. Sau đó Khinh Thương Lãng ôm Thiên Thiên đã được tắm sạch sẽ ra ngoài, miệng còn lẩm bẩm, "Anh thật hèn hạ, dám chơi xấu em khi em ngủ".

"Đó là bài học cho em khi anh gọi mà không chịu dậy".

Mặc kệ anh chơi xấu cô, cô vẫn trả thù được, hôm qua đã hút của anh không ít máu, hôm nay cô cảm thấy người có một luồng sức mạnh kinh người. Ai nói phụ nữ sau khi qua đêm đầu tiên thì đau đến nỗi không ngồi dậy nổi, cô thì khác nha, chạy nhảy tung tăng bình thường làm cho Khinh Thương Lãng cũng phải suy nghĩ lại, vốn dĩ còn muốn làm thêm nhưng sợ cô không chịu nổi, bây giờ cô bình thường anh tà ác nghĩ thật tốt nha.

Kết quả của việc vận động buổi sáng là Khinh Thương Lãng trẻ dạy, Thiên Thiên trẻ học, còn bị tra khảo dưới móng vuốt của ba con sư tử cái trong phòng nhưng nói gì cô cũng không khai, ba người kia suy nghĩ có phải cô đã cùng Khinh Thương Lãng rồi không nhưng nhìn dáng điệu của Thiên Thiên như người bình thường nên không tài nào đoán nổi, đành ngậm ngùi bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Huynh trưởng, huynh cảm thấy mưu kế này khả thi không?".

Vị huynh trưởng nào đó vì cưng chiều em gái nên gật đầu.

"Vậy mau mau triển khai đi, muội chờ không được nữa rồi, còn chờ nữa họ sẽ thành thân mất thôi!".

...

Hôm nay đã là ngày thứ ba Thiên Thiên không hút máu, lạ nha, bây giờ thì cảm thấy đói bụng lại rồi. Chắc chắn là do tác dụng máu lúc đó, cô chắc chắn phải dụ anh làm nhiều nhiều mới được. Ai thua ai thiệt chưa biết đâu nha.

Điện thoại reo chuông, Thiên Thiên tái mặt khi nhìn thấy tên hiền thị, chân chừ một lát rồi bắt máy alo

"Ngài bá tước".

"Ừ, mau quay về".

"Nhưng tại sao chứ? Con không muốn".

"Tút, tut".

Chỉ ra lệnh có một câu rồi cúp máy, đúng là phong cách của ông ấy. Thiên Thiên thờ dài nhìn điện thoại, nản lòng nghiêng đầu ngả lên vai của Khinh Thương Lãng, anh đang soạn bài giảng thì bỗng dừng dừng lại nghiêng đầu hôn chụt lên má của cô, sau đó lại tiếp tục đánh máy. Thiên Thiên cũng nghiêng đầu hôn má của anh, anh nghe cuộc điện thoại của cô nhưng lại không hề hỏi.

"Em phải quay về rồi!".

Ngón tay đang đánh chọt ngừng lại, anh đóng laptop nhìn cô như ong mầy ý hỏi đi đâu?

"Anh quốc".

Anh quốc – xứ sở hoàng gia quyền lực cổ điển bậc nhất thế giới.

Khinh Thương Lãng bốc điện thoại gọi cho trợ lý, "Đặt một vé máy bay sang Anh vào sáng mai".

Thiên Thiên ánh mắt cảm kích anh, không hổ là bạn trai chu đáo.

...

Sáng sớm hôm sau, cô chỉ khoác một balo nhỏ sau lưng, ôm tạm biệt với mấy đứa bạn đang khóc

"Coi kìa, tớ chỉ đi có một tuần, làm gì mà các cậu khóc bù lu lên thế?".

"Huhu, tiểu Thiên Thiên, không có cậu tụi tớ biết kiếm ai để chọc đây".

Thiên Thiên lên xe của Kinh Thương Lăng, mở cửa kính xe không ngừng vỗ tay chào các bạn của mình, chợt cô bị kéo vào trong lòng

"Ngồi yên, không lại bị thương bây giờ!".

"Biết rồi, biết rồi", ông cụ non.

Hai người không nói năng gì nhiều, một đường tới thẳng sân bay. Tới nơi, Kinh Thương Lăng nắm tay cô vào sảnh, nơi đó có rất nhiều người khách cũng đang chờ máy bay, nhưng cô để ý thấy anh dẫn cô tới khu vực có một mỹ nữ đang đứng. Thiên Thiên khẽ nhăn mày.

Mỹ nữ đó thấy anh liền cúi chào, sau đó chìa vé ra đưa cho anh, anh gật đầu bảo cô ta đi về trước, mỹ nữ đó liền cúi chào tạm biệt mà đi về.

"Thì ra người đẹp đó là trợ lý của anh, xung quanh anh chắc hẳn phải nhiều hoa bướm lắm nhỉ?".

Thiên Thiên nhận ra giọng mình có chút chua, đương nhiên Kinh Thương Lăng cũng nhận ra, anh phì cười nheo mắt cô, "Đừng có ghen tuông bậy bạ, anh chỉ có mình em".

"Hừ, anh nhớ là nói được phải làm được, đừng để em bất gặp, không thì sẽ biết tay em".

"Ừ".

...

Sau khi tiễn Thiên Thiên lên máy bay, Kinh Thương Lăng lái xe về trường giảng dạy, buổi chiều thì về nhà ăn cơm tắm rửa rồi đi ngủ, cứ như vậy cho đến ngày thứ ba kể từ khi Thiên Thiên đi, lại xuất hiện một chuyện.

Nửa đêm khi Kinh Thương Lăng đang ngủ, anh nhận thấy có người đang theo dõi anh. Nhưng anh cũng không sợ, đang chờ đợi coi người kia định làm gì thì không ngờ người kia liền dèm chán của anh ra, chui tọt vào chán, ôm đằng sau lưng anh nhưng đã kịp bị anh giữ tay lại.

Thật to gan! Cả giường này anh chỉ chấp nhận mỗi Thiên Thiên nằm mà thôi, ở đâu ra loại người trơ trẽn như vậy?

Anh nhanh chóng bật đèn, bắt lấy cánh tay kia hỏi

"Ai?".

Khoảnh khắc anh nhìn thấy là Thiên Thiên thì ngẩn người, "Sao lại là em?".

Thiên Thiên rung rung nước mắt nhìn anh, anh mới nhớ ra nên thả tay xuống, ngồi lại trên giường nhìn cô, "Không phải em đang ở Anh à?".

"Em nhớ anh nên về không được sao?".

Lời nói này nghe rất có lý nhưng Kinh Thương Lăng lại nhũn mày, Thiên Thiên không có khả năng này! Cô rất coi trọng lời nói từ đầu dây bên kia, từ thái độ có thể cho thấy cô nói đi một tuần thì nhất định là một tuần. Kinh Thương Lăng nhìn kỹ người đối diện.

Từ tóc tai đến gương mặt, dáng đi đều giống Thiên Thiên đến 100%, không có chỗ nào mà giả được, nhưng anh có cách phân biệt được cô.

Kinh Thương Lăng làm phép trích máu cổ ý như bị va phải, anh "A" lên một tiếng.

"Anh làm sao vậy, a, anh chảy máu rồi nè, mau cầm máu đi!", Thiên Thiên kia đang cố gắng cầm máu cho anh, dùng sức kéo cái áo xé một cái rồi đem bao tay của anh lại, đây chẳng phải là phương pháp cổ đại sao?

Anh rút tay lại, làm cho Thiên Thiên kia khó hiểu

"Anh làm sao vậy, mau đưa tay cho em".

"Người là ai?".

Bỗng người kia chợt biến sắc, liền lắc đầu cười gượng, "Anh nói gì vậy? Em là Thiên Thiên của anh đây".

"Nói láo, còn không mau nói! Nếu không ta một chưởng đánh chết người".

Bị lời nói kia làm cho dọa kinh người, người kia run rẩy khóc một hồi, xung quanh liền có một vầng sáng bao quanh, sau đó biến thành một người khác.

"Thì ra là Mỹ Linh tiên tử".

Thảo nào mà anh không thể nào phân biệt được là người hay yêu, thì ra là tiên. Nói đến vị tiên này anh liền đau đầu, nàng ta từ nhỏ đã quán quýt anh không buông, luôn nói cái gì mà sẽ không gả cho ai khác ngoài anh. Mẫu thân của anh – Nam Yên không thích nàng ta một xiu nào, bởi vậy luôn xua đuổi nàng ra khỏi Địa phủ, làm anh cũng bết đầu đau.

Nhưng mà không ngờ nàng ta lại xuất hiện ở đây, lại còn giả dạng Thiên Thiên của anh.

"Thương Lãng ca ca, muội chỉ là muốn an ủi huynh vì bạn gái đi xa thôi mà".

An ủi? "Người vì ta mà làm chuyện này sao?".

Nàng ta gật đầu, khóc sướt sướt. Mỹ Linh tiên tử có dung mạo xinh đẹp, cộng thêm ngời roi nước mát chắt chắt sẽ khiến cho bao nam nhân muốn ôm vào lòng an ủi nhưng Kinh Thương Lãng thì khác, anh không bị mê hoặc, lòng của anh đã sớm cho Thiên Thiên từ lâu rồi.

"Còn không mau trở về? Có phải để ta mời mẫu thân ta tới người mới chịu về?".

Nếu nói tới ai là người nàng ta sợ nhất, thì đáp án đó chính là Nam Yên. Nghe tới tên đó là nàng ta liền run rẩy, Nam Yên nổi tiếng một thời trên Thiên cung, ai mà chẳng biết. Vì thế nàng ta liền ỷ khuất bỏ lại một câu

"Chắc chắn huynh sẽ hối hận vì hôm nay đã từ chối ta".

Kinh Thương Lãng không hiểu là chuyện gì nhưng cuối cùng cũng thở phào vì vị ôn thần đã đi, cũng may là định thần cũng anh khá tốt, phát hiện ra sớm. Chứ nếu không, mấy ngày nay anh mơ thấy cô, toàn đề cô ra, nếu như mà có nàng ta ở bên cạnh, không chừng đã xảy ra chuyện lớn.

Nghĩ tới là rùng mình, anh mà cùng nàng ta xảy ra chuyện, chắc chắn Thiên Thiên sẽ bỏ anh mà đi, nghĩ tới kết quả này, Kinh Thương Lãng hận không thể bỏ đời Mỹ Linh tiên tử lộn xộn kia.

Mà ở Anh quốc xa xôi cũng xảy ra chuyện vào ngày thứ ba kể từ khi cô đến đây, Thiên Thiên gặp phải Kinh Thương Lãng.

Tại Anh quốc.

Thiên Thiên sau khi xuống máy bay liền có một đội ngũ mặc áo đen đeo kính đứng chờ sẵn, cô không nói gì chỉ việc đi theo và lên xe ngồi.

"Xin chào tiểu thư, mừng cô về nước".

Cô gật đầu, cho xe chạy đi.

Xe chạy bon bon dọc trên đường đi, ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh đẹp của nước Anh, từ đồng hồ Big Ben cho đến các nhà thờ với đầy chim bồ câu. Cuối cùng chiếc xe dừng lại ở một nơi có kiến trúc đẹp mắt và có hơi cổ kính, hơi u ám, khu biệt thự của ngài Bá tước.

Cô xuống xe, hơi do dự có nên vào hay không thì đã thấy Bá tước phu nhân ra cửa chào đón cô bằng một cái ôm nhiệt tình

"Angel, cuối cùng cũng đã về, có biết mami nhớ con lắm không?", bà còn lấy khăn chấm lấy nước mắt nữa.

Ở trong nhà, người cô thương nhất chính là mẹ, vì bà luôn luôn che chở cho cô, còn người cô sợ nhất chính là ngài Bá tước cao cao tại thượng kia.

"Mami, ngài Bá tước đâu?".

Bá tước phu nhân hơn tám trăm tuổi với dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp ngang ngửa Thiên Thiên, nhìn vào còn tưởng là hai chị em nữa kia, bà chỉ vào cầu thang ở trên lầu, "Ba con ở trên, nhưng mà sao con cứ gọi ba mình là ngài Bá tước thế?".

Thiên Thiên đi ngang nệm má của mẹ cô như chơi với con nít, sau đó bỏ bà ở dưới còn mình thì lên trên lầu, mặc kệ bà đang xoa má phụng phịu với cô.

Cốc cốc!

"Vào đi".

Chỉ với hai tiếng này thôi cũng đủ làm cô cảm thấy nổi da gà, cô mở cửa nhìn vào, thấy ông đang chấp tay nhìn cửa sổ ở bên ngoài.

"Con đã về rồi à".

Đáp lại nàng là một khoảng không im ắng.

Thiên Thiên hít một hơi sau đó lại gọi, "Ngài Bá tước?".

Lúc này ông mới quay đầu nhìn cô, ông là một con ma cả rông đã hơn một ngàn năm tuổi nhưng vẫn mang hình thái của một thanh niên soái ca trẻ tuổi

đẹp trai, cặp vợ chồng già cộng số tuổi lại gần hai ngàn năm nhưng người ta nhìn vào cứ tưởng vợ chồng son.

"Ngồi nói chuyện!".

"Vâng".

Cô ngồi lên chiếc ghế sofa, hai tay chấp lại chuẩn bị nghe ông phán

"Nghe nói con đã có bạn trai?".

Thiên Thiên run rẩy, quả nhiên là về vấn đề này.

"Vâng".

Ông đã sớm điều tra ra nhưng vẫn hỏi Thiên Thiên, "Nó là người?".

"Vâng".

"Con có biết chúng ta khác biệt so với nó hay không?".

Cô đương nhiên biết. Thử nhìn bằng chứng sống trước mặt cô đi, người này hơn ngàn năm tuổi, người dưới lầu hơn tám trăm tuổi, phàm là ma cà rồng đều sống thọ hơn so với người bình thường, còn có thêm một điều đặc biệt nữa là, sắc đẹp chỉ dừng lại ở tuổi 20.

"Vâng".

Tiếng đập bàn vang lên, "Vậy còn không mau chia tay?".

"Không thể, đối với con máu của anh ấy vô cùng tuyệt mỹ, có một không hai, còn là người mà con yêu nhất nữa".

"Con, con lại còn hút máu của nó, vậy là nó đã biết hết?".

Lần này Thiên Thiên rụt cổ lại giọng yếu xìu, "Vâng".

Ngài Bá tước tức đến phát hoả, nắm cây gậy định dọa đánh nàng nhưng mà Bá tước phu nhân đã kịp thời ngăn cản

"Ông làm gì đó, mau bỏ gậy xuống cho tôi, bằng không ngày mai đừng hòng bước vào phòng của tôi", bà liền vội vã chắn trước mặt Thiên Thiên làm dáng gả mẹ bảo vệ gả con.

"Hừ, bà chiều hư nó rồi!".

"Mặc kệ tôi, con gái xinh đẹp của tôi không dễ dàng gì nuôi lớn, há để cho ông nói đánh là đánh à, ông giỏi thì đánh tôi đi nè".

Cho ông thêm hai lá gan nữa cũng không đánh bà, tương truyền ngài Bá tước chẳng sợ ai, chỉ sợ duy nhất Bá tước phu nhân, bởi vì ông yêu bà.

Rose – bá tước phu nhân liền xoa đầu con gái yêu, "Angel, con hãy về phòng nghỉ ngơi đi, chuyện ở đây cứ để mami giải quyết".

Thiên Thiên vội vàng ôm bà làm nũng, "Mami tốt với con nhất".

Harry – ngài Bá tước nhìn cảnh này tức dậm chân.

Thiên Thiên vội vàng khép cửa lại bỏ trốn về phòng của cô, mẹ cô thương cô nhất, nhất định bà sẽ khuyên được ông ba khó tính kia.

Trong phòng vừa nãy, Rose vắt chân tinh tế bên ghế, còn Harry thì ngồi bên cạnh bà.

"Ông xã, đồng ý đi mà", Rose dõ chiều làm nũng, lắc lắc cánh tay Harry.

"Hừ, vừa nãy là ai còn hăm dọa sẽ không cho tôi ngủ trong phòng?".

"Còn không phải là anh đánh con sao, em không làm vậy thì anh ngừng sao?".

Hai người yêu nhau gần năm trăm năm nhưng tình cảm vẫn cứ như mới yêu, đặc biệt người nào đó rất thích vận động mỗi ngày cùng bà xã.

Nhận thấy vấn đề này hơi khó khăn, Rose liền giờ chiều cuối, "Anh không đồng ý? Vậy được thôi, em cùng con dọn về bên đó ở".

"Em! Hừ".

Biết sắp thành công, bà đẩy đẩy cánh tay của ông, "Chọn đi".

Vì vấn đề tính phúc sau này, Harry đành cắn răng gật đầu, Rose vui mừng vỗ tay bay qua hôn chụt lên má Harry, sau đó chuẩn bị đi ra báo tin cho con gái mừng thì bị quăng một câu

"Nhưng kêu nó dẫn qua cho tôi gặp mặt".

"Biết rồi mà".

...

"Ây da", rốt cuộc cũng được thờ phào, Thiên Thiên bây giờ đang đi mua sắm, chuẩn bị quà cho các cô nương kia.

Cô đi dạo quanh công viên, ngắm nhìn nơi này hoàn toàn khác với nơi cô ở. Đang ngồi ở ghế đá nghỉ ngơi thì đột nhiên có người ngồi xuống bên cạnh đồng đồ cô mua, ban đầu thì cô không để ý, ở đây rất thoải mái, mọi người ngồi chung mà không quen biết là chuyện bình thường, nhưng một tiếng nói kia thành công làm cho cô giật mình

"Thiên Thiên".

Trời ạ, không phải là Kinh Thương Lăng thì còn là ai nữa. Cô ngạc nhiên nhìn anh, từ đầu tới chân, quả đúng thật là anh, cô vui mừng nắm tay anh

"Sao anh lại xuất hiện ở đây?".

Kinh Thương Lăng đưa tay chỉnh lại tóc cho cô, mỉm cười nói, "Vì nhớ em mà thôi".

"Xi, mới có ba ngày thôi mà, anh thật là".

Nói không cảm động là giỡn, cô sắp khóc ra nước mắt thì bị anh xoa hai má, hôn chụt lên trán một cái rồi nói, "Đừng khóc, dẫn anh về đi".

"Vâng".

Cô xách tay anh đi trước, Kinh Thương Lăng cầm đồng đồ đi sau, vì vậy Thiên Thiên không nhìn thấy nụ cười nhếch lên nơi khóe miệng của anh.

...

"Ngài Bá tước, anh ấy đã đến".

"Ai?", ông đang uống nước.

"Bạn trai con".

Và ông phụt ra toàn nước! Có cần phải nhanh như vậy không?!

Harry lấy khăn tay chùi nước bên miệng, "Kêu nó vào".

"Thương Lăng, anh mau vào đi".

Kinh Thương Lăng một thân tây trang xuất hiện trước mắt ông, vừa nhìn ông đã hơi chóng mặt, sao nó đẹp trai như vậy?

"Ra mắt bác trai".

Còn tạo tư thế hai tay chắp thành năm nắm đấm y chang như kiểu chào huynh đệ thời xưa, ông nhíu mày nghi vấn, đây là nước Anh mà!

Nhưng mà Kinh Thương Lăng vẫn không hề nhận ra mình làm sai, cứ thế mà ngồi xuống.

Harry ho khan hai tiếng, sau đó bắt đầu nói

"Cậu tên là gì?".

"Kinh Thương Lăng".

"Năm nay bao nhiêu tuổi?".

"..."

"Nghề nghiệp?".

"..."

"Nơi ở, học vấn, cha mẹ như thế nào?".

"...".

Thiên Thiên nghi hoặc, tại sao anh không trả lời câu nào mà mặt mày vẫn trung diện nụ cười, hay là do căng thẳng quá? Không được, cô phải kéo anh ra ngoài bàn bạc.

"Ngài Bá tước chờ một chút, còn nói chuyện cùng anh ấy một lúc", sau đó hai người ra khỏi phòng, để lại Harry giận dữ, dám phớt lờ ông nói chuyện, rề này vút!

Sau khi ra khỏi phòng và vào phòng của cô, cô liền hỏi anh

"Anh làm sao vậy, không nói năng gì mà chỉ ngồi cười? Bị bệnh rồi hả?".

"Không sao, chỉ là hơi mệt", nói xong liền tự động nằm trên giường của cô.

Thiên Thiên đỏ mặt, tới kéo anh dậy nhưng bị anh bắt được, liền ngã xuống người anh. Trong khoảnh khắc môi của hai người sắp chạm vào nhau thì liền phía sau có tiếng nói làm Thiên Thiên giật cả mình

"Thiên Thiên!".

Cô hốt hoảng bật dậy từ người của Khinh Thương Lãng trên giường, quay đầu thấy một Khinh Thương Lãng khác!!!

"Cái, cái, gì đây?!"

Khinh Thương Lãng mới tới dùng phép thuật kéo cô tới ôm, "Anh mới là thật".

Một trận này đủ làm cho Thiên Thiên kinh hãi, lấp bắp nhìn người trên giường, "Vậy còn anh ta?".

Khinh Thương Lãng mới tới nhìn một cách lạnh lẽo, trả lời vấn đề của cô, "Còn không mau hiện nguyên hình?".

Người trên giường bật cười, kế hoạch thất bại, anh ta búng tay một cái liền trở thành người khác, cũng rất đẹp trai tại sao phải giả dạng người khác?

"Còn không mau cút đi?".

"Gặp lại sau, người đẹp, tôi rất thích em", nói xong anh ta búng tay lần nữa, thân thể mới vừa đây đột nhiên biến mất trong không khí.

Thiên Thiên dụi mắt, cái gì đây trời, chuyện gì vậy nè!!!

Khinh Thương Lãng ôm cô đến giường, lắc lắc tay trước mặt cô, "Thiên Thiên, em sao vậy?".

Bỗng nhiên cô tức giận, gạt tay của anh ra, "Anh, mau giải thích đi!".

"Được, được, nhưng trước tiên em phải thật bình tĩnh nghe anh nói".

Thiên Thiên cực kỳ tức giận gật đầu.

"Em có từng nghe tới thần tiên chưa?".

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Thiên Thiên mở răng nanh ra cắn cổ của anh một cái.

"Đau không?".

Khinh Thương Lãng bị giật mình la đau.

"Vậy không phải mơ".

"Mơ cái đầu em á".

Thiên Thiên gật đầu một cái, tiếp tục vui đầu vào cổ của anh hút máu, Kinh Thương Lăng thấy cô không chuyên tâm gật cô ra

"Gi vậy, em đang đói mà!".

"Nói chuyện nghiêm túc trước, sau đó sẽ cho em ăn ngon sau".

Mặc dù luyến tiếc lắm nhưng cô cũng phải liếm vết thương của anh lại, sau đó ngồi thẳng đối diện anh nói chuyện nghiêm túc.

"Anh khai mau, làm sao anh vào được phòng em một cách kỳ lạ vậy?".

"Đây cũng chính là chuyện anh muốn nói với em", Kinh Thương Lăng cầm tay của Thiên Thiên vuốt ve như muốn cô bình tĩnh trước sóng gió vậy.

Thiên Thiên mặc dù không biết là chuyện gì nhưng cũng ngồi ngay ngắn nghe anh nói.

"Anh không phải là người".

Thiên Thiên tròn đôi mắt to lên nhìn anh, "Anh nói gì?".

Kinh Thương Lăng thờ dãi, kéo cánh tay cô đến gần mình, sau đó ôm đằng sau lưng của cô kể một câu chuyện về mình

"Em có tin trên đời này có phép thuật không?".

"Đương nhiên, chẳng phải ma cà rồng tụi em tồn tại là một điều kỳ diệu sao?".

Anh gật đầu kể tiếp, "Vậy em có tin trên trời thật sự có thần tiên không?".

"Kiểu như Ngọc Hoàng, Diêm vương, Long vương gì đó hả?", Thiên Thiên kể ra toàn những cái tên cô thấy trên TV, sách truyện.

"Ừ, đại loại là như thế".

Thiên Thiên suy nghĩ gì đó, chợt quay người lại nhìn anh, "Không lẽ anh là Tiên đế Ngọc Hoàng?".

Kinh Thương Lăng đen mặt, vỗ cái "chát" vào trán của cô, "Em nghĩ Tiên đế rảnh rồi tới nổi trốn vợ xuống đây lãng nhãng với em à?".

"Vậy không lẽ là Diêm Vương?", mắt cô sáng lấp lánh nhìn anh, cô quen với sống trong bóng tối, mà Diêm Vương đại diện cho bóng tối, đương nhiên cô sẽ thích.

Kinh Thương Lăng đột nhiên phát ghen với cha của anh, giọng phát ra mùi hơi chua chua, "Em thích Diêm Vương?".

Thiên Thiên rất ngây thơ mà gật đầu.

"Không cho em thích ông ấy, ông ấy là cha của anh".

"Hả!".

"Anh là thần tiên cổ đại, là con trai của Diêm Vương và một tiên tử".

"Hả!".

Cô đã vào trạng thái ngẩn người, bị thông tin này quá gây sốc. Cô cho rằng lúc này anh chỉ là kẻ cho vui thôi ai mà ngờ anh lại là thần tiên chính hiệu!

Kinh Thương Lăng nhìn vẻ mặt của cô thì buồn cười, liền hôn chụt một cái lên đôi môi đang mở vì ngơ ngác kia, thoáng chốc Thiên Thiên hoàn hồn, đánh anh một cái

"Anh đừng có xạo với em".

Mới nói dứt câu đó, thấy anh búng ngón tay của anh lên, ngay lập tức Thiên Thiên cảm thấy thân thể của cô đang bay lên!

"Á... chuyện gì thế, Lăng cứu em".

Thiên Thiên nháo tay loạn xạ ôm cổ của anh không buông, anh cười mà không dừng lại

"Em đã tin chưa?".

"Rồi, em tin, cho em xuống!".

Vừa dứt lời thì thân thể liền ngã xuống giường.

Cô chán ghét đánh anh thêm mấy cái nữa, cái tội chọc cô. Lười phải ngồi dậy, cô gối đầu lên đùi của anh nằm luôn.

"Thì ra anh là tiên, hèn chi bấy lâu nay anh muốn chuồng là có chuồng, muốn xuất hiện là xuất hiện, à, hoá ra em vẫn bị gạt, hừ, chỉ có em là nói hết sự thật thôi".

Kinh Thương Lăng biết cô giận, liền xoa đầu của cô, "Vốn dĩ cho em biết từ lúc anh hôn em lần thứ hai, ai ngờ em lại chạy mất".

Ra là lúc anh ngăn người mà cô tưởng anh nhớ người xưa là anh đang chuẩn bị nói cho cô nghe.

"Vậy cái người lúc chiều mà em hôn, à, không phải...", Thiên Thiên càng nói càng nhỏ dần, cô thấy ánh mắt của anh đột nhiên có lửa, nhìn trừng trừng cô, trực giác nói cho cô biết, Thiên Thiên mày xong rồi!

"Hôn?! Em lại dám hôn hân ta!", Kinh Thương Lăng rống giận lan ra khắp căn phòng.

Thiên Thiên bịt tai lại, lắc đầu, "Thật sự là em không biết, em làm sao biết người đó không phải là anh! Với lại em chỉ hôn má anh ta mà thôi".

"Em còn cãi!".

"Được, em không cãi, bót giận, bót giận đi mà", Thiên Thiên làm nũng, nằm ngang ôm eo anh nhỏ giọng nói.

Anh cũng biết không phải lỗi của cô, nhưng tưởng tượng ra cái cảnh hai người lúc này suýt hôn môi nhau thì anh sắp phát điên rồi.

Đột nhiên một giọng nói như tô nước lạnh dội thẳng vào hai người

"Thiên Thiên! Hai đứa làm gì ở trong đó hả?".

Thiên Thiên thảm máng, cô quên mất là đang ra mắt anh với ba mẹ.

"Lăng ơi, à ờ, lúc nãy em đang ra mắt anh với mọi người".

"Em còn cho hân ra mắt mọi người!!".

"Em đã nói là không biết mà, hừ, nếu không anh biến mất đi, đáng ghét".

Kinh Thương Lăng xoa xoa mi tâm, đỡ cô ngồi dậy sau đó biến ra bộ đồ vest lịch sự, Thiên Thiên trở mắt nhìn phép thuật của anh, thật sự quá lợi hại.

"Em còn nhìn cái gì, mau dẫn anh xuống gặp ba mẹ vợ".

"Cái gì là ba mẹ vợ, còn chưa kết hôn đâu!".

"Sớm thôi".

...

Không khí trong phòng quá ngột ngạt, Thiên Thiên quên lúc nãy người giả mạo kia mặc đồ màu xám nhưng bây giờ anh lại mặc màu đen, và đã bị ba cô nghi vấn

"Tại sao lại mặc đồ khác?".

"Ngài Bá tước, là do con không cẩn thận làm đổ nước vào đồ của anh ấy, trùng hợp con có đi mua đồ tặng anh ấy nên đã thay rồi ạ", Thiên Thiên vuốt mồ hôi, hèn là cô nhanh trí.

Nhưng mà cái người ngồi bên cạnh cô lại không chịu hợp tác, bẻ gãy câu nói của cô

"Thưa bác, chuyện không phải như vậy, mà người lúc trước là giả mạo, cháu mới chính là bạn trai thật sự của Thiên Thiên".

Câu nói này thành công khiến hai cha con tròn mắt nhìn anh, Thiên Thiên thì không thể nào tin nổi anh đem chuyện này nói ra, còn Harry thì bình tĩnh hơn một chút, và hỏi anh lý do.

"Vì cháu là thần tiên, và người kia cũng là thần tiên nhưng lại giả mạo cháu có mục đích".

Harry tưởng ông sống lâu quá hay sao ấy, nghe đâu đó có chữ "thần tiên", Harry mở cửa gọi vọng xuống "ROSE!".

...

Ba mươi phút sau, Rose và Harry im lặng nghe toàn bộ câu chuyện mà Kinh Thương Lăng kể về bản thân anh, còn Thiên Thiên ngồi bên cạnh uống nước gật đầu.

Anh cũng đã chứng minh mình có phép thuật, và khẳng định không muốn giấu diếm gì.

Harry cảm tách trà suy ngẫm, Rose thì lên tiếng trước

"Như vậy, thật sự thì cậu đã bao nhiêu tuổi rồi?"

"...".

Thiên Thiên cũng tò mò muốn biết, quay sang hóng chuyện, Harry cũng dựng tai lên nghe.

"Cháu đã hơn 2500 tuổi".

"Phụt".

Harry chính thức sặc trà lần hai, Rose cũng kinh ngạc, biết rằng thần tiên sống thọ với trời nhưng không ngờ lại lớn hơn cả tuổi của Harry.

Harry sau khi bình tĩnh lại thì hỏi anh, "Tôi hỏi cậu, có phải thần tiên thì sẽ trường sinh bất lão phải không?"

"Thưa vâng".

"Vậy cậu có biết tuổi thọ của chúng tôi là bao nhiêu không?"

"Thưa không".

"Chúng tôi chỉ sống được vài nghìn tuổi, còn cậu thì mãi mãi trường tồn với đất trời, như vậy Thiên Thiên thì sao? Cậu có nghĩ tới hay chưa?"

Câu nói này đã thành công đánh vào tâm lý của anh, thật sự thì Kinh Thương Lăng chưa từng nghĩ tới, có một ngày cô không còn nữa thì anh sẽ ra sao?

Mang tâm trạng nặng nề quay về phòng khách được phân cho anh, Thiên Thiên luôn an ủi anh nhưng anh vẫn không khá khảm lên được.

"Ngài Bá tước! Sao ngài lại nói như vậy trước mặt anh ấy?!"

Thiên Thiên vô cùng bức mình, ba cô lại nói ra vấn đề khó xử vào lúc đó, khiến Kinh Thương Lăng buồn ra mặt, cô không nỡ để anh buồn.

Rose thấy con gái giận dữ thật bèn khuyên nhủ, "Ba con chỉ là muốn tốt cho con thôi mà".

"Con nguyện ý sống với anh ấy cho đến chết, dù không phải là vĩnh cửu nhưng ít ra mấy ngàn năm cũng đủ".

Harry bị câu nói này của cô chọc tức, ông đập cây gậy xuống đất quát to với cô, "Vậy mày đi theo nó đi, đi luôn đi!"

"Là ba nói đó!", Thiên Thiên đứng dậy đóng cửa về phòng.

...

Nửa đêm, Kinh Thương Lăng lại cảm nhận được có người lên giường anh, không phải chứ, Mỹ Linh tiên tử kia mặt quá dày đi, dám tới tận đây để dụ dỗ anh. Kinh Thương Lăng vì chuyện ban chiều nên không suy nghĩ thấu đáo hơn một chút là Mỹ Linh tiên tử kia làm gì biết anh qua Anh, thậm chí là nhà của Thiên Thiên.

Quả nhiên là có một bàn tay trắng nõn vòng qua eo của anh, Kinh Thương Lăng chặn lại lật mền lên, ngón tay chỉ vào đèn một cái căn phòng lập tức sáng, lộ ra khuôn mặt kinh hỷ của Thiên Thiên.

"Em làm anh giật mình à?"

"Cô còn giả vờ? Còn không mau cút đi".

"!!!".

Ủa gì vậy, cô có nghe nhầm không?

"Uy uy, Lăng, anh đang nói nhăng nói cuội gì thế?! Có tin em cần một phát không hả?"

"!!!", chết tiệt, sao lại là người thật thế này!

Ba giây sau, Kinh Thương Lăng liền ôm Thiên Thiên hối lỗi, "Em yêu, anh sai rồi!".

"Anh buông ra, nói mau, có phải có con yêu tinh nào đó giả dạng em lên giường với anh rồi phải không?!".

"Oa, em biết ngay mà, nhìn thái độ của anh đi, em chán ghét anh, đánh chết anh, có mai khai không hả?"

Thiên Thiên vừa khóc vừa la vừa dùng gối đập thẳng vào khuôn mặt tuần mỵ chết tiết kia, anh thế mà dám giấu cô chuyện động trời này, nếu hôm nay cô không vào phòng của anh thì chắc đã bị anh gạt luôn rồi.

"Á, Thiên Thiên em nghe anh giải thích, chuyện không xa tới mức như em nói!".

Nhưng dù anh nói gì thì cô vẫn đang tức giận, không chịu nghe cái gì cả, Khinh Thương Lãng bực mình hất tung cái gối xuống giường, nắm hai vai người ngang bướng kia

"Em nghe cho rõ, anh và cô ta, hoàn toàn chưa có gì xảy ra!".

Thiên Thiên khóc tức tưởi nhìn anh, miệng run run nói gì đó nhưng anh nghe không được đành phải khẳng định lại một lần nữa cho cô nghe

"Anh, và cái người giả mạo em kia, chưa có chuyện gì xảy ra cả, nó giống như lúc này em làm với anh vậy. Cô ta chỉ mới ôm anh một cái anh liền hất ra, và vạch trần cô ta mà thôi".

Khinh Thương Lãng thầm mắng hai con người chết tiết kia, vì hai người đó mà anh với cô đã hiểu lầm với nhau không biết bao nhiêu lần. Đang dở cho cô nín thì anh thấy ở giữa phòng anh có một vali lớn, anh không hiểu nên hỏi cô

"Em xách vali qua phòng anh làm gì?".

Con gái mau khóc nhưng được người yêu dỗ nên cũng mau nín, liền sụt sịt nói, "Em định về nước với anh đây".

"Vì sao?".

"Ba em bắt em không được quen với anh, kêu như vậy sẽ khổ cho em, nói em sau khi qua đời anh sẽ cưới vợ khác".

Cái gì đây! Logic này ở đâu vậy! Biến anh thành kẻ bội bạc như thế này, anh làm sao mà cưới hỏi cô chính thức được!

"Ngoan, ở lại đây, anh sẽ có cách".

"Ú, em muốn về".

"Không được, anh sẽ đánh em".

"Đánh em em sẽ bỏ anh".

"... Vậy không đánh nữa".

"Em muốn về!".

"Sẽ không cho em hút máu nữa".

"Em đi hút người khác".

"... Thôi được rồi, về thì về".

"Aaa, Lãng là tốt nhất!".

"Nhưng ngủ trước cho anh, ngày mai rồi về".

"Vậy em ngủ ở đây luôn".

Nói xong cô gấp ngắn ngủi dài, cô vốn dĩ là động vật hoạt động ban đêm, tuy không quá mệt nhưng cả ngày đầu trí khiến cô cũng mệt cả người, liền nằm xuống là dính vào giường luôn.

Khinh Thương Lãng trông cho cô ngủ sau đó anh đứng dậy bước ra khỏi phòng, tiến đến căn phòng của Harry và Rose.

Đang định gõ cửa ai mà ngờ anh lại nghe được tình huống xấu hổ này! Đương nhiên anh biết bên trong họ làm gì, trong phòng phát ra tiếng rên rỉ, cùng với tiếng động phát ra trên giường, xấu hổ hơn là anh còn nghe được Rose kêu "Á, không được, Harry, quá nhanh, tụi nó còn bên kia mà".

Harry đáp, "Vậy em ráng giữ im lặng một chút là được, em yêu".

Đồ vô sỉ mặt dày này! Rose oán thầm trong lòng, định lên tiếng mắng nhưng Harry lại đẩy mạnh tới, làm bà xém chút kêu to rồi, huhu, con gái lớn ngay bên cạnh với người yêu nó mà Harry còn không tha cho bà, với cả hôm nay Harry bị chọc tức, phát tiết trên người bà ngày càng mạnh và lâu.

"Này, em không phải là thùng rác để anh phát tiết đâu, mau ra đi, bà đây sắp chịu không nổi rồi!".

Harry vừa tiến vào vừa cười bên tai bà, "Ngaoan một chút, anh đây cho em ăn đủ no tới sáng".

"...".

Khinh Thương Lăng không dám nghe nữa, anh vội vàng để lại một bì thư để trong thư phòng của Harry, rồi chạy nhanh về phòng của anh, vừa nãy bị kích thích bây giờ phải đành gọi Thiên Thiên dậy.

Nhưng mà anh có lay cô cỡ nào cô cũng không dậy mà chỉ hơi phản ứng, xoay người nằm thẳng lại.

Nhìn người anh em đang đứng thẳng mà không thể an ủi, anh đành thở dài xoay người vào phòng tắm dội nước lạnh vậy.

Trước khi đi anh còn cố ý ôm cô cho thỏa thích, Thiên Thiên mơ ngủ bị cái gì từ đằng sau cứ chọt chọt làm cô khó chịu, uốn éo người khiến cho ai kia càng bùng cháy hơn, lập tức chạy trốn chệt vào phòng tắm.

...

Sáng sớm mở mắt ra, cô đã thấy mình đang nằm trong căn phòng ngủ của anh, thì ra có phép thuật tiện như vậy, mở mắt ra đã thấy mình về nhà của anh rồi.

Cô đang nằm trong vòng tay của anh, mon tròn tay anh đang ôm cô từ đằng sau, hạnh phúc thì ra đơn giản như vậy.

Bỗng từ đằng sau giọng khàn khàn phả bên tai cô nóng rực, "Thiên Thiên, em rốt cuộc cũng đã dậy".

Lạ nha, sao anh lại mong cô dậy sớm, thì đột nhiên anh kéo quần lót của cô xuống, khiến cô hét lên một cái

"Anh làm gì thế hả? Sắc lang kia!!".

"Anh đợi không nổi nữa rồi, tất cả là do em".

Nói xong Khinh Thương Lăng liền nhấc người đi vào, không có màn dạo đầu khiến cô nhú mào, nhưng cơ thể cô nhạy cảm hơn bất kỳ ai, lập tức vài giây sau nước đã nhiều hơn khiến Khinh Thương Lăng tiến vào vô cùng dễ dàng.

"Ồ bên trong của em thật ấm áp, Thiên Thiên, cả tối em hành hạ anh, bây giờ phải trả đủ cho anh", anh càng nói càng đẩy nhanh hơn khiến Thiên Thiên nãy giờ chẳng biết cô sai ở đâu, chỉ biết nằm đó để anh ăn.

Khinh Thương Lăng là xử nam ngàn năm hiếm có, khai trai đương nhiên làm nhiều không kể hết, đêm nay để anh nhin nguyên đêm, thế là Thiên Thiên bị anh dày vò nguyên một ngày một đêm, cô không đếm nổi mình đã bị ăn bao nhiêu lần.

...

Về tới ký túc xá, Thiên Thiên còn tưởng cô không nhìn thấy mặt ba đứa bạn nữa kia, ra khỏi nhà của anh mừng hết lớn, lúc mới xong việc cô bước không nổi, còn té lên té xuống bị tên mặt dày kia cười, may mắn uống của anh không ít máu, bồi dưỡng cơ thể nửa ngày là đi lại được bình thường.

Còn Khinh Thương Lăng được sáng khoái tinh thần, lên giường cọt về cô đại xử lý việc riêng của anh, trước khi đi anh có nhắc nhở cô

"Anh đi về nhà một chuyến, em ở lại nhớ chăm sóc bản thân, nghe không?".

Cô đương nhiên biết nhà trong miệng anh là ở cô đại, liền gạt đầu, lần này cô tích trữ máu của anh có thể đủ trong một tuần, không lo ăn uống.

"Về sớm với em".

"Ừ, sẽ về sớm với em".

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cuộc sống không có Khinh Thương Lăng bắt đầu.

Thật buồn chán!!!

"Aaa, thật chán quá đi".

"Cô nương kia, cậu cứ ở đó la hét cái gì hả?".

Hàn Tiên khinh bỉ ngồi dựa móng, chọc ngoáy cô một câu, "Trước khi thầy ấy xuất hiện tớ thấy cậu cả ngày vui vẻ, không biết chán là gì. Đúng là có tình yêu thì khác mà. Mau chơi game đi cô nương, cậu quên mất còn đại thần trong game hả?".

"Cậu không nhắc thì tớ đã quên từ lâu, chắc phải ly hôn thôi".

"Đại thần lọt vào tay cậu thật phí, hừ".

Nói thật ra cô cũng không nỡ ly hôn với người kia, nhưng vì đảm bảo rằng Kinh Thương Lăng không phát hiện ra, đành phải xin lỗi người kia rồi.

Tay cô kích chuột vào ô ly hôn, hệ thống phát ra thông báo "Bạn có chắc chắn muốn ly hôn với lão công của bạn không?", Thiên Thiên nhắm mắt nhấn đồng ý thật mạnh, sau đó thờ ơ ra.

...

Một tuần sau..

"AAA, CHÁN".

Tất cả mọi người đều che lỗ tai vì bị tra tấn nguyên cả tuần, bởi vì người nào đó ngày nào cũng than chán.

"Coi như tui tớ xin cậu, làm ơn ra ngoài tán tỉnh anh nào đó hoặc shopping gì đi, ngày nào cũng nghe cậu than như vậy chắc tớ hết dám về phòng luôn quá".

"Huhu, Tiên Tiên yêu dấu, tớ nói thật mà, chán quá đi".

"Biếnnnn".

...

Một tháng sau..

Thiên Thiên đang uống cà phê tại một quán gần trường, không gian yên tĩnh có phối nhạc nhẹ làm tâm hồn dễ bay bổng treo trên cành cây.

Diễn hình là cô, người ta ngồi thì uống cà phê hên hò, còn cô thì ngồi ngủ. Đơn giản là vì bị đám bạn trong phòng đuổi đi, cái tội than suốt bốn tuần nỗ hết cả lỗ tai bọn họ.

Cánh cửa leng keng lên, một bóng dáng cao lớn bước vào, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, ánh mắt của người đó nhìn tới thân hình đang gục xuống bàn ngủ kia thì mỉm cười, làm rục rờ cả quán.

Nhân viên phục vụ lại gần hỏi anh chàng đẹp trai này, "Dạ xin chào anh, em có thể giúp gì được cho anh?".

Anh khoát tay lắc đầu, sai bước chân dài đến ngồi bên cạnh cô.

Thiên Thiên mơ mơ màng màng thấy ghé bên cạnh lún xuống, vì quán này thiết kế là một bàn và ghế salon dài hai người ngồi. Cô không thèm mở mắt liền mở miệng đuổi người

"Đi đi, chị đây đang mệt, đừng có mà tán tỉnh chị đây".

"..."

Bên cạnh vẫn không có động tĩnh gì nhưng cô biết người đó vẫn còn ngồi đây, bởi vì đã hai tuần chưa được uống máu nên thánh giác đã suy giảm, cô không ngủ được mùi máu nhưng vẫn nghe được hơi thở.

Bất ngờ người kia đưa tay ôm ngang eo của cô, Thiên Thiên bức mình quay mặt qua định đánh người thì bị khuôn mặt dần vật cô cả tháng nay hiện ra, đột nhiên con mắt ướt ướt, thì ra cô cũng biết khóc.

Kinh Thương Lăng mím môi đưa tay lau nước mắt cho cô, "Không ngờ em cũng biết khóc, em khóc cái gì chứ, anh đã về rồi đây".

Thiên Thiên gạt tay anh, lấy tay đánh lồng ngực anh, "Cái người đáng ghét này, nói chỉ đi vài ngày, thế mà đi tận một tháng, thật quá đáng!".

Kinh Thương Lăng ôm cô vào ngực, vỗ nhẹ vai cô, "Ừ, anh đáng ghét, vậy nên nín đi, anh đưa em về nhà".

"Không đi".

"Hừm?".

Cô nương ngừng trả lời, "Bị tụi nó đuổi đi rồi, đang ở khách sạn".

"Không phải anh đưa chìa khoá cho em rồi sao? Tại sao còn ở khách sạn?"

"Cái người đáng ghét này còn dám nói?! Ở nhà anh làm em nhớ anh muốn chết, mới bắt đắc dĩ chuyển ra khách sạn ở".

Kinh Thương Lăng lắc đầu, cô bị anh chiều hư rồi, lại dám một thân gái đi vào ở khách sạn, về sau phải dạy dỗ cô lại một chút.

"Đi thôi".

"Đi đâu?"

"Về nhà".

...

Cái gọi là về nhà của anh làm Thiên Thiên vô cùng sốc! Đó chính là nơi ở từ nhỏ đến lớn của anh: Diêm Vương phủ.

Anh đưa cô về nhà của anh, sau đó nắm tay cô

"Em có sợ không Thiên Thiên?"

"Không, em là ai chứ!"

"Em muốn nhắm mắt hay mở mắt?"

Thiên Thiên mù mịt không hiểu ý nghĩa câu nói đó nhưng cô vẫn trả lời, "Mở mắt".

"Vậy được rồi".

Thiên Thiên cảm thấy không gian xung quanh mờ ảo đi nhanh chóng, sau đó không gian bắt đầu chạy, chạy như một cỗ máy thời gian mà phim Doraemon cô hay coi vậy, rất thú vị.

Xung quanh bỗng dung biến thành một màu đen trong chớp mắt, nhưng lạ ở chỗ con đường dưới chân lại phát ra ánh sáng để có thể thấy được đường đi.

"Đây là ở đâu? Woa, kỳ diệu thật đó".

Anh không nói gì mà kéo tay cô đi trên con đường phát sáng ấy, con đường dài dằng dặc tưởng chừng không có điểm đến thì sương mù bất ngờ toả ra, cô cảm thấy vô cùng thú vị nhưng sợ lạc nên nắm chặt tay anh.

Đi qua đám sương mù ấy thì có một cánh cổng lớn vô cùng, với hai người đứng gác cửa.

"Oa, họ là ai vậy Lăng?"

"Đầu trâu, mặt ngựa".

"!!!, thực sự là Địa ngục ư!!!".

Cô trừng lớn hai mắt ra nhìn anh, vô cùng đáng yêu khiến anh bật cười.

"Ừ, chào mừng em đến với Địa ngục".

"Thần kỳ thật, không cần chết mà vẫn có thể xuống Địa ngục!"

"Đây là đặc quyền, em muốn gì anh đều cho em".

"Nhưng mà, anh đưa em xuống đây làm gì?"

Kinh Thương Lăng nhìn cô không trả lời, cứ tiếp tục nắm tay cô đi về phía trước.

Thiên Thiên lập tức ôm cánh tay anh như cô vợ mới cưới được đưa về phủ vậy.

Tới trước cửa, Đầu trâu Mặt ngựa nhận ra là thiếu gia liền cúi đầu chào, nhưng nhìn đến người bên cạnh thì giật mình đưa tay ra chặn

"Cô nương, người sống không thể vào, mời quay trở về".

Cô nhưong mắt nhìn ngắm hai người gác cửa, không có gì đặc biệt cả, thậm chí là giống con người bình thường nhưng họ lại có đuôi quỷ sai.

"Họ không cho em vào, phải làm thế nào đây?".

"Khụ khụ, nàng là người của ta, hai người lui ra là được rồi".

Đầu trâu Mặt ngựa đưa tay ngoáy lỗ tay coi mình nghe có nhầm không, thiếu gia ngàn năm mặt lạnh với các tiên tử mà giờ dẫn theo một cô gái còn sống xuống đây, còn dặt tay thân mật nữa! Hành động này bọn họ chỉ thấy ở bốn người. Kinh Duật Phàm và Nam Yên, Kinh Thương Mạn và Tân Phong.

Hai người gác cửa cùng nhìn Kinh Thương Lăng cười gian tở về chúng tôi biết hết rồi. Sau đó tránh ra mở cửa để họ vào.

Thiên Thiên hào hứng vô cùng. Những nơi âm u tối tăm như vậy cô không lạ lùng gì, nhưng đây là Địa ngục nha!!! Chỉ thấy trên phim, truyện mà bây giờ lại được tận mắt chứng kiến. Niềm vui này toả ra trong mắt cô, khiến sau này vì lý do đó mà Nam Yên luôn giữ khư khư Thiên Thiên ở lại, làm cho Kinh Thương Lăng không biết nên vui hay nên buồn bởi vì hôm nay đã dẫn cô về nhà của anh.

Thiên Thiên ham chơi nên đẩy tay của anh ra, chạy khắp nơi để ngắm nhá: cầu Nại Hà, vườn hoa Bỉ Ngạn huyền bí, ...

"Cô nương xinh đẹp, tại sao lại bạc mệnh xuống dưới đây, còn không xếp hàng mà đi lung tung?".

Một giọng nói kéo tâm hồn bay bổng của Thiên Thiên quay trở lại, cô ngoảnh đầu nhìn, là một thiếu niên đẹp trai mặc bộ đồ màu trắng. Và đằng sau là một người nữa mặc đồ màu đen dáng dấp y như người đứng trước!!

"Các anh là Hắc Bạch Vô Thường?".

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của cô dành cho họ, Hắc Bạch Vô Thường tỏ ra kiêu ngạo phát quật tay cười đùa với nàng.

"Thiên Thiên, em làm gì đó?".

"A, Lăng à, ở đây lạ lên, có Hắc Bạch Vô Thường nè, thật thần kỳ".

Nghe đến từ "Lăng" thì hai người họ ngoảnh mặt ra, thiếu gia ác ma đã về rồi! Ngay lập tức họ thay đổi thái độ cúi đầu chào anh một cái rồi đứng sang một bên dọn đường cho anh đi tới.

"Woa, thần kỳ nha, họ lại chào đón anh như thiếu gia vậy".

Lúc này Bạch Vô Thường mới nhìn cô một lần nữa, lúc này mới xác định rõ cô còn sống mà còn có thể vào được tận đây, lập tức húc cánh tay Hắc Vô Thường một cái.

"Đệ coi, nàng rõ ràng vẫn còn sống, vậy mà có thể vào đây, còn gọi thân mật tên của tiểu ác ma kia?".

"Huynh hỏi đệ, đệ làm sao biết được. Đệ cũng như huynh thôi".

Vốn dĩ không trông chờ vào tên đầu đất này, Bạch Vô Thường thấy động tác vuốt đầu của Kinh Thương Lăng đối với Thiên Thiên này rất quen thuộc nha, không lẽ nào là người yêu của tiểu tử này?!

"Tiểu ác ma, còn không mau giới thiệu cô nương này là ai đi".

Kinh Thương Lăng nở nụ cười khiến hai người rợn da gà, anh không bao giờ cười nhưng nếu có thì không phải là chuyện tốt đẹp gì, quả nhiên.

"Đây là vợ của ta, các huynh còn không mau chào hỏi thiếu phu nhân đi?".

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Sét đánh ngang tai tất cả mọi người, người yếu tim thì ngã rầm xuống đất, còn lại đều miệng chữ O mắt chữ A nhìn thẳng vào cặp nhân vật chính. Bởi vì mọi người đang tò mò không biết tiểu mỹ nhân đi vào là ai nên yên lặng đồng tai nghe được sự thật mất hồn này.

Thiên Thiên ngượng ngùng kéo áo của Kinh Thương Lăng, anh thản nhiên cầm lại tay của cô trước mặt bàn dân thiên hạ như để chứng minh điều anh vừa nói.

"Ai cơ?!!".

Một giọng nói trẻ con vang lên, mọi người đều đang trong trạng thái sốc toàn tập nên không để ý, một làn váy xanh đang chạy đến bên cạnh họ.

"Oa, là chị dâu, Phong, chàng mau ra đây chào chị dâu đi".

Thì ra là tiểu công chúa Kinh Thương Mạn, nàng hớn hờ kéo tướng công của mình ra chào chị dâu. Thiên Thiên cũng bất ngờ khi tiểu cô nương này còn nhỏ như vậy mà đã có chồng, lại là một anh chàng đẹp trai đến phát hồn nữa chứ, không hổ là cổ đại, đi đến đâu cũng thấy mỹ nam.

Khinh Thương Lăng thấy cô nhìn Tân Phong không chớp mắt thì siết chặt eo cô nhéo một cái làm Thiên Thiên đau đến thét lên

"Á! Đây, anh làm gì mà nhéo em hả?".

"Không được nhìn người khác!".

"Đồ nhỏ nhen, hừ".

...

Một phút sau đó, mọi người mới hoàn hồn trở lại, lập tức đi thông báo khắp Địa phủ tin nóng hổi, tiểu ác ma sắp cưới vợ!!!

Hắc Bạch Vô Thường trình cao hơn, đã nhovn miệng tươi cười nghiêng người 45 độ chào Thiên Thiên.

Bạch Vô Thường: "Hân hạnh, hân hạnh. Không ngờ nàng lại là tiểu nương tử của hắc hắc, thật là hắc có điểm phúc, nàng xinh đẹp quyến rũ như vậy, chắc chắn".

Hắc Vô Thường: "Hèn chi cả mấy ngàn năm nay hắc không hề liếc mắt tới những tiên tử xinh đẹp xung quanh hắc, ra là bên cạnh đã có người xinh đẹp hơn".

Bạch Vô Thường: "Đúng vậy, nhưng cô nương là ai? Không phải thần tiên, cũng không phải người bình thường?".

Thiên Thiên đâu có ngờ rằng những người ở đây lại lợi hại như thế, liếc mắt một cái cũng nhận ra cô không phải người bình thường, đang định mở miệng thì người bên cạnh đã lên tiếng trước.

"Hai huynh hỏi nhiều như vậy làm gì? Mẫu thân ta đâu?".

Hừ, tên nhóc đáng ghét.

"Khụ, Lão đại, à, Diêm Vương Phi đang ở trong phòng của Diêm Vương", nói tới đây đỏ mặt chạy mất dép hai anh em.

Ai mà chẳng biết, nếu Nam Yên đang trong phòng của Khinh Duật Phàm, thì sẽ diễn ra cảnh gì mà.

Nhưng mà có một người không hiểu, chính là người mới đến Thiên Thiên. Vậy nên cô cứ thắc mắc làm sao ba mẹ của Khinh Thương Lăng trong phòng thì không được vào, cô đem thắc mắc này hỏi anh thì anh ghé vào tai cô nói một câu làm cô đỏ mặt cả buổi.

Anh nói, "Chuyện mà chúng ta làm mỗi ngày".

...

Ước chừng khoảng vài canh giờ, cô được Khinh Thương Mạn dẫn đi tham quan khắp cả Địa phủ, đi tới đâu cô cũng được giới thiệu là nương tử sắp cưới của anh khiến mọi người nhìn cô một cách ngưỡng mộ, thần tượng vậy.

Sau đó, cô được anh dắt vào phòng của anh. Phong cách ở đây là cổ đại, vì vậy mọi thứ xung quanh y chang như trên phim cổ đại mà cô hay thấy. Phòng của anh rất to, một bên là thư phòng, bên còn lại là phòng ngủ. Bàn ghế đều làm bằng gỗ hiếm điều khắc rất đẹp, những bức tranh phong cảnh được treo lác đác trên tường. Trên bàn treo đầy những cây viết lông khiến cô cảm thấy mới lạ, liền sờ đầu lông, cảm giác rất mượt.

Khinh Thương Lăng uống trà nhìn cô chạy qua chạy lại khắp phòng của anh, đôi môi khẽ cười, cô thích là tốt rồi, sau này sẽ là phòng của cô và anh.

"Oa, nhìn coi, toàn là đồ cổ, bình cổ, vật cổ,...".

Cô bước qua phòng ngủ xem, quả thật rất đẹp. Giường mây!! Cô sờ thử coi có phải hàng thật không, cảm giác khi chạm vào rất mềm, như bông vậy. Chiếc giường trắng muốt mà phía trên đặt hai cái gối cùng chiếc chăn đỏ rực vô cùng bắt mắt. Xung quanh giường cũng gắn một tấm rèm mỏng.

"Có thích không?".

Bỗng nhiên từ đằng sau có người ôm lấy cô, đặt cằm của anh lên vai cô, thả từng đợt khí lên cổ cô khiến cô đỏ mặt, chỉ gật đầu một cái.

"Sau này đây sẽ là phòng của em và anh".

Cô lại gật đầu một cái. Cô ở hiện tại ngủ giường hiện đại, lúc mới sinh thì ngủ ở quan tài, nhưng bây giờ anh lại cho cô một niềm vui mới, ngủ trên mây.

Lúc này đây, con khát bỗng trời dậy, cô mọc ra răng nanh, xoay người lại đẩy anh lên giường mây trắng muốt kia, bàn tay xoa xoa cổ anh

"Em đói rồi".

"Ừ".

"Ăn nhé?".

"Ừ".

"Ngoan, anh là của em".

Nói xong thì giờ rặng nanh ra cắn anh, dòng máu chảy xuống giường trắng tạo ra khung cảnh kiều diễm. Anh vuốt mái tóc của cô, trong ánh mắt loé lên tia gian xảo, cô đâu biết, bây giờ cô hoàn toàn lệ thuộc vào máu của anh.

...

Ở căn phòng bên kia, tiếng nước nở của Nam Yên vang lên trong phòng

"Phạm, tha cho ta, con dâu tới chơi mà thân làm mẹ như ta lại vắng mặt, huhu, á...".

Khinh Duật Phạm vẫn động trên người Nam Yên, không thèm nghe lời nàng, vừa cúi xuống hôn lên môi nàng, dày vò một lúc lâu mới nói một câu, "Thêm một lần nữa".

"!!!", tên quý háo sắc này, rõ ràng lúc nãy con dâu tới trước phủ nàng đã biết, mà bị ai kia níu lại dày vò tới tận bây giờ vẫn chưa xong, huhu, cũng tại hấn giờ mỹ nam kế với nàng, đã bao nhiêu năm rồi mà nàng vẫn không thể cưỡng lại. Con dâu ngoan, chờ mẹ thêm một chút nữa...

Lúc Khinh Duật Phạm tha cho nàng cũng là nửa đêm, nàng cảm phần nhìn cái tên hả hê đang nằm kia, thật muốn đâm cho vài phát. Đang định khoác áo xuống giường chợt bị kéo lại, giọng khàn khàn quyến rũ của hấn vang lên bên tai nàng

"Nàng không định phá hoại chuyện tốt của hai đứa nó à?".

Một câu làm Nam Yên không thể cãi mà càng làm nàng điên hơn, quyết định cấm hấn không được phép lên giường nàng một tuần.

Hấn đương nhiên không chịu hình phạt này, nên một tay kéo nàng vào giường, tiếp tục vận động.

"Á!! Cứu mạng!!".

Tiếng kêu cứu vang ra khắp Địa Phủ, khiến con dân Địa Phủ lắc đầu ngao ngán. Quay sang nhìn phòng của Khinh Thương Lăng và Khinh Thương Mạn cũng xuân sắc tràn ngập, toàn bộ khóc không ra nước mắt. Các vị lão đại này thật muốn chinh những người không có tình yêu là chúng tôi sao...

Thật là một gia đình bá đạo biết tính phúc...

...

Sáng hôm sau, Thiên Thiên mở mắt nhìn, người bên cạnh nàng thật đẹp trai. Trong số những người mà cô gặp, anh là cực phẩm trong cực phẩm. Vừa có tiền, quyền, đẹp trai mà quan trọng là có phép thuật.

Cô dùng tay quét từ mắt anh, mũi cao thẳng xuống môi rồi dừng lại, hôn trộm anh một cái rồi cười mỉm. Nhìn vết cắn vẫn chưa khép lại làm cô chột dạ, hôm qua khi hút máu của anh xong chưa kịp liếm vết thương đã bị anh đè ra hôn làm cô quên cả trời đất. Nên cô đưa lưỡi liếm cổ anh, vết thương kia liền khép lại không một dấu vết.

"Bé cưng, mới sáng sớm đã thèm anh rồi?".

"Hi, chào buổi sáng".

Anh đáp lại cô bằng một nụ hôn, mỉm cười, "Chào buổi sáng".

Cô mỉm cười ôm cổ anh, nằm được một lúc lại hỏi anh, "Hôm qua vẫn chưa gặp được ba mẹ anh, có phải quá thất lễ không?".

"Không vấn đề gì, với lại cũng là do mẹ anh không thể ra nổi căn phòng đó".

Cô phì cười, cắn tai anh một cái, "Anh thật hư hỏng, lại nói mẹ của mình như vậy".

"Anh chỉ hư hỏng với mình em thôi", đáp lại cô là một cái bóp mũi.

"Ừm, đừng giỡn mà, hi hi, Lăng, đồ cổ đại ở đây mặc thật đẹp, còn đẹp gấp mấy lần đồ ở hiện đại, em cũng muốn mặc~".

Cô làm nũng thật đáng yêu, anh đương nhiên chiều cô rồi, liền hoá phép ra một bộ váy cổ đại màu đỏ rực tuyệt đẹp.

"Oa, đẹp quá, có phép thuật thật tiện lợi".

"Em thích là được rồi".

"... Anh còn không mau ra ngoài để em thay đồ?".

"Từ trên xuống dưới của em có chỗ nào anh không thấy rồi, đuổi anh đi làm gì".

"...Vô lại, đi ra ngoài".

Khinh Thương Lãng cười cười nhìn cô sau đó ra ngoài ngồi uống trà, ước chừng khoảng 10 phút sau, trong rèm đã có tiếng kêu anh như đã đoán.

"Lãng, huhu, vào giúp em mặc đi, thật khó quá đi".

Thế là quá trình mặc đồ của Thiên Thiên vừa bị ăn đậu hủ vừa ngượng ngùng hợp tác với anh để hoàn tất mặc bộ váy đẹp để kia để tạo ấn tượng tốt với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thấy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thiên Thiên nâng làn váy, cửa đã được Khinh Thương Lãng mở ra và dùng tư thế mời cô bước ra, cô ngượng ngùng bước ra. Cứ tưởng rằng mọi người đang làm việc nên sẽ không ai để ý đến cô, ai mà ngờ được tất cả mọi người đều xếp hàng nhìn cô và vỗ tay chúc mừng.

"Chào mừng tiểu phu nhân đến với Địa phủ".

Thiên Thiên trước kia không sợ trời, không sợ đất càng không sợ chôn đông người nhưng nay lại ngượng ngùng như nàng dâu nhỏ nép bên cạnh Khinh Thương Lãng. Cô để ý một cặp nam nữ có diện mạo xuất sắc nhất trong đám đông, liền than thở trong lòng, vẫn là cổ đại có rất nhiều mỹ nam, mỹ nữ.

"Lãng à, cha mẹ của anh ở đâu? Sao không thấy họ tới? Anh có thấy cặp đôi kia đứng ở giữa không, diện mạo thật xuất sắc, nhìn thật xứng đôi", cô vẫn nhìn không được mà khen cặp đôi ấy.

Cô nhìn xung quanh, không phát hiện ra bóng dáng nhìn có vẻ lớn tuổi hơn Khinh Thương Lãng một chút nhưng nhìn đâu cũng là trẻ tuổi, nhất thời không phân biệt nổi.

"Họ đến rồi".

"Ở đâu, sao em không thấy?".

"Chính là cặp đôi xuất sắc hồi nãy mà em khen".

"!!!".

Đừng trách cô kinh ngạc, bá tước và mẹ trẻ nhà cô tuy nhìn trẻ trung, nhưng vẫn phân biệt được hai người họ thoát nhìn như anh chị của cô, nhưng hai người này, nhìn sao cũng ngang tuổi của Khinh Thương Lãng vậy, đặc biệt là mỹ nữ kia, không khéo nói trẻ hơn cô ấy chứ. Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy bị đã kích hơi bị nghiêm trọng.

Vẫn là Nam Yên chịu không nổi liền hất cánh tay đang đặt ngang eo của nàng ra, đi tới phía Thiên Thiên.

"Đứa nhỏ xinh đẹp này, còn ngại ngùng gì nữa. Hôm nay con bạn bộ này rất đẹp".

Có câu "Con dâu xấu gặp mẹ chồng", quả nhiên người xưa nói không sai, cô phải tiếp nhận mỹ nữ trước mặt này là mẹ chồng tương lai mà đối đãi.

"Cháu cảm ơn bác, à không, cô".

Vẫn là xưng hô sao cho trẻ nhất đi, nếu không vì thân phận tiểu bối, có thể cô còn gọi Nam Yên là chị gái xinh đẹp nữa kia.

"Ngao, lại đây đi, chúng ta đặc biệt mở tiệc chúc mừng con", Nam Yên thân thiết nắm tay Thiên Thiên tới bàn ăn thật to đặt giữa sân, mọi người cũng ngồi xuống.

Nam Yên còn muốn ngồi bên cạnh Thiên Thiên để trò chuyện nhưng bị hai người đàn ông gay gắt lên tiếng "Không được" và thế là đành ngậm ngùi tách ra.

Thiên Thiên dờ khóc dờ cười, còn tưởng cô phải đối phó với mẹ chồng ác độc trong truyền thuyết chứ, ai mà ngờ bà ấy muốn thân với cô còn hơn cô nữa..

Mẹ chồng thì đã qua ải, nhưng vấn đề là vị cha chồng kia, híc, ánh mắt quá mức lạnh lùng, cứ như Khinh Thương Lăng lúc cô mới quen vậy, làm người ta không tự chủ được mà không dám tới bắt chuyện.

Cô quay qua thì thầm với Khinh Thương Lăng, "Anh mau giúp em với, bác trai có vẻ khó gần quá".

"Không sao, cứ việc kệ ông ấy đi".

"Nói như thế mà được à", cô nhéo anh một cái ở ngay eo nhưng người kia da thịt dày, căn bản không để ý đến một cái nhéo này.

Thấy anh không đá động gì đến việc này, cô ho một cái rồi hướng Khinh Duật Phàm chào hỏi, "Xin chào bác trai, lần đầu tiên gặp mặt, mong bác chiếu cố".

Khinh Duật Phàm đối với ai cũng lạnh mặt, nên khi Thiên Thiên chào hấn cũng không ngoại lệ, nhưng vì Nam Yên ở bên cạnh nhéo đuôi của hấn khiến hấn phải chào hỏi lại. Thiên Thiên mừng ra mặt, cứ tưởng rằng sẽ khó lắm, ai mà ngờ bác trai cũng thân thiện.

Sau khi ăn xong, người nào về việc nấy, cũng đã chơi đùa vui vẻ rồi. Thiên Thiên còn muốn tham quan một chút nhưng Khinh Thương Lăng không cho, anh đẩy cô vào phòng và bắt cô ngủ, Thiên Thiên cũng không hiểu hành động này của anh nhưng cô cũng nghe lời anh.

Khinh Thương Lăng gõ cửa thư phòng của Khinh Duật Phàm.

"Vào đi".

Một thân áo bào đen tuyền và một thân hồng đang nằm trên ghế quý phi đọc sách, khung cảnh thần tiên tuyệt đẹp như vậy đã bị Khinh Thương Lăng phá hỏng.

"Phụ thân, nói chuyện với con một chút".

Nam Yên nghe vậy thì hiếu kỳ hỏi, "Chuyện gì mà bí mật hỏi vậy, ta tham dự có được không?".

Khinh Thương Lăng cảm thấy vụ này mẹ anh cũng có thể biết nên đồng ý.

"Có cách nào để Thiên Thiên trường sinh bất lão, sống thọ ngang với thần tiên không?".

Khinh Duật Phàm cùng Nam Yên không giật mình bởi câu hỏi này, bởi vì biết sớm muộn gì anh cũng sẽ đến hỏi câu này. Mặc dù liệu được nhưng mà hấn vẫn không biết trả lời anh như thế nào nên lắc đầu.

Nam Yên thì suy nghĩ, dường như nhớ ra được điều gì đó liền "A" lên một cái, Khinh Thương Lăng lập tức phản khởi liền hỏi

"Mẹ, người nghĩ ra được điều gì sao?".

"Haha, ta thì không biết nhưng ta biết được có người có thể giúp đỡ con. Người có quyền lực nhất thiên cung".

Thiên đế!

Khinh Thương Lăng đương nhiên biết người này, nhưng ông ta vô cùng quái gở, ngoại trừ Vương Mẫu nương nương và Nam Yên ra thì ai ông ta cũng trêu ghẹo cho tới cùng.

"Mẹ, người là đang làm khó con, người biết rõ ông ta sẽ không chịu bỏ mặt dễ dàng để gặp con".

"Điều đó ta biết, vậy nên?".

Khinh Thương Lăng nắm chặt bàn tay trong ống tay áo rồi thả lỏng, thở một hơi dài sau đó đi tới bên cạnh Nam Yên ngồi xuống.

"Mẹ, người giúp con đi, con nợ mẹ một lần này".

Haha, Nam Yên chỉ chờ có câu này mà thôi, con trai nàng nàng hiểu rất rõ, nó kiêu ngạo, lạnh lùng không thua kém gì cha nó, muốn nó đáp ứng mình chuyện gì đó rất khó.

"Được, nhớ câu này của con, tiểu Lăng", nàng đóng vai mẹ hiền, đưa bàn tay ngọc ra vuốt đầu con trai khiến Khinh Thương Lăng vô cùng không hài lòng nhưng vì Thiên Thiên cái gì anh cũng có thể chịu đựng.

"Con chờ tin tốt của mẹ".

...

"Ông cậu, cậu ở đâu rồi?".

Nam Yên nhìn xung quanh, cũng chỉ có cung nữ hầu hạ mà không thấy bóng dáng của Thiên đế đâu cả, bèn chụp một người đi ngang hỏi, thì ra là ông ta

đang cười ngửa.

Nam Yên tới trường đua ngựa, quan viên quản lý khu này biết nàng tới liền hoan nghênh nàng, đây là nơi hồi còn nhỏ nàng hay tới nhất.

"Chiến Tuyết, cung khoẻ chứ, đã lâu không thấy cung".

Chiến Tuyết là con ngựa của nàng, tên cũng như người, có bộ lông màu trắng như tuyết như thiện chiến, kiêu ngạo không ai sánh bằng. Hồi đó Nam Yên phải mất sức rất nhiều mới thu phục được con ngựa này, bây giờ nó không chấp nhận ai được cười nó cả, kể cả Thiên đế.

Chiến Tuyết thấy chủ đến thì hí hí một tiếng sau đó liền ngoan ngoãn để nàng điều khiển. Nam Yên liền ngang bước lên con ngựa kiêu ngạo nhất trường đua, cười nó một cách nhanh chóng đuổi theo Thiên đế.

Xa xa đã thấy bóng dáng màu vàng, nàng liền biết đó là ông ta. Lập tức vỗ vỗ mông Chiến Tuyết để tăng tốc, quả nhiên con ngựa hiểu ý chủ nhân liền chạy vọt lên trên, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Thiên đế.

"Cậu à, đã lâu không gặp".

Dường như đã biết trước rằng Nam Yên sẽ đến gặp ông, nên ông thân nhiên chào lại nàng.

"Cháu lên đây có việc gì?".

Hai con ngựa vẫn chạy song song nhau, mặc dù Chiến Tuyết hiểu thắng muốn vượt qua nhưng Nam Yên không cho, ra lệnh cho nó giữ nguyên tốc độ.

"Con đoán người chắc hẳn đã biết, người tinh thông nhất trời đất này ngoài ngài ra còn ai nữa?".

"Đừng có mà nịnh nọt, nói đi, là chuyện gì?".

"Như cậu đoán đó, là chuyện của Phàm nhi".

"Là đến xin phương pháp cho vợ của nó?".

"Quả nhiên cậu đã biết còn giả vờ. Đúng vậy, ta biết chắc chắn rằng cậu có cách nên tốt nhất cậu hãy giao ra đây".

"Haha, con đang uy hiếp ta sao?".

"Vì con dâu tương lai, vì cháu nội yêu quý, ta không thể không làm vậy. Ai da ông cậu à, coi như là vì con cháu của người đi, ha?".

Bỗng nhiên Thiên đế dừng ngựa lại, làm cho Nam Yên không đoán được suýt thì mất thăng bằng mà té. Thiên đế để lại một câu cho nàng rồi biến mất

"Chỉ cần con bé mang giọt máu tiên".

Nam Yên nghe được câu trả lời vô cùng đơn giản thì cười ra mặt, nhanh chóng phi ngựa về để báo tin cho con trai yêu dấu của nàng biết. Nhưng nàng đâu biết rằng, trước khi nàng về đã xảy ra chuyện khiến Địa Phủ náo động.

...

Hai ngày trước, Thiên Thiên nháo nhào đòi lên Thiên Cung tham quan, Kinh Thương Lăng không chịu nhưng vì cô làm nũng quá nên cũng gật đầu đồng ý. Anh đâu biết rằng vì việc này mà dẫn đến hối hận sau này của anh.

Việc người phạm lên trời là không thể nên trước khi đi, Kinh Thương Lăng độ một chút tiên khí lên người cô, làm cho cô hưởng thụ cảm giác làm tiên nữ trong vòng ba mươi phút. Cũng bởi vì anh lo cô sẽ bị ảnh hưởng bởi linh khí trên thiên đình nên dùng tu vi của anh để bảo vệ cô.

"Oa thật kỳ diệu nha, anh xem, cả một cung đình to như thế này mà chỉ được nâng đỡ bằng những đám mây này thôi sao?"

"Lăng, anh xem kìa, cả một vườn hoa thật đẹp, oa nơi nào cũng đẹp cả...".

Suốt đường đi cô ríu rít không ngừng, vì làm ma cà rồng, cô quanh năm chỉ được tiếp xúc với bóng tối. Nay lên trời không những tiếp xúc với linh khí mà còn có nhiều chốn đẹp nữa.

"Đời này thế là mãn nguyện".

Kinh Thương Lăng cười cười đẩy khuôn mặt ngây ngô của cô, "Coi mặt em kìa, cứ như là con nít được đi sở thú không bằng".

"Xí, đáng ghét".

Kinh Thương Lăng tiếp tục đưa Thiên Thiên đi dạo, bỗng nhiên xuất hiện vài vị tiên, họ nhận ra anh, anh cũng nhận ra họ, là Thái Thượng Lão Quân và Thái Bạch Tinh Quân.

"Tiểu Lăng, hiếm khi gặp con, chơi với lão già này vài ván cờ đi".

"Nhưng mà...", Kinh Thương Lăng nhìn qua Thiên Thiên, anh không yên tâm khi để cô một mình.

Thiên Thiên biết ý liền xua tay, "Anh cứ qua đó đi, em ở vườn hoa này chơi một lát rồi về, không sao đâu".

Kinh Thương Lăng nghĩ ngợi để cho cô qua đó chơi một chút, anh qua đó đối phó với mấy người này rồi tìm cô sau cũng không sao, rồi anh gật đầu.

"Nhớ cẩn thận".

"Em biết rồi".

...

Thật ra cô cũng không có hứng thú với hoa lắm, chẳng qua nói như vậy để cho Kinh Thương Lăng yên tâm mà để cô một mình một chút. Bất ngờ giữa đường lại bị một làn váy xinh đẹp cản trở.

"Xin hỏi cô là ai?".

Người mặc bộ váy xinh đẹp kia đương nhiên cũng là một người xinh đẹp, dung mạo như hoa, nhưng không biết tại sao lại cản đường cô?

"Ta là Mỹ Linh tiên tử".

"À, thì ra là tiên nữ, xin chào, ta tên là Thiên Thiên".

"Ta biết", cô nàng kia cười nhếch mép.

"Ngại quá, cô làm sao mà biết tôi".

"Bạn gái của Thương Lăng, ta làm sao mà không biết được".

"Cô cũng biết anh ấy? Cô là bạn của anh ấy à?".

"Đương nhiên là ta biết, anh ấy là vị hôn phu của ta".

(Lời tác giả: ở chỗ này vì Thiên Thiên là người hiện đại nên xưng cô – tôi, còn Mỹ Linh tiên tử là người cổ đại nên xưng ngươi – ta).

Mỹ Linh tiên tử chờ xem phản ứng của Thiên Thiên như thế nào nhưng cô vẫn bình thường mà đáp lại

"Cô xem tôi là con nít ba tuổi chắc, ngưng ngay cái giọng kia đi".

"Ngươi! Được, có thể ngươi chưa tin bởi vì ta chưa công bố một điều, nếu như ta nói ra, trước sau gì chàng ấy cũng sẽ là phu quân của ta".

Thiên Thiên cũng rất muốn biết người diện này đang muốn nói cái gì nên bảo cô ta nói tiếp.

Mỹ Linh tiên tử đưa tay sờ bụng đã hơi lộ của nàng ta, sau đó nở nụ cười xấu xa, "Ta đã hoài thai con của chàng ấy, lẽ nào ngươi muốn chia cắt cha con chàng ấy sao?".

Đột nhiên Thiên Thiên cảm thấy trời đất đảo lộn, cô đứng không nổi nữa bèn vịn cây cột bên cạnh trừng mắt nhìn

"Cô nói cái gì?".

"Lẽ nào ngươi nghe không ra sao? Ngươi nghĩ lại đi, thời gian ngươi quen chàng ấy được bao lâu? Ba tháng? Trong khi đó ta đã hoài thai hơn sáu tháng, là vì chàng ấy giận ta nên mới xuống trần gian quen với ngươi mà thôi".

"Sáu tháng? Cô căn bản là nói láo, như thế nào sáu tháng lại nhỏ như thế!".

"Ngươi không biết sao, chúng ta là tiên, đương nhiên cái thai này cũng là tiên, ra đời sau cũng là chuyện bình thường, bây giờ chưa lộ bụng nhưng khoảng hai tháng nữa chắc sẽ to lên mà thôi".

Cô không tin, cô tuyệt đối không tin vào chuyện như thế này, cô phải hỏi cho ra lẽ, cô quay đầu định chạy về chỗ ban nãy để gặp anh, nhưng lúc quay đầu đã thấy anh đứng ngay ở sau lưng cô.

"Anh ở đây thì tốt lắm, mau giải thích đi, chuyện cô ta có thai với anh không phải là sự thật đi Lăng?".

Kinh Thương Lăng vẫn trầm ngâm không nói tiếng nào, sau đó đi tới bên cạnh Mỹ Linh tiên tử, khoát eo nàng ta rồi còn dùng cánh tay còn lại xoa bụng cô ta nữa, thấy những hành động này chẳng khác nào khoét vào trái tim Thiên Thiên, cô bất giác chảy nước mắt.

"Những lời nàng ấy nói đều là sự thật, ta xin lỗi vì đã giấu nàng lâu như vậy, ta cũng định sẽ nói với nàng, nhưng nếu nàng đã biết thì chúng ta hãy kết thúc ở đây đi Thiên Thiên".

Thiên Thiên nghe không nổi nữa, tai cô đã ù lên rồi, cô quay đầu chạy ra ngoài, bỏ lại cặp tình nhân kia.

Vừa chạy cô vừa khóc, rốt cuộc cô làm gì nên tội mà bị người ta lừa một cách trắng trợn như thế này, cô không cam tâm!

Chạy đến cổng trời thì cô không biết phải về như thế nào, vì Kinh Thương Lăng dùng mây dẫn cô lên, nhớ đến cái tên ghê tởm kia làm cô buồn nôn một trận.

Lính gác cổng thấy cô là người đi cùng với Kinh Thương Lăng sáng nay liền hỏi cô muốn về phải không, cô liền nói họ nhờ đưa cô về Địa phủ một chuyến vì cô cảm thấy không được khỏe trong người, họ liền đồng ý.

...

Kinh Thương Lăng sau khi đánh cờ xong liền đi tìm Thiên Thiên nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng của cô, bất chợt lo lắng dồn dập, thiên đình này rộng như thế, anh biết phải tìm cô ở chỗ nào đây.

Tìm cả ngày trời nhưng vẫn không thấy cô, Kinh Thương Lăng tức giận đá đổ bàn ghế trong điện, lính canh thấy thế liền hoảng sợ. Anh ra tới cổng trời định đi về tìm cô nhưng anh lính bên cạnh nhìn về mặt sốt ruột của anh liền nhớ tới Thiên Thiên nên bấm báo

"Ngài có phải tìm cô nương lên cùng ngài không?".

Nghe được tin tức của cô, anh liền xoay người nhìn anh lính kia

"Người biết nàng ấy ở đâu?".

"Đúng vậy, lúc nãy nhìn cô nương ấy sắc mặt không được tốt nên nhờ tại hạ đưa cô ấy về Địa Phủ rồi".

"Được, ta biết rồi, cảm ơn người".

Không chần chừ một giây, Kinh Thương Lăng liền biến trở về Địa phủ nhưng người thương nhớ của anh đã đi khỏi đây từ lâu rồi.

Kinh Thương Lăng khi trở về liền tìm khắp phòng của anh nhưng không thấy, lật tung địa phủ lên cũng không thấy, anh đập phá đồ lung tung khiến cho các quý sai sợ hãi liền chạy đi báo cho Diêm Vương.

Kinh Duật Phàm xuất hiện, nhìn cảnh tượng anh phá hoại cũng đen mặt không ít

"Tên phá gia chi tử này, ngươi đang làm trò gì?".

"Phụ thân, người có thấy Thiên Thiên của con không?".

"Vợ của ngươi liên quan gì đến ta, không biết giữ vợ thì đừng có mà trút giận lên phủ của ta".

"Người nói vậy là biết nàng ấy ở đâu đúng không, phụ thân, cầu xin người nói cho con biết đi".

Kinh Duật Phàm khẽ phát tay áo, một tách trà dâng đến tay của hắn, hắn chậm rãi làm Kinh Thương Lăng hận không thể đá đổ tách trà ấy.

"Ta chỉ biết tiểu Mạn đưa nàng ấy đi thôi, ngươi mau chóng dọn dẹp rồi muốn đi đâu thì đi".

Kinh Thương Lăng gật đầu rồi sai người đứng bên cạnh dọn dẹp, còn hắn thì đi tìm Kinh Thương Mạn đòi vợ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Thiên Thiên cảm thấy trời đất đảo lộn, mới ngày trước Kinh Thương Lăng còn muốn cưới cô, vậy mà bây giờ anh ta lại có con với người phụ nữ khác, mà cô ta lại rất xinh đẹp, đúng là bản chất của đàn ông!!

Cô vừa chạy vừa khóc đụng phải một người ngã xuống

"Á, chị dâu, chị sao thế này, em đỡ chị lên".

Khinh Thương Mạn đỡ Thiên Thiên đứng dậy, sau đó phui quần áo cho cô rồi mới đỡ cô ngồi xuống, đưa cho cô một tách trà nóng để an thần.

"Chị dâu, sao sắc mặt chị lại kém như vậy? Chị cảm thấy không khoẻ ở chỗ nào? Em đi mời đại phu ngay bây giờ".

Thiên Thiên thở dài nâng tách trà lên uống, cảm thấy đỡ choáng váng rồi mới trả lời

"Chị không sao, em ngồi xuống rồi chị nói chuyện đi".

"Lại khóc thành ra thế này, là ai có gan chọc chị, nói cho em nghe đi".

Nói tới đây, Thiên Thiên nhớ lại những lời của Mỹ Linh tiên tử kia nói một lần nữa, nước mắt liền chảy ra.

"Huhu, chính là tên khốn Khinh Thương Lăng! Anh ta dám đi ngoại tình và thậm chí còn có con với người khác".

"Cái gì?!!!!!!".

Giọng nói của Khinh Thương Mạn to đến nỗi mọi người trong Địa phủ liền ngừng tay quay về phía hai người nói chuyện.

Thiên Thiên lại khóc oanh liệt hơn, rõ ràng đây là lần đầu tiên cô khóc, vậy mà có thể khóc to, thật là sáng khoái. Nhưng Khinh Thương Mạn thì không thể bình tĩnh nổi, nàng nổi giận đùng đùng hỏi Thiên Thiên

"Chị nói rõ cho em nghe chuyện là như thế nào?".

Thiên Thiên vừa khóc vừa kể, trông rất tội nghiệp, làm cho người luôn luôn bình tĩnh nhất Địa phủ như Khinh Thương Mạn cũng không thể tha thứ nổi cho huynh trưởng của mình như vậy. Từ nhỏ đến lớn nàng luôn luôn kính nể huynh trưởng của mình, luôn luôn tin tưởng vậy mà huynh ấy lại có tật xấu không thể bỏ qua như thế này.

"Huhu, Tiểu Mạn, chị thật không thể tin nổi anh ấy là người như vậy, quả thật chị đã nhìn lầm người rồi. Bây giờ chị muốn về nhà, chị không muốn thấy mặt anh ta thêm một lần nào nữa, coi như nể tình chúng ta quen biết, em hãy giúp chị đi".

"Được, em giúp chị về nhà, đừng khóc nữa", nàng đau lòng khi thấy người con gái ấy rơi lệ vì tình yêu, vì kẻ bội bạc, mà người kia lại chính là huynh trưởng của nàng, nàng phải chịu trách nhiệm với Thiên Thiên.

...

Sau khi đưa Thiên Thiên trở về thế kỷ 21 xong xuôi, Khinh Thương Mạn trở về thì gặp phải một đám quỷ sai hốt hả chạy tới xung quanh nàng

"Học học, mệt quá, tiểu thư, chúng tôi tìm ngài cả ngày nay".

"Tìm ta, có việc gì?".

"Chính là đại thiếu gia, sau khi quay trở về không thấy Thiên Thiên tiểu thư đâu cả thì đập phá khắp nơi trong phủ, sau đó thì sai mọi người đi tìm ngài".

"À ra là vậy. Đi thôi, ta cũng muốn về tính sổ với người bội bạc kia".

Khinh Thương Lăng nóng ruột đi qua đi lại tìm Thiên Thiên, nghe quỷ sai báo lại là đã tìm thấy Khinh Thương Mạn liền lập tức chạy tới cửa hỏi thăm nàng

"Tiểu Mạn, muội đưa vợ của ta đi đâu?".

"Vợ của huynh? Không phải vợ của huynh đang mang thai huynh ở trên thiên cung kia kia".

Nói tới đây, Khinh Thương Lăng mừng rỡ hẳn ra

"Muội nói Thiên Thiên mang thai con của ta? Thật sao!!".

"Con nói Thiên Thiên mang thai của tiểu Lăng? Thật sao!!".

Gần như là đồng thanh, Nam Yên cùng Khinh Thương Lăng đều lên tiếng.

Khinh Thương Mạn hừ ra tiếng, "Không phải, chính là Mỹ Linh tiên tử".

Lần này, hai người cũng đồng thanh lên tiếng, "Cái gì?!!".

Nam Yên nổi giận đùng đùng đi tới đá cho Khinh Thương Lăng một cái rồi chỉ tay vào anh, mắng: "Tên oắt con kia, con lại dám có con rơi với người khác, có phải con chán sống rồi không hả?".

Khinh Duật Phàm kéo Nam Yên vào lòng, bàn tay xoa xoa lưng để nàng hả giận, "Không nên tức giận quá, nàng cần gì như vậy, ta sẽ giúp nàng đánh nó".

"Ôi tức chết ta mà, con dâu ngoan của ta nổi giận bỏ đi là phải, huhu".

Trong khi đó, Khinh Thương Lăng vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ, thì ra là như vậy, lợi dụng thời gian anh đi bồi mấy ván cờ với người khác thì hai anh em kia lại hợp tác lừa Thiên Thiên của anh, làm cô hiểu lầm và chạy mất.

Khinh Thương Lăng tức giận, khuôn mặt vô cùng lạnh, nhưng giờ không phải là lúc tìm hai người họ tính sổ, vậy nên đá con giận này qua cho Nam Yên.

"Mẹ, con biết là ai bày ra chuyện này rồi, là hai anh em Mỹ Linh tiên tử, một người thì bịa đặt, và một người thì đóng giả con phụ hoạ theo, vậy nên mới thành ra như vậy".

"Ta đã sớm lường mất hai người đó, hoá ra là vậy. Con trai con yên tâm, ta không trả được thù này không phải là ta. Phàm, chàng mau đi theo ta tính sổ với hai người kia".

"Được".

"À còn nữa, tiểu Mạn, rốt cuộc con đưa chị dâu con đi đâu?".

Khinh Thương Mạn nghe mà áy náy này giờ, thì ra là gian kế, lúc đó nàng không chịu đi tìm hiểu, chỉ vì quá thương tâm cho Thiên Thiên nên nàng đưa đi luôn.

"Huhu, vì chị ấy khóc quá đáng thương nên con mềm lòng dẫn chị ấy về thế kỷ 21 rồi".

Khinh Thương Lăng thở dài, thì ra là về nhà, anh không nghĩ tới điều này. Anh lại gần xoa đầu Khinh Thương Mạn và nói: "Không sao, cảm ơn tiểu Mạn, vì đã chăm sóc tốt cho Thiên Thiên".

"Huynh trưởng, huhu, nhất định phải mang được chị ấy về đây nhé".

"Ừ, nhất định".

Khinh Thương Lăng định đi thì Nam Yên cản lại

"Chờ đã tiểu Phàm, ta đã hỏi phương pháp cho con, ông cậu chỉ nói là chỉ cần con bé mang giọt máu tiên, nhưng ta không hiểu".

"Được rồi mẹ, cảm ơn mẹ".

Hừm, mang giọt máu tiên chứ gì, Thiên Thiên chắc cũng phải mang mấy lít máu của anh ấy chứ, cô đã hút không ít máu của anh rồi. Nhưng chuyện này cũng rất kỳ lạ, nếu như vậy chẳng phải cô từ lâu đã biến thành tiên rồi? Ít nhất cũng phải bán tiên mới đúng chứ?!

Thôi thôi, cứ lo tìm cô trước đi rồi tính tiếp, nhưng anh cảm thấy lần này cứ lòng cứ nôn nao làm sao ấy, cứ như là sắp sửa có việc gì đó không tốt.

...

Tại nhà của ba mẹ của Thiên Thiên.

Khinh Thương Lăng đột nhiên xuất hiện giữa phòng khách làm người bình tĩnh mấy trăm năm nay như Harry cũng xém phun cả nước trà đang uống.

Sau khi ho sặc sụa, ông mới háng giọng nói: "Cậu tới đây làm gì?"

Khinh Thương Lăng cũng trả lời ông: "Chào bác, tôi tới tìm Thiên Thiên".

Harry vừa nói vừa cười: "Muốn tìm nó thì về trường của nó tìm, chứ sao lại ở chỗ này của tôi mà tìm?".

"Bác không cần phải giả vờ, tôi đã tìm hết rồi nhưng không thấy tung tích của cô ấy, vậy thì chỉ có ở chỗ này mà thôi".

"Được, cậu cứ tự nhiên", Harry giờ tay ra phía cửa phòng, mời.

Harry cười thầm trong lòng, nếu như mà ông đã muốn giấu người thì có mười thần tiên như cậu ta đi chẳng nữa cũng chẳng thể nào kiếm được người.

Quả nhiên đã tìm khắp nhà nhưng Khinh Thương Lăng không thể nào tìm thấy Thiên Thiên. Anh bực mình đá xuống cái ghế bên cạnh, lập tức nó vỡ tan tành.

Harry lại tiếp tục chế giễu: "Thế nào, đã có đáp án cậu muốn chưa?".

Khinh Thương Lăng biết chẳng thể nào tức giận được với ông ta nên đành cắn răng nói: "Bác nói đi, như thế nào mới chịu để cho tôi gặp Thiên Thiên?".

"Cậu còn dám nói câu đó? Không ngại lật bài ngửa với cậu, chính là ta đã đưa con bé đi, nhưng cậu chẳng thể nào tìm thấy được đâu, hừ, dám tổn thương con bé à, từ nhỏ tới lớn tuy rằng ta luôn luôn nghiêm mặt với nó nhưng chưa bao giờ để cho nó khóc cả, vậy mà cậu lại dám!!!"

"Đó chỉ là hiểu lầm, có người gài bẫy tôi, bây giờ hãy cho tôi gặp Thiên Thiên, tôi sẽ giải thích từ từ với cô ấy".

"Hahaha, cậu nghĩ hay lắm, nhưng con bé đã đi từ lâu rồi, cậu vĩnh viễn không thể nào gặp lại nó được đâu. Mời về, không tiễn".

"Phịch" một tiếng, Harry quay đầu lại, đã trông thấy Kinh Thương Lăng quỳ xuống cầu xin ông: "Cầu xin bác, tôi không thể nào sống thiếu Thiên Thiên được".

"Nếu cậu đã muốn quỳ thì tôi không ngăn cản, cứ tự nhiên nhé".

Nói xong, ông cất bước vào phòng, nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ về chuyện này, nếu như đúng như lời con gái ông nói, thì cậu ta là một tên ngoại tình, nhưng lại tới đây nói là hiểu lầm, còn quỳ xuống nữa. Phải nói tôn nghiêm của đàn ông rất cao, mà cậu ta lại là một thần tiên, đương nhiên tôn nghiêm rất cao quý, vậy mà có thể quỳ xuống cầu xin ông như vậy, haiz, cứ xem duyên số của hai đứa như thế nào đi, người làm cha như ông đã giúp con tận tình rồi.

Kinh Thương Lăng thấy Harry không hề quan tâm tới việc anh đang quỳ, tuy rằng có thể đứng lên tiếp tục tìm vợ nhưng trời đất mệnh mông, anh biết đi đâu tìm cô, chỉ có thể ôm cây đợi thỏ. Anh gấp gáp đến nỗi quên rằng bản thân là thần tiên, có thể lên trời nhờ sự giúp đỡ của vị tiên đang giữ gương thần có thể chỉ ra chỗ đang ở của người phạm trần.

Ngày hôm sau, Rose ngáp ngắn ngáp dài đi ra khỏi phòng ngủ, chợt thấy bóng dáng đang quỳ của ai đó mà tỉnh cả ngủ, vội chạy vào lôi ông chồng đang ngủ như heo kia dậy: "Harry, dậy mau, nó vẫn còn quỳ kia kia".

Harry đương nhiên cau với bà xã, nắm lấy tay bà ngã xuống giường, rồi vòng tay chân giữ lấy bà không cho bà nhiều.

"Quỳ lười, mau dậy đi!!".

"Anh biết là nó còn quỳ, nên em không cần khẩn trương như vậy, con bé mới chỉ đi có ba tháng thôi, anh còn muốn nó quỳ gấp đôi ấy, hừ".

Nói tới ba tháng, thì ông lại càng hận Kinh Thương Lăng lâu như vậy mới tìm tới cửa. Thực ra cũng không thể trách anh, vì dịch chuyển thời không thì thời gian cũng trôi đi, tới khi Kinh Thương Lăng tới được đây thì Thiên Thiên đã bỏ đi được ba tháng.

Duy trì được ba ngày, rốt cuộc Kinh Thương Lăng cũng nóng nảy, vứt một cái liễn biến mất. Rose và Harry còn tưởng anh bỏ cuộc, còn định mắng mỏ anh thì phát hiện không phải anh bỏ cuộc, mà là đổi địa điểm mà thôi. Phòng ngủ của Thiên Thiên.

...

Vào một buổi tối của ngày thứ 5 kể từ khi Kinh Thương Lăng ở đây, Nam Yên xuất hiện, bên tay nàng còn xách theo một cái gương bự. Nàng thấy con trai không chút khí phách đang quỳ trên giường của vợ nó, xúc động muốn đập quách cái gương vào cái đầu ngu ngốc của nó.

"Uy, tiểu Lăng? Tiểu Lăng?".

Cái thằng này..., nó lại dám chơi trò hồn lìa khỏi xác!!! Cũng đủ xảo quyệt, người ngoài nhìn vào tưởng rằng nó si tình quỳ, ai có ngờ là như vậy!

Nam Yên nổi giận lấy cái gương choảng vào đầu của Kinh Thương Lăng thật, thân xác thấy đau, Kinh Thương Lăng tưởng rằng Thiên Thiên trở về, liền mừng rỡ nhập hồn lại, nhưng khuôn miệng liên méo xuống: "Sao mẹ lại tới đây?".

"Làm sao, ta không được phép tới đây à? Con cũng giỏi thật đấy, cơ thể thì ở đây ôm cây đợi thỏ, ngoài ra còn có công dụng gọi lên cảm động, còn hồn thì bay đi đâu hả?"

"Không thể trách con, quỳ ba ngày nhưng ba mẹ vợ đều không nói nửa câu nơi ở của cô ấy, đành phải chui vào phòng làm phép. Mẹ còn chưa nói mẹ tới đây làm gì? Lúc này mẹ lấy cái gì đánh con thế?".

"Thằng trời đánh này, là gương thần đấy... Á, là gương thần!!!!".

Nàng nhanh chóng kiểm tra coi gương có bị bể không, rất tiếc là bể mất một nửa, chỉ còn một nửa để xem. Kinh Thương Lăng mặt đen thui nhìn người mẹ tốt của mình, có ai như bà không, lấy một thứ quan trọng trong tình huống này đi đánh đầu của anh để nó bé!!

"Hà hà, không sao, cứ coi trước đi, về phủ ta trộm vài thứ tốt của Phạm đưa cho tên kia sửa lại chiếc gương".

Càng nói mặt của tên kia càng đen, nhưng vì tin tức của vợ mà cũng gật đầu.

Gương nhanh chóng hiện lên cảnh tượng đầy thơ mộng, cả một rừng hoa Lavender tím cả một vùng, đứng giữa là một thân hình thon thả của một cô gái, là Thiên Thiên!

Cô đội một chiếc nón mũ vành màu trắng, đi giữa rừng hoa, càng tôn thêm thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô, có điều hình như cô tăng cân rồi, coi như

cô sống không tệ khi không có anh. Điều này càng làm anh bức hơn, cô rời khỏi anh, lại có tâm tình tốt đi Pháp du lịch thưởng hoa thế kia, đợi anh tóm được cô coi cô chạy đằng nào.

"Con đi tìm cô ấy", nói rồi định biến mất dịch chuyển không gian.

"Không được dùng phép thuật dịch chuyển không gian, con nên nhớ con đang là sứ giả trông coi trần gian, không được để thêm bất kỳ ai biết tới phép thuật, như vậy sẽ trái phép trời. Với lại con ở đây mấy ngày, lại hồn lìa khỏi xác mấy ngày, sớm đã hao tổn nguyên khí".

"Nhưng mà, thôi được rồi", anh nghe thấy mẹ anh nói rất đúng, nên rút điện thoại ra gọi vào số công ty, bên kia lập tức có người nghe máy

"Alo, tổng giám đốc có gì cần dặn?".

"Đặt vé máy bay sang Pháp ngay bây giờ cho tôi".

"Vâng, được ạ".

Hiệu suất làm việc của trợ lý tổng giám đốc vô cùng nhanh, năm phút sau liền gọi lại cho anh

"Thưa tổng giám đốc, chuyến bay tới Pháp sẽ cất cánh trong vòng một tiếng nữa, anh hãy mau chóng ra sân bay để làm thủ tục".

"Được, tôi biết, vất vả cho anh rồi".

"Vâng".

Hai mẹ con vốn không nhìn được một nửa hình ảnh sau bức gương bị vỡ, đó là tay Thiên Thiên cầm hành lý.

Ở bên kia nước Pháp, tại cánh đồng hoa Lavender thơm ngát, một cô gái tay cầm hành lý đang thưởng thức vẻ đẹp mộng mơ của cánh đồng hoa. Thiên Thiên đang chuẩn bị bay về nhà, không biết có phải vì mang thai hay không mà cô cảm thấy rất rạo rực, không hút máu của người nào đó thì không nhận được. Thời gian đầu còn đỡ, cô còn cầm cự được, nhưng bây giờ chịu không được, cô đành phải về xin ba mẹ giúp cô, chắc chắn có cách... Cùng lắm thì đi hút trộm máu của anh là được rồi.

Nếu mà Khinh Thương Lãng anh biết được ý định này của cô, không chừng còn rung đùi chờ cô chui vào lưới của anh, cô nhóc của anh giận anh lâu quá rồi.

Ở trên bầu trời, một chiếc máy bay vừa bay khỏi nước Pháp thì một chiếc máy bay khác lại bay vào sân bay Pháp...

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Ti Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tại sân bay, Thiên Thiên mệt mỏi đeo kính râm, tay cầm hành lý đẩy ra tới cổng chờ, nơi đó đã có sẵn quần gia đứng đón cô.

"Chào mừng tiểu thư đã quay lại".

"Ừ, mọi chuyện đều ổn chứ?".

Quần gia ngập ngừng một chút rồi bẩm báo: "Vâng, tất cả đều ổn". Ông quyết định giấu nhẹm đi chuyện Khinh Thương Lãng đã tới đây chờ tiểu thư, nhưng mà rốt cuộc người kia cũng đi rồi nên không cần thiết phải bẩm báo, đây là mệnh lệnh của ngài Bá tước.

Ngồi trên chiếc xe quay trở về toà biệt thự, đầu óc Thiên Thiên đang suy nghĩ tìm cách làm sao để có thể tìm được nguồn máu giống y như người kia đây, thực sự cô không muốn gặp con người kia tý nào. Nhưng tận đáy lòng lại đang gào thét rất, rất nhớ anh...

Mặc dù trong thời gian ở đất Pháp, cô đã suy nghĩ về chuyện ngày hôm đó. Cô tin tưởng anh có nhân cách không chê vào đâu được, nhưng lại có thể có chuyện này xảy ra. Đúng là lúc đó cô không hề suy nghĩ gì cả mà bỏ chạy, thậm chí cắt đứt toàn bộ liên lạc, chỉ vì cô sợ anh sẽ lại xuất hiện, và khẳng định thêm một lần nữa tất cả mọi chuyện đều là sự thật, như vậy cô sẽ như thế nào đây, con cô sẽ như thế nào đây...

Đang mãi mê suy nghĩ thì cô đã thấy người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp đứng trước đón cô rồi, cô mở cửa, bỗng chốc bật khóc rồi nhào về phía bà: "Mami, huhu".

Rose cũng rung rung nước mắt vuốt mái tóc của con gái: "Angel, thật khổ cho con".

Một cảnh khóc lóc thê thảm này bị cắt đứt bởi một tiếng ho khan của người đằng sau: "E hèm, hai mẹ con bà đã khóc đủ chưa, còn không mau vào nhà

đi, hừ, không ra thể thống gì nữa rồi”.

Rose chu môi lèm bèm với ông vài câu, làm cho Thiên Thiên đang khóc cũng phải bật cười, nắm tay bà vào nhà.

“Angel, sao con lại trở về đây, không phải con nói muốn đi du lịch thế giới tới năm sau mới về mà?”.

Thiên Thiên cầm ly trà hồng đào trong tay, ngược về mặt xanh xao của mình lên nói: “Con cũng không muốn về sớm như vậy, chẳng qua, chẳng qua con không biết làm cách nào để kiểm soát cơn khát máu của mình, đã thử mọi cách rồi nhưng đều vô dụng”. Nói rồi lại gờ cánh tay nhỏ xíu của mình ra: “Mami nhìn xem, người con gầy như vậy nè, huhu”.

Rose đau xót cầm cánh tay con gái lên, nựng khuôn mặt xanh xao của cô: “Sao có thể như thế này, lẽ nào phải dùng máu của tiểu tử kia mới có thể cứu con sao?”.

Thiên Thiên lắc đầu tỏ vẻ không biết. Người im lặng này giờ là Harry cũng lên tiếng: “Angel, con mang thai phải không?”.

Cô tái mặt, cúi gằm mặt xuống, không có ý kiến gì, nhưng thái độ đó đã nói lên câu nói của Harry đã chính xác. Rose cũng bất ngờ khi nghe tin này, bà ngẫm nghĩ lại rồi cũng gật đầu theo ông, đúng là khi mang thai làm cho người mẹ khát máu gấp đôi bình thường. Xưa kia cũng vì mang thai Angel làm cho bà hút bao nhiêu máu cũng cảm thấy không đủ.

“Trời ạ, làm sao đây, nếu không hút được máu, con quý nhỏ trong bụng con sẽ hút đi toàn bộ chất dinh dưỡng của con đấy Angel”.

Thiên Thiên bắt giác xoa bụng, như vậy cũng không sao, có thể bảo vệ được kết tinh tình yêu của cô và anh, cô sẽ bắt chấp bảo vệ nó.

“Nhanh lên, lên trên phòng coi thử tiểu tử kia đã đi chưa?”, Harry cũng nóng ruột theo bà, con gái rượu của ông bây giờ đã mang thai, mặc dù không thích Khinh Thương Lăng nhưng vì con gái, ông sẽ nhịn.

Quản gia vàng dạ liền lập tức chạy lên, một lúc sau lại chạy xuống, thờ hỏn hển nói: “Thưa ngài, cậu ấy đã đi rồi”.

“Đáng chết, không ngờ tiểu tử kia chạy ngay vào lúc này”.

Thiên Thiên chóng mặt mà vẫn chưa hiểu tình hình gì cả, vội kéo áo Rose làm nũng với bà hỏi: “Mami, chuyện gì thế ạ? Mọi người tìm ai thế?”

Rose cũng tức nảy giờ: “Còn ai ngoài tiểu tử Khinh Thương Lăng kia. Sau khi con tới Pháp được ba tháng, nó mới tới đây tìm con, đuổi không đi còn vào phòng ngủ của con mà chờ. Bây giờ thì hay rồi, chúng ta tìm nó lại không thấy đâu, hừ”.

“Anh ấy tìm con ư?”, một nỗi vui sướng dâng lên trong lòng cô, “Anh ấy đã nói gì vậy mami?”.

Thấy con gái rút cuộc cũng nở nụ cười đầu tiên trong vòng ba tháng này, bà nhẹ nhàng vỗ tay cô mà nói: “Nó nói tất cả chỉ là hiểu lầm, nó bảo tới đây để tìm con mà giải thích, còn vì sao tới tận ba tháng mới chậm chạp tới, là vì cái gì mà dịch chuyển không gian rồi thời gian bị chênh lệch”.

“Thật sao, thật sao, con không có mơ chứ?”.

“Ừ, là thật, con không mơ”.

Là sự thật. Anh không có lừa cô, anh thật sự không có lừa cô, anh chỉ được phép có con với mình cô thôi, hừ, đâu ra tới lượt cái bà cô kia chứ. Trong lòng thầm quyết định, vội nắm chặt tay mami mà nói: “Mami, con phải trở về Trung Quốc, có thể anh ấy sẽ quay lại đó”.

Rose đương nhiên là mong tìm thấy tiểu tử kia càng sớm càng tốt, vội vàng gật đầu với cô rồi cho người đặt vé máy bay sớm nhất có thể.

Harry này giờ cũng trầm ngâm nghe hai mẹ con nói chuyện, sau đó ông đứng lên, vòng ra đằng sau con gái mà xoa tóc cô: “Angel, hãy hạnh phúc nhé con”.

Thiên Thiên rung rung nước mắt, ông chưa bao giờ biểu hiện với cô như vậy cả. Vội vàng gật đầu.

“Nhớ khi gặp nó phải tát cho nó một cái”.

Cô ngây người, sao lại kêu con đi tát anh ấy chứ “Bởi vì dám cướp con gái rượu của ta, hừ”.

Trở lại căn phòng của anh, cô như tìm được hơi ấm của anh. Thiên Thiên mở ngăn tủ, có rất nhiều áo sơ mi của anh, cô tùy tiện chọn một cái rồi thay. Lăn lộn trên giường lâu một hồi liền cảm thấy mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Bên kia, Khinh Thương Lăng đủ sức trăn tìm Thiên Thiên khắp đất Pháp nhưng vẫn không tìm thấy, cũng may nhờ có vài người địa phương có ấn tượng với cô gái phương Đông xinh đẹp này nên nói với anh rằng có thể cô ấy ra nước ngoài rồi, vì họ nhìn thấy hành lý cô kéo theo. Vậy là anh lập tức tra dò hôm đó có chuyến bay mà cô ngồi không, kết quả đúng là cô đã về nước Anh. Nhận được tin tức cô về đó, anh liền thờ phào. Lần này anh nhất định phải cưới cô về, nghĩ như vậy liền lập tức tìm chiếc nhẫn cầu hôn, nhưng lục tới lục lui cũng không thấy, Khinh Thương Lăng vô đầu bứt tóc, liền nghĩ ra có thể lần đó đã bỏ quên khi trở về căn hộ ở Trung Quốc tìm cô. Anh liên lạc với sân bay vé máy bay đi Trung Quốc nhanh nhất.

Xuống sân bay, có trợ lý đã chờ sẵn, anh lập tức lên xe, tự mình lái xe với tốc độ cao, rốt cuộc cũng tới nơi.

Thiên Thiên bị khát máu mà tỉnh lại, mũi của cô hiện giờ thính hơn bất cứ lúc nào, cô cảm nhận được có hương thơm nồng của mùi máu thượng hạng, bắt tri bất giác xuống giường mở cửa ra.

Khinh Thương Lăng đang tìm mọi góc ngách của phòng khách nhưng vẫn không thấy, bỗng nhiên bị tập kích ở phía sau làm anh không ngờ tới, là con mèo nhỏ của anh.

Thiên Thiên chờ không nổi nữa, liền giơ răng nhọn cắn “phập” một cái ngay cổ của anh, máu tươi tràn ra, cô không cho phép phạm bất cứ giọt nào nên đều liếm hết. Anh nghĩ rằng cô trừng phạt anh nên ôm cô lên, đẩy cửa phòng ngủ ra và nằm xuống, mặc cho cô nằm trên muốn hút thể nào liền thể đó.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Thiên Thiên mới thở hổn hển sau tai, Khinh Thương Lăng liền đảo thế, chuyển thành chủ động, đè cô xuống. Thiên Thiên bị anh nhìn đến mức vừa giận vừa ngượng, nên quay đầu sang một bên không nhìn nữa. Khinh Thương Lăng đưa tay qua kéo cằm của cô, sau đó cánh môi ẩm áp in lên gò má mềm mại, những nụ hôn nhỏ vun như những hạt mưa, theo thứ tự từ mặt, hai mắt, mũi rồi dần di chuyển xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Có nhớ anh không, bảo bối? Còn anh thì nhớ em muốn điên lên đây. Hừ, thật là một cô nàng hư hỏng, ngay cả giải thích cũng không nghe”.

Chiếc lưỡi lướt nhẹ trên cánh môi rồi thuận lợi xâm nhập vào bên trong. Lưỡi hai người quấn quýt đưa đẩy lẫn nhau trong khoang miệng của cô, Thiên Thiên bị Khinh Thương Lăng hôn đến choáng váng, hô hấp dồn dập. Ngực của cô cũng vì vậy mà không ngừng lên xuống. Tất nhiên anh sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, vừa hôn vừa sờ đến ngực cô. Nhìn cô mặc áo sơ mi của anh mà anh cảm thấy nóng cả người lên, không nói hai lời liền lột bỏ chiếc áo đặt tiền ra khỏi người cô, lộ ra những đường cong hoàn mỹ. Anh cũng mau chóng trút đi quần áo của mình, người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, không nên làm lúc này thì đợi lúc nào nữa? Huống hồ anh sắp nghẹn chết rồi đây.

Trong nháy mắt thấy anh không mảnh vải che thân, Thiên Thiên chống tay trên giường, thân thể mỹ miều nghiêng qua một bên càng làm ai đó phát hỏa. Liếc nhìn “tiểu Khinh Thương Lăng” đang khùng bố mình, Thiên Thiên liền cười

“Hahahaha”.

“Sao lại cười hả bảo bối?”.

“Hôm nay anh không thể đụng vào em được đâu”.

“...”, bàn tay sắp sửa với tới bộ ngực hoàn mỹ kia liền dừng lại.

“Sẽ dọa con của em mất”.

“...”, lần này thì triệt để đứng hình.

“Cũng là con của anh”.

“Cái gì?!!!”.

Tin tức này quá lớn, làm cho anh cả ong ong cả đầu, miễn cưỡng tiếp thu được, sau đó thì mừng rỡ, nhanh chóng ôm cô vào lòng, thật muốn hung hăng yêu cô một lần, nhưng mà... Anh liếc xuống vật nam tính của mình liền thờ dài

“Bảo bối, giúp anh đi”, nói rồi đưa tay cô xuống nơi đó.

Thiên Thiên trừng mắt nhìn anh, đập anh một phát xuống giường, chỉ vào phòng tắm: “Là ai gây họa hả, hại bổn cô nương chạy khắp nơi, tất cả là do họa đào hoa của anh. Còn không mau tự dập hoá đi”.

Phụ nữ có thai là lớn nhất, Khinh Thương Lăng ảo não tự an ủi mình trong phòng tắm, đúng là tự hại mình. Còn Thiên Thiên thì ôm bụng cười ha hả trong phòng ngủ, thầm nghĩ rốt cuộc hạnh phúc lại trở về với cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Trong lúc Khinh Thương Lăng đang tự an ủi mình trong nhà tắm thì cô đang gọi điện cho Rose

“Alo, mami mami, con đã đoán trúng rồi, anh ấy đã quay về căn hộ này, haha, dạ vâng con nhất định sẽ xử lý anh ấy”.

Rose thở dài nhẹ nhàng, rồi cuộc cũng cứu được mạng con gái nhỏ, “Nhớ phải tự chăm sóc mình nghe không, bây giờ còn có cháu của mami đó, mà con phải bắt nó làm đám cưới ngay, để như thế này mà được à?”.

“... Nhưng mà anh ấy vẫn chưa có cầu hôn con, hừ, không cầu hôn thì không cưới đâu, cùng lắm con ôm cháu của mami về nhà mình”.

“Con bé này thật là, được rồi, mami chiều con, Angel, nhớ chăm sóc mình cẩn thận đó”.

“Vâng, bye bye mami, chụt chụt”.

Khinh Thương Lãng từ phía sau ôm chầm lấy cô: “Nghĩ gì đó, bảo bố”.

“Mami kêu em bắt anh phải làm đám cưới”.

Anh mừng còn không kịp ấy, “Được, ngày mai tổ chức luôn cũng được”.

“Không được”.

“Vì sao?”.

“Anh còn chưa cầu hôn em đâu, hừ”.

“...”.

Thiên Thiên nổi giận đá anh ra khỏi phòng, cô dọa nếu Khinh Thương Lãng dám vào cô sẽ lập tức xách vali đi tiếp.

Khinh Thương Lãng nào dám chạy vào, chỉ sợ cô nói là làm thiệt. Anh vò đầu bứt tóc đi vào thư phòng suy nghĩ, rồi lại vò đầu. Khổ sở tìm cô bấy lâu, nay ở ngay trước mắt mà không được ôm cơ thể mềm mại ấy. Phải tìm chiếc nhẫn ấy, đúng, tìm nó!!!

Thế là nguyên một đêm, một người thì ngủ ngon vô cùng, còn một người thì tìm kiếm cả đêm, rồi cuộc cũng tìm được hộp nhẫn làm bằng vỏ trai tuyệt đẹp.

Thiên Thiên mở cửa phòng ngủ ra, vừa đi vừa ngáp đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra nhìn, cô chọn mấy cây xúc xích cùng hai trái trứng ra, làm hai đĩa đồ ăn sáng đơn giản. Đang lúc cô chiên xúc xích thì ai đó đã ôm eo cô từ đằng sau, làm cô giật mình xem quãng cả cây dừa trong tay.

“Đồ hư đồn, làm em giật hết cả mình”, cô đánh hai cánh tay đang vòng ôm eo mình.

“Ai hư đồn hả, em nhốt anh cả ngoài mới hư đó”.

“Còn không phải anh sao, đồ lừa đảo”.

“Ai lừa đảo chứ? Anh lừa em cái gì?”.

“Lừa em có thai trước rồi không chịu cầu hôn”.

Đoạn hội thoại này làm Khinh Thương Lãng nhớ lại khi còn trong bụng, anh có nói với Khinh Duật Phàm rằng: “Cha làm cho mẫu thân có tội con trước rồi mới cưới à?”.

Nghĩ tới đây, anh bật cười, sau đó rút hộp nhẫn từ trong túi ra trước mặt cô. Thiên Thiên rất bình tĩnh đặt đôi đũa xuống, tắt bếp, sau đó tiếp nhận hộp nhẫn mở ra, ở trong đó là một chiếc nhẫn có một viên đá màu đỏ rất đẹp, nhìn vào liền bị hút vào màu đỏ ấy.

“Đẹp quá”, cô dường như đã bị cuốn vào chiếc nhẫn ấy, “Chiếc nhẫn này có ma thuật à, làm em không thể rời mắt khỏi nó”.

Khinh Thương Lãng cười, lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô, màu đỏ ấy nổi bật trên làn da trắng ngần của Thiên Thiên càng tăng thêm vẻ mị của nó.

“Đúng vậy, nó làm từ hoa bi ngạn, anh đã dung luyện nó từ khi gặp em. Em đeo rất đẹp, Thiên Thiên”.

“Đúng là rất đẹp”, cô say sưa ngắm chiếc nhẫn trên ngón tay của mình.

“Vậy em có đồng ý lấy anh không?”.

Thiên Thiên liếc xéo anh, “Hoa của em đâu, cầu hôn mà không có hoa, không có nến, không có bữa tiệc lãng mạn, chỉ có nhẫn và trong nhà bếp ư!!!!”.

“Anh là thần tiên chứ không phải con người. Vậy em có đồng ý lấy anh không?”.

“... Được rồi, niệm tình anh làm chiếc nhẫn này từ khi mới quen em, em ĐỒNG Ý”.

Khinh Thương Lãng sung sướng quay cô lại, sau đó áp môi lên đôi môi mà cả tối anh thèm muốn, môi lưỡi giao nhau, anh hút hết tất cả vị ngọt của cô,

dẫn dắt cô đi về phía phòng ngủ, nhưng Thiên Thiên vẫn còn lý trí, đánh anh một cái rồi phui mông bỏ đi.

“Đồ háo sắc, trong đầu anh chỉ nghĩ nhiều đó à, còn cục cưng của chúng ta nữa, anh bị cấm dục kể từ nay”.

“...”, anh có thể ghét bỏ cục cưng ngay từ bây giờ được không?

“À, ngày mai em sẽ trở lại trường, nhân tiện sẽ ở ký túc xá một tuần. Sắp tới anh tự lo đi nhé, ông xã”.

Được rồi, người có thai là lớn nhất, anh nhường cô.

“Nhớ cẩn thận đấy, bà xã”.

...

Sáng hôm sau, Thiên Thiên được anh chở tới ký túc xá, còn được xách vali lên cầu thang, cô chỉ việc ngắm chiếc nhẫn nhảy nhót lên lầu. Anh đưa tay xoa đầu cô, sau đó thì đi xuống lầu, cô cảm thấy anh thật đáng thương, nhưng mà phải trừng phạt anh, ai bảo anh làm cho cô đau lòng chứ.

Thiên Thiên mở cửa ra và hô to: “Các tình yêu, tớ đã quay về rồi!!”.

“...”, trong phòng không có ai cả

Hôm nay có tiết học của ông chồng của cô, sao cô có thể quên chứ, thật là. Cô vội vàng lôi điện thoại ra nhắn tin: “Ông xã, bà xã cảm thấy rất mệt, có lẽ cục cưng lại quấy rồi, hôm nay đừng đi làm nhé”.

Người đang chuẩn bị giờ sổ điểm danh thì nhận được tin nhắn, khoé miệng nở nụ cười, sau đó gấp sổ lại, “Nào, hôm nay chúng ta vào bài học nhé”.

Cả lớp thở ra một hơi dài. Cả mấy tháng nay, thầy trò Thiên Thiên chơi trò mất tích, người thì về nhà, người thì đi đâu đó để cho thầy giáo bụng bự hỏi đầu dạy thay thật khó chịu. Hôm nay thầy giáo đẹp trai đã quay lại rồi!

Hàn Tiên, Thi Dương cùng Trần Tư Kỳ sau khi kết thúc giờ học thì phi thẳng lên bục giảng chặn đường anh

“Thầy, cho tụi em hỏi, Thiên Thiên như thế nào rồi ạ?”.

Quả nhiên là bạn bè tốt của cô, thấy anh đi dạy mà chưa thấy cô đi học liền hỏi cho ra tung tích.

“Buổi sáng tôi đã chở cô ấy tới ký túc xá rồi, có lẽ giờ này còn đang ngủ, các bạn mau quay về đi”.

“Thật sao ạ, vâng tụi em cảm ơn thầy”.

Rầm!! “Con nhỏ kia, mau lăn ra đây”.

Thiên Thiên đang thu dọn đồ, ló khuôn mặt xinh xắn ra nhìn ba người bạn của mình đã lâu không gặp, vội vàng chạy ra ôm chầm lấy cả ba.

“Tớ rất nhớ các cậu”.

“Hừ, con nhỏ này, nói đi là đi, không hề gọi cho tụi tớ, phải phạt”.

“Được, tớ nhận phạt, muốn ăn cái gì, tớ mua cho các cậu”.

Ba người nhìn nhau cười và gật đầu, “Đi ăn lẩu”.

Cả phòng dắt nhau đi ăn quán lẩu đất nhất thành phố, Hàn Tiên cười hề hề nhìn Thiên Thiên: “Quán này được không?”.

Thiên Thiên giơ thẻ vàng mà Kinh Thương Lăng đưa cho cô lắc lắc: “Có cái này, các cậu cứ ăn thoải mái”.

“Chà, thẻ vàng cơ đấy, anh ấy chiều chuộng cậu quá cơ”.

“Hihi, còn phải nói à, mau đi vào thôi”.

Bốn người gọi một nồi lẩu lớn, và thêm năm sáu món phụ nữa. Sau khi phục vụ bưng ra thì đẩy cả bàn. Trong nhà hàng có nhiều ánh mắt quái lạ đưa về phía bàn này, vì họ không thể tưởng tượng nổi những cô gái trông mảnh mai như thế mà có thể ăn toàn bộ chỗ đó.

Nồi lẩu sôi sùng sục trước mặt, mùi thơm toả ra các phía, khiến các con sâu lớn trong bụng các cô nàng nhảy nhót, vội múc ra chén mà húp: “Ôi, ngon quá đi! Không hổ là quán ăn đất nhất thành phố”.

“Cái này cũng phải cảm ơn Thiên Thiên, nhờ có cậu mới có phước ăn đó nha”.

Thiên Thiên cười cười, cũng húp một chén canh cho có lệ. Khi cô nâng tay lên, mọi người đều không hẹn mà nhìn vào chiếc nhẫn đỏ rực mỹ lệ trên ngón

tay Thiên Thiên, như bị thôi miên mà dừng tất cả các hành động ăn uống lại.

Thiên Thiên thấy yên tĩnh lạ thường, nhướn mắt ra nhìn các cô: “Các cậu làm sao vậy?”.

Thi Dương chỉ chiếc nhẫn kia: “Chiếc nhẫn đẹp quá”.

Trần Tư Kỳ: “Đẹp quá”.

Hàn Tiên cũng giơ ngón tay cái lên: “Rất đẹp”.

“Ngón áp út! Nhẫn đẹp! Nhẫn kết hôn!!”

“Suyt Suyt, các cậu nhỏ tiếng giùm tớ một chút, muốn cho mọi người đều nhìn chúng ta à. Tớ sẽ trân trọng tuyên bố sau khi chúng ta về, được không?”, Thiên Thiên lau mồ hôi, các cậu phản ứng cũng thật thái quá.

Ba cặp mắt sắc bén liếc nhìn cô một cái rồi lại hụp đầu xuống ăn.

Trong phòng ký túc xá, Hàn Tiên, Thi Dương và Trần Tư Kỳ đều đang rung đùi ăn kem trên tay, còn Thiên Thiên đang ngồi nghiêm túc khai báo mọi chuyện.

“Thật ra sáng nay tớ mới được anh ấy cầu hôn, trong nhà bếp, anh ấy ôm tớ, đưa chiếc nhẫn ra và nói làm vợ anh đi. Chỉ có như vậy thôi”.

“Thật là một con nhỏ ham trai, cậu sao có thể như thế đã dễ dàng đồng ý rồi hả?”.

“Đúng vậy, hoa đâu, nến đâu, rượu đâu, khách sạn dưới trời lãng mạn đâu?”

“Hay là cậu có gì rồi mới nhận lời nhanh vậy hả?”, chỉ có Hàn Tiên sắc bén mới nhận ra.

Thiên Thiên thảm chảy mồ hôi, con nhỏ này sao không đi đóng phim thám tử đi, ở lại làm sinh viên có phải uống phí không

“Không có đâu, cậu nghĩ nhiều rồi, chẳng qua mami tớ bắt tớ phải cưới sớm thôi”, mami oi, con xin lỗi.

Trần Tư Kỳ cũng giảng hoà cho đám bạn: “Thôi được rồi, dù gì chiếc nhẫn cầu hôn cũng rất đẹp, có thể tạm xí xoá những thứ râu ria kia. Nếu là tớ ấy, có một bạn trai đẹp trai như thế cầu hôn, mừng còn không kịp ấy”.

Mọi người cười hìhì haha trước lời chọc cười ấy, sau đó lại bắt đầu bàn tán khi nào làm đám cưới.

Thiên Thiên chỉ lắc đầu, “Còn phải xem ba mẹ anh ấy như thế nào nữa, tớ cũng chỉ mới nhận lời cầu hôn mà thôi”.

Mọi người đều đồng thanh: “Gặp mặt chưa?”.

“Gặp rồi, là một cặp đôi khiến người khác phải kinh ngạc và hâm mộ”.

Người khiến Thiên Thiên phải kinh ngạc và hâm mộ kia đang nổi trận đùng đùng trên trời: “Ông cậu, mau giải quyết đi!”.

Thiên đế đau đầu: “Lại chuyện gì?”.

“Cái cặp anh em Mỹ Linh tiên tử dám giả danh tiểu Lãng chọc cho con dâu của ta phải uất ức mà bỏ đi, cậu xem làm thế nào đi thì làm”.

“Được được, cho gọi vào đây”.

Một lúc sau, anh em Mỹ Linh tiên tử bước vào. Sau khi thấy Nam Yên nổi giận liền biết sự việc đã bại lộ.

“Tham kiến Thiên đế, Vương mẫu nương nương”.

“Nam Yên nói các ngươi hãm hại con dâu của nàng ấy, có đúng không?”.

“Không bằng không chứng, Nam Yên tiên tử, chúng tôi không biết gì cả”.

Nam Yên sớm đã biết họ sẽ không nhận tội, chẳng qua nàng đương nhiên sẽ không dừng lại ở đây rồi.

“Được, các ngươi cứ chống mắt lên mà coi ta sẽ trừng trị các ngươi như thế nào”.

Ngày hôm sau, quả nhiên trên Thiên cung đã gà bay chó chạy.

“Báo, Mỹ Linh tiên tử ăn trộm toàn bộ đào tiên chuẩn bị cho hội bàn đào ngày mai”.

“Báo, anh trai của Mỹ Linh tiên tử thả toàn bộ ngựa chiến trên trời, gây hỗn loạn”.

“Mau truyền hai tên đó vào đây!!”.

Anh em họ được mang vào, người thì khóc, người thì cãi đó không phải là mình, nhưng mọi người ở đó đều trông thấy tướng mạo hai người liền khẳng định đây chính là hung thủ.

Nam Yên bước ra, cười ha hả chỉ vào mặt hai tên đó: “Ăn bát trà bát, đó là hình phạt cho các ngươi”.

Mỹ Linh tiến lên bám váy nàng: “Xin hãy tha cho chúng tôi, là ngày đó tôi đã kêu huynh trưởng giả dạng Khinh Thương Lãng để dọa cô ta, cũng chỉ vì tôi yêu chàng ấy nên mới làm như vậy”.

Nam Yên khinh thường đẩy cô ta ra, gạt đầu cho Vương Mẫu nung nung.

“Đầy hai tên này xuống trần gian chịu kiếp nạn năm trăm năm mới được quay về”.

Nam Yên có vẻ vừa lòng với đáp án này, liền rời khỏi đây về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau khi ăn xong, cả bọn cùng nhau trở về phòng. Thiên Thiên vừa đi vừa cười nói cùng đám bạn, bỗng thấy ở trước cổng trường đã có một dáng người tựa vào xe hơi thể thao, liền khựng lại. Hàn Tiên cảm thấy lạ nên dừng lại hỏi cô có sao không, cô lắc đầu, kêu các cậu cứ lên trước, còn cô gặp người quen một chút.

“Angel, lâu rồi không gặp, em khoẻ chứ?”.

Hắc Vũ với khuôn mặt tuấn tú nhưng có một chút xanh xao đứng trước chào hỏi cô, cũng đã lâu lắm cô không nhớ tới người này, đại khái là từ lúc Khinh Thương Lãng trêu chọc cô.

Thiên Thiên cười với anh ta: “Cảm ơn anh, em vẫn khoẻ, anh bây giờ như thế nào?”.

“Anh cũng vậy thôi. Xem sắc mặt em hồng hào như vậy, xem ra anh ta đối xử rất tốt với em”.

Cô cũng bất ngờ khi Hắc Vũ nhắc tới Khinh Thương Lãng, liền nói: “Vâng, anh ấy đối xử với em rất tốt, tụi em cũng sắp kết hôn rồi”.

Rõ ràng Hắc Vũ cũng bất ngờ với tin này, liền phì cười một cái rồi đưa tay ra: “Chúc em hạnh phúc, Angel, và cũng xin lỗi những gì đã xảy ra với em”.

Thiên Thiên cũng bắt tay với Hắc Vũ, sau đó cảm ơn anh ta.

“Bất cứ khi nào cậu ta đối xử tệ với em, hãy nói với anh, anh luôn đứng đây đợi em”.

“Không cần phải như vậy, anh hãy tìm người đáng để anh bảo vệ đi, anh Vũ”.

Anh ta chỉ cười mà không nói thêm gì, sau đó chào cô và bước lên xe thể thao lái vút đi. Tạm biệt mối tình đầu của cô, Hắc Vũ.

Bỗng nhiên cô cảm thấy nặng ở vai, không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Khinh Thương Lãng vòng tay ôm eo cô, cầm đặt ở vai, khẽ hừ một tiếng: “Cậu ta là mối tình đầu của em phải không?”.

“Không nói cho anh biết đâu”.

“Hừ, chắc chắn là như vậy rồi”.

“Bây giờ anh về nhà à?”, cô có ngu đâu mà thừa nhận với anh chứ.

“Không có em ở nhà, anh không muốn về”.

“Anh là con nít à, mau buông em ra, mọi người nhìn kia”.

Thiên Thiên giẫy dụa ra khỏi vòng tay của anh, sinh viên nào đi ngang cũng đều há mồm ngạc nhiên khi thấy giáo sư trường mình công khai tình cảm như vậy, muốn dùng điện thoại chụp lại nhưng lạ một điều là mọi người không ai chụp được cả, người thì bị rút, người thì bị tắt nguồn, ... và tất cả đều do Khinh Thương Lãng bày ra.

“Thôi được rồi, em về nấu ăn cho anh, sau đó sẽ về”.

Cuối cùng Khinh Thương Lãng cũng gạt đầu, dắt tay cô đi về chiếc xe của mình, khoé miệng nâng cao một cách xấu xa.

Sau khi com nước xong xuôi, cô nằm trên đùi của anh, còn anh thì lột vỏ nho đút cho cô ăn. Không khí ấm áp như vậy nhưng cô vẫn phải về phòng.

“Lãng, đưa em về trường đi”.

Anh không nói gì nhưng vẫn đút cô ăn nho.

“Lãng, Khinh Thương Lãng, ông xã”.

“Ăn hết đi rồi về”, nói xong lại tiếp tục đút cô ăn.

Thiên Thiên phụng phịu nhưng vẫn phải ăn cho xong để anh chở về, thật ra cô cũng chẳng muốn về, ban đầu là để phạt anh, bây giờ thì không nỡ xa anh, nhưng cô đã lỡ nói với đám Thi Dương là ở lại một tuần rồi, không về tụi nó cười cho thú vị đầu

Anh giữ đúng lời, cô ăn xong liền chùi miệng cho cô, tiện thể hôn một cái rồi mặc áo khoác thật dày cho cô, sau đó lại dắt tay xuống dưới lầu. Thiên Thiên cảm thấy dạo này anh rất chiều chuộng cô, đúng là có cục cưng có khác.

Khinh Thương Lãng mà nghe được câu này của cô hẳn là muốn cốc cái đầu ngu ngốc của cô, anh từ trước tới nay đều chiều chuộng cô, à ờ khoảng thời gian đầu thì hơi trêu cô thôi...

Tối trước công trường, Khinh Thương Lãng dặn dò cô đủ thứ rồi mới tha cho cô xuống xe, cô bọc một thân áo len dày, mũ len, khăn len giữ ấm bước lên phòng, đám bạn trêu chọc cô như một cục bông tròn biết đi

Nhanh chóng vệ sinh cá nhân, sau đó thì leo lên giường nằm. Cô đưa tay sờ cái bụng chưa hề nổi, nghĩ thầm làm sao để giấu đây, sớm muộn gì cũng lộ, giấu được lúc nào hay lúc đó. Cô nhắm mắt, đắp mền chuẩn bị vào mộng đẹp.

Đúng lúc này, cô lại cảm nhận thấy mùi máu thơm ngát bên cạnh. Thiên Thiên tưởng rằng mình nhớ anh ấy quá, nên ngủ mơ cũng ngủ thấy, nhưng khi vòng tay ấm áp ấy ôm cô, cô mới mở mắt ra, quay người lại thì đụng trúng khuôn mặt đẹp trai ngồi nệm của người kia.

Thiên Thiên trừng mắt nhìn anh, không dám nói to, chỉ dám lại gần nói nhỏ

“Anh làm gì ở đây? Làm em hết cả hồn”.

“Ai bảo em không ở lại với anh. Hết cách rồi, anh đành qua đây ngủ với em vậy”, Khinh Thương Lãng quả thật làm tròn hai chữ “mặt dày” mà người ta thường nói.

“Anh!! Hừ, cái khuôn mặt đẹp trai này, không ngờ lại là cầm thú”, cô nhéo mặt anh, coi thử nó dày cỡ nào mà lại dám mò tới giường cô.

Cũng may giường cô nằm ở tầng trên, anh lại nằm phía bên trong nên không ai để ý cả. Tắt đèn, đám giấc kia cũng ngủ cả rồi, cô thở một hơi rồi nhìn anh một cái, chui tọt vào lòng anh để ngủ.

“Anh phải báo với em một tiếng chứ, lỡ như có người thấy thì sao?”.

“Báo với em thì em đồng ý à. Đừng lo lắng, anh đã giăng kết giới rồi, cứ yên tâm ngủ đi, sáng mai anh sẽ đi”.

“Ừm, em nhớ anh”.

“Vậy thì chuyển về đi”, Khinh Thương Lãng tuyệt đối là cố ý, dùng giọng khàn quỵên rũ của anh dụ dỗ cô.

Và đáng tiếc cô lại mắc bẫy. “Để ngày mai em nói với tụi nó”. Để cho tụi nó cười cô cũng được, cô thực sự nhớ vòng ôm của anh. Xin lỗi mami, định lực của con quá yếu để chống lại

Khinh Thương Lãng lại cười một nụ cười xấu xa, anh biết Thiên Thiên sẽ không từ chối anh, chỉ cần anh dụ dỗ cô, thế nào cô cũng đồng ý. Thế là hai người ôm nhau, ngủ một giấc không mộng mị, ấm áp tới sáng.

“Bảo bối, nên dậy thôi”.

“Ừm, mấy giờ rồi?”.

“8 giờ rồi, còn một tiếng nữa sẽ trễ học”.

“Hừ hừ, ghét nhất là có tiết vào buổi sáng”.

Khinh Thương Lãng nở nụ cười cưng chiều, sau đó hôn lên trán cô, “Anh đi trước đây, em dậy ăn sáng đi”.

“Ừm, em biết rồi”.

Sau đó, anh biến mất. Cô mặc dù đã nhìn qua rồi, nhưng vẫn cảm thấy kỳ diệu, thật không ngờ, chồng tương lai của cô lại là thần tiên cơ đấy. Thiên Thiên ôm mền lăn qua lăn lại cười ha ha.

Trần Tư Kỳ gõ gõ giường cô hai cái: “Cậu làm sao thế, sắp trễ rồi kìa”.

“Nghe rồi, xuống liền đây”. Cô nghe lời anh, ăn sáng xong xuôi mới đi học. Trải qua 4 tiết học buổi sáng tẻ ngắt, rốt cuộc cũng học xong. Thi Dương đưa ra thảo luận về hôm nay nhà ăn sẽ nấu món gì, rồi tùm tùm cười đùa nói với Thiên Thiên rằng giữ chỗ dùm cho cậu ấy.

Thiên Thiên cười ngại ngùng xua tay: “Xin lỗi các cậu nhưng hôm nay tớ phải dọn về phòng của anh ấy”.

“Aaaaa, đồ trọng sắc khinh bạn, mới quay về mới được một ngày mà đã nhớ chịu không nổi rồi à!!”.

Cô ngại ngùng không cho ý kiến.

“Ôi thật đau lòng quá đi, tại sao cậu cứ thể hiện trước FA như tớ vậy hả, ghen tị chết đi được, huhu”.

“Bình tĩnh bình tĩnh, tớ cũng vậy thôi, huhu”.

Thiên Thiên thật là xấu hổ mà, nhưng mà cô nhìn thấy đằng trước Khinh Thương Lãng đậu xe chờ cô thì cô liền tạm biệt mọi người. Dưới ba cặp mắt khinh bỉ thì đã lên xe của anh.

“Phù, các cậu ấy thật đáng sợ”.

Khinh Thương Lãng lấy khăn giấy lau mồ hôi cho cô, sau đó cài dây an toàn cho cô, tiện thể hôn cô một cái. Thiên Thiên ngượng đẩy anh qua, chợt nhớ tới hành lý cô chưa dọn liền hốt hoảng đòi chạy lên phòng thì anh kéo lại: “Anh đã dọn cho em rồi, nằm sau cốp xe đó”.

“Hắc hắc, tốt, có ông xã biết phép thuật thật tốt”.

“Ngoan, ngồi yên nhé”.

Sau khi đổi dép đi vào nhà, cô ngã lên giường ngủ, mệt chết mình rồi, hôm nay chưa uống máu, đã cảm thấy sắp hết năng lượng.

“Lãng ơi, anh vào đây”.

Khinh Thương Lãng nghe lời cô ngồi xuống bên giường chờ cô. Cô kéo tay anh đẩy anh ngã xuống giường, sau đó nằm đè lên mở răng nanh ra cắn cổ anh hút máu.

Thì ra là cô bé đói rồi, anh đưa tay vuốt tóc cô, chờ cô uống no mới lên tiếng: “Săn sàng chưa em”.

“Gì cơ ạ?”, cô không hiểu cho lắm, vẫn còn đang trong cơn say máu.

“Về nhà nhé”.

“Không phải chúng ta đã về rồi à?”.

Anh cười, sau đó ôm cô dùng phép thuật dịch chuyển thời gian và không gian, năm phút sau, cô ngẩng đầu lên đã là thư phòng của anh ở Địa phủ.

Biết mình bị lừa, cô lườm anh rồi đánh anh một cái: “Anh lại lừa em rồi”.

Anh chụp bàn tay định đánh của cô, hôn lên một cái rồi nói: “Không phải em nói gả cho anh à”.

“Ồ đây á!!”.

“Ừm, ở đây”.

“Người ta có biết đâu chứ, đáng lẽ anh phải nói, lúc nào anh cũng vậy, không hề nói trước gì cả”.

“Ngoan, ra gặp cha mẹ anh đi”.

Cô gạt đầu ngoan ngoãn, liếm sạch vết thương của anh, sau đó chỉnh quần áo lại, soi gương coi đầu tóc có rối không, sau đó mới đi ra cùng anh. Đồ, đồ rục, khắp nơi đều đồ rục! Anh đưa cô tới nhâm nơi rồi à, đây là Địa phủ lạnh lẽo quanh năm đây sao? Khinh Thương Lãng cũng lắc đầu ngoan ngoãn, mẫu thân lại làm quạ lên rồi.

“Ôi cha, Thiên Thiên đến rồi đó hả con, lại đây cho ta ngắm cái nào, thật là khổ cho con rồi, đều tại thằng con hư đốn của ta”.

Nam Yên vừa xuất hiện đã làm cô hết hồn, cô vẫn chưa quen được vị trưởng bối trông còn trẻ ngang cô như thế này.

“Vâng, cảm ơn bác, con không sao ạ”.

“Không sao là tốt rồi, nào, mau chóng thay đồ đi, giờ lành sắp tới rồi”.

“Thay đồ gì cơ ạ?”.

“Tiểu Lăng không nói gì cho con à, hôm nay là ngày thành thân của hai đứa mà”.

Anh lại dám!!! Cô nhéo thịt bên hông của anh, Khinh Thương Lăng khẽ nhăn mặt, nhìn cô cười ngây thơ, tỏ vẻ anh quên nói cho em à.

“Ái cha, không còn thời gian đâu, mau mau đi. Tiểu Lăng, con qua kia cùng bọn Tân Phong, đã có đồ tân lang bên kia rồi. Mẫu thân cùng tiểu Mạn con sẽ lo cho Thiên Thiên”.

“Vâng”, sau đó quay sang vỗ đầu cô, “Gặp lại em nhé, bà xã”.

Cái người không biết xấu hổ này, cô mỉm cười đi theo Nam Yên vào phòng chuẩn bị.

Oa, lần đầu tiên cô thấy áo cưới đẹp như thế này, chiếc xường xám đỏ thêu hình rồng phượng bằng chỉ vàng và bạc. Nhưng cô không thấy mũ phượng nặng mấy cân như trong truyện tả mà chỉ có một vương miện cài tóc nhỏ nhưng nhìn rất đẹp.

Biết cô đang thắc mắc về bộ áo cưới, Nam Yên nói cho cô nghe: “Ta biết con tới từ hiện đại, và sống ở nước ngoài. Đây là áo cưới truyền thống, nhưng ta cảm thấy mũ phượng rất nặng và cầu kỳ, lại còn khăn che nữa. Tân nương trang điểm xinh đẹp tại sao phải che chứ? Nên ta cảm thấy chỉ chọn một cài tóc thôi. Con cảm thấy thế nào?”.

Cô mừng còn không kịp mà, “Con thấy rất đẹp, cảm ơn bác”.

Tiểu Mạn chạy vào nghe thấy liền hô to: “Phải gọi là mẹ chứ, chị dâu”.

“Đúng vậy, gọi mẹ đi, con còn ngại gì nữa, hôm nay thành thân rồi đấy”.

Thiên Thiên đỏ mặt cúi đầu gọi “Mẹ” một tiếng, Nam Yên khoái chí cười ha hả, rốt cuộc con dâu tâm tâm niệm niệm của nàng cũng thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Thấy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Môi nhỏ được đánh son đỏ cẩn thận, đầu tóc cũng đã chuẩn bị xong. Thiên Thiên mở mắt nhìn chính mình trong cái gương. Tóc được búi nhỏ lên, sau đó cài một chiếc vương miện nhỏ trên đó. Về phần trang điểm cũng không quá đậm, vì cô đã đẹp sẵn rồi nên chỉ dặm một chút phấn và son môi. Nam Yên ở đầu lối ra một đồng trang sức vàng loé sáng, toàn là đồ quý, định đem tất cả lên người Thiên Thiên, cô cảm thấy đeo lên có khi nào cô đứng không vững cũng có thể. May là Khinh Thương Mạn đã ngăn cản Nam Yên, nên Nam Yên chỉ mang cho cô một sợi dây chuyền, hai cái lắc tay và một sợi lắc chân, toàn bộ làm bằng vàng nguyên chất rất đẹp, trên đó khắc hoạ tiết rồng bay phượng múa, cô hỏi Nam Yên những hoạ tiết này có nghĩa là gì, Nam Yên cười cười nói đây toàn bộ là của hồi môn của nàng do Vương Mẫu nương nương chuẩn bị, nên đương nhiên toàn bộ đều là đồ tốt rồi.

“Không ngờ con được mang đồ trang sức của thần tiên, cảm thấy cả người dường như dính chút linh khí ấy, hi hi”.

Nam Yên vuốt đầu tóc của cô cẩn thận, trong lòng cũng thầm nghĩ, nếu con mà có một chút tiên khí đủ để sống cùng tiểu Lăng thì tốt rồi. Cái ông già quý quái kia nói cái gì đó làm nàng chẳng hiểu được phương pháp để giúp cho Lăng nhi.

“Nào nào, cầm trái táo này đi”, Khinh Thương Mạn bụng trái táo có gắn một cái nơ đỏ trên đó cho Thiên Thiên.

Thiên Thiên cảm ngấm ngấm, hình như có tục lệ này thì phải, cầm trái táo ngồi kiệu hoa, thật là mới mẻ.

“Được rồi, tất cả đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta ra ngoài một chút, con cứ ngồi trong này đợi một chút nhé”.

“Dạ thưa. . .mẹ”.

“Haha, được được, con dâu ngoan”.

Thiên Thiên hồi hộp thở ra thở vào, sau đó ngấm mình trong gương, thích thú cười. Bỗng nhiên trong gương xuất hiện ra khuôn mặt của một người, tân lang ngày hôm nay.

“Hết cả hồn, anh không thể đi vào ở cửa như bình thường được à?”.

Khinh Thương Lăng ôm cô từ đằng sau, cô sợ anh phá hư bộ đồ hôm nay nên đánh anh một cái: “Không được làm loạn”.

“Anh chỉ muốn ôm vợ của mình một tý thôi”.

Thiên Thiên đỏ mặt, nói lí nhí: “Dù gì tý nữa cũng sẽ ôm thôi mà”.

“Hôm nay vợ anh đẹp lắm”.

“Chứ bình thường em không đẹp à?”.

“Không”.

“Anh...!”, Thiên Thiên cự quạ không chịu cho anh ôm nữa.

“Được rồi, đừng quạ nữa, anh chỉ nói đùa thôi. Em lúc nào cũng đẹp nhất trong mắt anh”.

“Nói thế còn nghe được”, vừa nói cô vừa đưa tay sửa lại tóc hơi rối một chút, sau đó nghĩ nghĩ nếu có ngài bá tước và mami ở đây thì hay biết mấy, nhưng cô biết rằng điều đó là không thể, liền thở dài một hơi.

Khinh Thương Lăng cũng hiểu được trong lòng cô nghĩ gì, thế nhưng anh không nói ra, định sẽ cho cô một bất ngờ trong hôn lễ của anh và cô. Anh đưa tay ra nắm lấy trái táo mà cô đang cầm vút sang một bên, sau đó lấy ra một bó hoa hồng đỏ thắm rất đẹp mắt đưa cho cô, cô nhướn mày hỏi tại sao, anh chỉ nói rằng: “Con đã có rồi, cầm trái táo làm gì”. >.<

“Ngoan ngoãn ngồi chờ một lát đi, bây giờ anh ra ngoài đón em”.

“Ừm”.

Cô lại ngồi tiếp tục chờ, nãy giờ tim cứ đập thình thịch, cảm giác chuẩn bị về nhà chồng là đây. Thiên Thiên, một tay sờ bụng của mình, ngay cả con cũng đã có rồi, có phải ở nhân gian gọi là “bác sĩ bảo cưới” không nhỉ? >.<

Tiếng ồn ngoài phòng đã bắt đầu ngày một càng lớn tiếng, tiếng kèn, tiếng trống cùng tiếng cười đùa của mọi người làm cho lễ cưới càng thêm tung bừng. Cánh cửa được mở ra, ngay sau đó là một thân hình cao ráo mặc lễ phục màu đỏ rất vừa người, tóc được chải gọi gàng, khuôn mặt tuấn tú bất phàm của Khinh Thương Lăng mỉm cười làm cho cô càng hồi hộp hơn, anh đưa một tay chia ra trước mặt cô: “Đi nào, cô dâu của anh”.

Thiên Thiên cũng mỉm cười, đưa tay đón lấy tay của anh. Anh dẫn cô ra khỏi căn phòng, không biết từ lúc nào dưới chân đã toàn là thảm đỏ cùng hoa hồng khắp nơi. Toàn khung cảnh Địa phủ mà người ta thường liên tưởng tới âm u, sắc đen trải rộng thì bây giờ chỉ có một màu đỏ duy nhất. Ngay cả bàn ghế cũng được nhuộm đỏ.

“Angel”.

Thiên Thiên giật mình bất ngờ, chỉ có gia đình cô mới biết được cái tên này, cô quay người lại, chợt nhìn thấy từ trong đám đông có hai bóng dáng quen thuộc, là papa và mami của cô.

“Mami, papa”.

Cô khóc vì xúc động, định chạy đến làm đoạ anh sợ, phải dắt tay cô đi tới đó. Harry và Rose cũng từ từ từng bước tới. Hai người cũng bất ngờ không kém gì Thiên Thiên.

Lùi lại 1 tiếng trước đó, Harry đang tán tỉnh đùa giỡn với Rose trong phòng ngủ thì nghe có người gõ cửa phòng. Tin tưởng chỉ có quản gia mới có thể gõ cửa phòng, nên Harry ngừng đùa, mặc áo thun vào sau đó đi ra mở cửa. Lại không thấy quản gia đâu, thay vào đó là một nam và một nữ tướng mạo vô cùng xuất sắc, trước giờ ông chưa từng gặp qua, bình tĩnh kêu với Rose: “Rose, em gọi điện kêu bảo vệ lên đây, có ăn trộm vào nhà”.

Nam Yên lắc đầu lia lịa, vội vàng giải thích: “Ta không phải là ăn trộm, chúng ta là phụ mẫu của Khinh Thương Lăng”.

Rose nghe tới cái tên này liền vội vàng mặc đồ nghiêm chỉnh chạy ra tới cửa phòng, bà ngêch ra, đôi phương hoàn toàn không phải là một bộ dạng trung niên như bà thường tưởng tượng, trái lại còn có bộ dạng trẻ trung ngang con gái bà, đương nhiên cũng có thể coi là ngang bà.

Khinh Duật Phàm nổi nóng: “Nàng nói nhiều với họ làm gì, nhanh chóng đưa người đi là được rồi”. Vốn dĩ là một hoàng đế kiêu ngạo, bị người ta coi thường hẳn làm sao chịu nổi.

Nam Yên vội ngắt chéo ngay hông con người nóng tính kia, sao đó cười xoa với họ: “Chuyện là như thế này, hôm nay là đám cưới của Lăng nhi và Thiên Thiên. Chúng ta ở đây đón hai người tới đó”.

Harry nổi nóng: “Cái gì! Chúng nó làm đám cưới mà không hề nói gì cho chúng tôi nghe cả là sao?”.

Nam Yên: “Cũng vì Lăng nhi nó muốn tạo bất ngờ cho Thiên Thiên nên cả con bé cũng không biết gì về việc này cho đến tận hôm nay”.

Rose khuyên nhủ chồng đủ điều, sau đó nói: “Vậy được rồi, anh chị xuống nhà dưới ngồi đi, chúng tôi thay đồ xong sẽ ra ngay”.

“Vâng, làm phiền anh chị quá”, nói xong kéo Kinh Duật Phàm xuống phòng khách ngồi chờ.

Nửa tiếng sau, cửa phòng ngủ mở ra, một cặp vợ chồng xinh đẹp tuần tú bước ra, Nam Yên thầm nghĩ cuối cùng cũng có người giống với nàng, không cần phải nghĩ rằng nàng cùng tướng công là hai người lập dị rồi.

...

“Angel, hôm nay con đẹp lắm, đúng là con gái bảo bối của mami”, rốt cuộc nó cũng chịu gọi papa nó, không gọi là ngài bá tước như mọi khi.

“Khụ, papa sẽ gửi của hồi môn cho con, Angel, hôm nay con đẹp lắm, như ngày papa cưới mami con vậy”.

“Mami, papa”, bộ dạng của cô như sắp khóc rồi, Kinh Thương Lăng nhìn không được nói: “Em mà khóc thì sẽ trôi lớp trang điểm đó, không được khóc”.

Thiên Thiên gạt đầu, sụt sịt hết nước mắt sau đó đi theo Kinh Thương Lăng vào lễ đường. Anh cẩn thận đưa cô vào lễ đường, trên ghế ngồi bây giờ là hai người có địa vị cao nhất, Thiên Đế và Vương Mẫu nương nương. Họ sẽ là chủ hôn cho đám cưới của anh và cô.

“Nhất bách thiên địa”.

“Nhị bách cao đường”.

“Phu thê giao bách”.

Còn tiết mục đưa vào động phòng đã bị lược bỏ, vì quá nhanh, cô dâu phản đối, phải để cô dâu được ăn chơi cho đã mới đưa vào phòng.

Thiên Đế cười cười tít mắt nhìn Kinh Thương Lăng cuối cùng cũng thành thân, ông mở miệng nói: “Hôm nay ta mang tới đây một tin tốt, cũng chính là món quà ta dành tặng cho hai con. Lúc trước ta đã nói, chỉ cần Thiên Thiên mang giọt máu tiên là nó có thể hưởng một chút tiên khí, được trường sinh bất lão cùng với Kinh Thương Lăng”.

Nam Yên chờ không được liền mau miệng nói: “Vậy giọt máu đó đâu?”.

Wang Mu cười: “Chính là đứa con của Lăng nhi cùng Thiên Thiên”.

Mọi người: “!!!”.

Kinh Thương Mạn cùng Tân Phong: “!!!!”.

Nam Yên cùng Kinh Duật Phàm: “!!!!!!”.

Harry cùng Rose: “!!!!!!”.

Thiên Thiên cùng Kinh Thương Lăng: “!!!!!!!!!!”.

Người đầu tiên phản ứng lại chính là Kinh Thương Lăng, anh ôm Thiên Thiên vào lòng, cười mừng rỡ nhất: “Tốt quá rồi, cuối cùng anh có thể sống trọn đời trọn kiếp bên em rồi, Thiên Thiên, anh yêu em, nhiều lắm”.

Thiên Thiên cuối cùng cũng không nhịn được mà khóc, cô đánh anh, giận anh đã giấu cô điều này mà đi lo lắng một mình, “Em cũng đã rất lo lắng vì điều này, anh thật là ngốc, đồ ngốc, nhưng mà em cũng yêu anh, nhiều lắm”.

Người cười to thứ hai có lẽ là Nam Yên: “Hahaha, ta cuối cùng cũng sắp có cháu nội rồi”.

Rose cũng cười to: “Còn tôi thì sắp có cháu ngoại”.

Harry cùng Kinh Duật Phàm không nói gì nhưng trong lòng cũng cảm thấy rất vui, đều thể hiện bằng một nụ cười.

Kinh Thương Mạn kéo đứa nhỏ của nàng cùng Tân Phong cười: “Tiểu nha đầu, con sắp có anh trai hoặc chị gái rồi đấy”.

Ngay sau đó là nhạc nổi lên, mờ mờ cho một bữa tiệc sôi động, Kinh Thương Lăng bị chúc rất nhiều rượu nhưng uống ngàn chén không say, còn Thiên Thiên thì chỉ cười đùa cùng mọi người thôi, vì ai cũng biết cô chỉ hút máu Kinh Thương Lăng.

“Lăng nhi, tối nay không được đụng tới Thiên Thiên nghe chưa, sẽ đụng tới cháu của mẹ”.

“Mẹ nữ nhìn con trai của mẹ mới kết hôn mà bị cấm dục ư?”.

“Đáng đời”.

“...”.

Ngay sau đó Khinh Thương Lăng ngồi uống cùng cha của mình, anh nói khẽ: “Lúc mẹ mang thai, cha có làm đúng không?”.

Khinh Duật Phàm nuốt thì sặc, liếc xéo con trai mình không muốn trả lời.

“Đừng tránh lời con, lúc đó con có thể cảm nhận được mà”.

“...Ừ”.

“Nói vậy là có thể đúng không, tối nay đó?”.

“...Có thể, vì thể chất đặc biệt nên thai nhi sẽ không có vấn đề gì, nhưng phải nhẹ nhàng”.

“...Được, con kính cha một ly”.

Khinh Duật Phàm hít mắt nhìn con trai mình, coi như là món quà tặng nó hôm nay đi. Bị bắt chẹt cảm giác quả thật không dễ chịu, tỳ nữa phải tìm Nam Yên đòi lại mới được. Ngồi từ xa Nam Yên rung mình một cái, nhìn lại thì thấy tướng công mình đang chiếu tướng nàng, nàng thầm nghĩ tối nay chết chắc.

Thiên Thiên được đưa vào phòng tân hôn của nàng ngồi chờ Khinh Thương Lăng, trong lúc đó cô đã thay ra bộ đồ cưới, trên người chỉ có một bộ sa mỏng để dễ dàng đi ngủ. Đang lúc chuẩn bị ngủ thì cô nghe tiếng cửa, anh nhanh chóng khoá cửa lại, đặt kết giới, sau đó thì hướng về phía giường kêu: “Bà xã”.

Thiên Thiên rợn hết cả da gà, sao vậy nhỉ, nhưng mà cô cũng không sợ, mẹ chồng đã nói là anh không được chạm vào cô rồi. Khinh Thương Lăng một tay ôm trọn Thiên Thiên vào lòng, hôn hít khắp người cô, Thiên Thiên lại không tránh ra, cứ để anh hôn. Nhưng tới một lúc sau thấy hơi lạnh lạnh, cô mới biết rằng anh đã cởi y phục của cô ra, đang tấn công dần xuống phía dưới.

“Này này, anh dừng lại, tối nay không được mà”.

Khinh Thương Lăng vẫn không dừng lại.

;“Đừng lo, không có chuyện gì, ông xã sẽ nhẹ nhàng, em cứ an tâm mà hưởng thụ. Ông xã đã ghen một thời gian rồi, ghen tiếp sẽ hỏng mất”.

“Lăng, ông xã, dừng lại, á, cứu người...”.

Rất tiếc giọng của cô không thể lọt ra bên ngoài được, vì vậy một đêm động phòng hoa chúc diễn ra đúng như nguyện vọng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tí Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Một ngày mới lại bắt đầu tại Địa phủ. Không khí vẫn còn tươi vui như hôm qua – ngày đại hôn của Khinh Thương Lăng và Thiên Thiên. Nhân cơ hội này nên Diêm Vương phi cho phép toàn bộ Địa phủ nghỉ nửa ngày, vì thực sự nếu nghỉ quá lâu, sẽ đảo lộn trật tự nhân gian. Bọn quỷ sai đương nhiên vui nhất, reo hò ăn uống say khướt trong nửa ngày hạnh phúc nhất.

Trong căn phòng dán đầy chữ “Hỷ”, Thiên Thiên dần dần tỉnh lại. Cô dụi mắt, hình ảnh đầu tiên lướt qua trong đầu cô là lễ cưới của cô ngày hôm qua. Cô mỉm cười sung sướng ôm lấy ngực trần của chồng mình mà dụi, dụi cho đến khi Khinh Thương Lăng tỉnh dậy, cổ đầu cô một cái mới chịu dừng lại.

“Em làm gì thế, bà xã?”.

Sáng sớm mà đã nghe được giọng nói khàn khàn quặn rũ phát ra hai từ “bà xã” quả thực muốn giết người mà, Thiên Thiên bất động dùng ánh mắt mê trai x100 nhìn ngắm ông xã cô mới cưới được ngày hôm qua. Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của cô, anh phì cười, sau đó nhéo má cô một cái: “Có đói không?”.

Cô liền gật đầu. Không đói mới lạ, hôm qua anh ăn hiếp cô nguyên một đêm, tuy rằng anh rất nhẹ nhàng, nhưng cứ dụ dỗ cô như vậy suốt cả đêm, cô hoàn toàn không hút một chút máu nào của anh kể từ trước đám cưới.

Anh xoa đầu cô, kê đầu cô ngay cổ anh và nói: “Phần thưởng cho em ngày hôm qua”.

Nói xong anh còn cười lên nữa, quả thực đáng ghét, cô đánh anh một cái ngay ngực rồi thoả sức gió rãnh nanh ra hút. Quả thực cô rất thèm khát máu anh từ khi mang thai, là tiểu quỷ nhỏ trong bụng cô cứ khát liên tục đấy, vậy thì cứ để kẻ đầu sỏ gây tội là anh tiếp máu cho cô cả đời đi.

Hút máu xong, cô lè lưỡi ra liếm toàn bộ máu của anh, sau đó ngoan ngoãn dựa người vào anh nghỉ ngơi sau khi no. Tay cô xoa cái bụng đã hơi nhô lên một chút, sau đó hỏi anh: “Anh thích con trai hay con gái?”.

Anh cũng đưa tay sờ bụng của cô và trả lời: “Con gái”.

“Sao thế? Em tưởng anh thích con trai chứ?”.

“Anh không muốn tranh giành người phụ nữ của anh với nó”.

“...”, lý do gì thế này!!

Bảo bối trong bụng dường như nghe thấy những lời của cha nó, liên tục đập ở trong bụng cô mấy tháng tới, khiến Thiên Thiên có cảm giác rằng tại sao cha nó ghét bỏ nó mà cô lại là người chịu phạt. Không hiểu sao cô vẫn cứ tin rằng đây là con trai, nên có ai hỏi là đã biết giới tính chưa, thì nàng toàn cười bảo rằng con trai đấy. Khinh Thương Lăng thì không vui khi nghe những lời đó, anh chứng minh bằng hành động của mình, mua toàn bộ đồ dùng dành cho con gái. Nhưng cô không can anh, vì nếu thực sự là con trai, vậy thì để con trai anh mặc đồ con gái đi.

Và sự thật, Thiên Thiên đã sinh con trai.

Cả phủ vui mừng, cô mừng, mẹ chồng mừng, em chồng mừng, cha chồng mừng, chồng cô đương nhiên cũng vui, chỉ là lặng lẽ cất toàn bộ đồ con gái vào kho, sau đó đặt tay ở bụng Thiên Thiên thăm nhủ “Con gái à, nhanh nhanh tới với ba nào, mình phải cố gắng cây cầy, cố gắng...”.

- Toàn Văn Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Thầy, Cho Em Hút Tỉ Máu Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.